

Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak!

"Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak" deyimini elindekiyle yetinmeyip daha fazlası için çabalarken sahip olduklarını da kaybetmek durumunda kalanlar için kullanılmaktadır.

TC devletinin günümüzde ve özel-

likle Suriye konusunda izlediği dış politika bu retoriği akla getiriyor. Türk hakim sınıflarının özel olarak Suriye, genel olarak da Ortadoğu'da izlemiş olduğu dış politika sonucunda ortaya çıkan tablo bu durumu teyit eder bir hal aldı.

✓ Sayfa 3

"Rojava'da Kürt Devrimi!"

Suriye üzerine çok şey yazıldı, çizildi, tartışıldı. Bu konuların en önemlilerinden biri de kuşkusuz ki Suriye Kürdistanı'nda bölgedeki Kürtlerin belirli şehirlerde yönetime el koyması ve burada "Demokratik Özerklik" hayata geçirme çalışmalarıdır.

Bu gelişmelerin ülkemizde yaşanan Kürt ulusal sorunuyla birebir ilişkisi konuya ilgimizi artırmıştır. Bu ilginin bir sonucu olarak, bu sayımızda, JİN Haber Ajansı tarafından hazırlanan "Rojava'da Kürt Devrimi" isimli dosyadan bir derleme hazırladık. İlgile okuyacağınızı düşünüyoruz.

✓ Sayfa 24-25

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 41 Yaygın süresi

12-25 Eylül 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

"Her şey ortada..."

Roboski'de 34 Kürt gencini bombalayanlar, tecavüzcüleri koruyanlar, sokak ortasında insanları katledenler, 4+4+4 ile halkı cendereye almaya çalışanlar, askeri operasyonlarda sınır tanımayanlar; bugün kendi basınını bile susturarak ülkeyi adeta "görmedim-duymadım-bilmiyorum"cuların cennetine çevirmeye çalışıyorlar. İşte faşizm tam da budur!

Ne kadar saklamaya çalışsanız da herşey ortada!

Esad için "Zulümle abad olunmaz", "halkı katlediyor" dediniz; 8 ay önce Roboski'de 34 Kürt gencini bombalayıp katlettiniz! Teknolojik ve kimyasal silahlarınızla sürdürdüğünüz askeri operasyonlarda çaresiz kaldınız, çareyi T. Kürdistanı'ndaki köyleri bombalamakta ve ormanları ateşe vermekte buldunuz!

Onlarca kişinin cinsel istismarına maruz kalan N.Ç için "kendi rızası" diyerek tecavüzcüleri korudunuz; korunan tecavüzcü zihniyet bu kez Sakarya ve Edirne'de açığa çıktı, tecavüzcüleri yine serbest bıraktınız!

Cem Aygün'ü "ayağı kayan" bir polis kurşunlayarak

katletti; "polisimizin ayağını kaydramazsınız" deyip, serbest bıraktınız! 4+4+4 eğitim modeli ile çocuk işçiliğini, çocuk gelinleri, dinci-gerici eğitimi sistemleştirdiniz; karşı çıkanların evini kurşunlatıp gözdağı verdiniz!

Tüm bunlar yaşanırken şimdi de "Medya duracağı yeri seçmeli" diyerek "medyaya ayar" verileceğini ve böylelikle ülkeyi sessizliğe boğmaya çalışacağınızı ilan ediyorsunuz. Hayır! Katliamlarınıza, asimilasyonculuğunuza, savaş çığırkanlığımıza, kadın düşmanlığınıza sessiz kalmayı reddediyoruz! Çünkü sizin istediğiniz "sessizlik" daha fazla Roboski, daha fazla sömürü, daha fazla tecavüz-kadın cinayeti demektir!

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulula

✓ Sayfa 26

Sansür, dezenformasyon....

Muktedirlerin sınımsız sarıldığı bu iki kavram, zalim iktidarlar açısından vazgeçilmez önemde. Zira, **gerçeğin ışığı** ve **bilgisi** sömürücü vampirlerin dayanamadığı bir olgu. **Bir avuç asalağın** lüks ve refah içinde, dünyanın tüm kaynaklarını elinde tutarak sürdürdüğü **saltanata** karşılık, miyarlarca emekçinin yaşadığı **korkunç sefaletin** beslediği çelişkiyi yatıştırmak, kabul edilebilir düzeye çekmek şüphesiz zor.

Yaşamın her alanında içten içe yanan bu derin **sınıf çelişkisi**, volkanı her daim patlamaya hazır bir ateşte tutuyor. Egemenlerin, **ezilen yığınlar**dan, işçi sınıfı ve emekçilerden **gerçeği saklaması**, sınıf mücadelesinin her türlü izdüşümünü gizlemek istemesi, bunu yapamadığı yerde **çarpıtması** da bundandır. Özellikle teknolojinin gelişmesiyle etkisi katlanan kitle iletişim araçları bu kavgada **stratejik** bir anlam kazanır. Bunun farkında olan hâkim sınıflar, bu gücü **etkin bir şekilde** kullanır. Yığınları, büyük bir bilgi kirliliği içinde **yapayalnız ve çaresiz** bırakır.

Onları, kendi gerçekliklerinden koparır. Emekçilere **umut verecek**, düzenin işleyişini deşifre edecek en küçük bir bilgi, gelişmenin üstü **özenle örtülür**. Buna rağmen bu sansürün gözenekle-

rinden kurtulup açığa çıkmayı başarabilen gerçekler ise azgın bir **dezenformasyonun** hedefi olur. Bilgi, olay, gerçek çarpıtılır; yalanlar, iftira ve hakaretler devreye girer. Gerçekte yaşamımızın her anı bu kavganın **sayısız biçimine** tanaktır. Gündemin neredeyse ışık hızıyla değiştiği, **sınıf çatışmasının hiç durmadığı** coğrafyamız, bize bu konuda oldukça cömert davranmaktadır.

Sözgelimi, 5 Eylül günü Afyonkarahisar'ın Ataköy Kışlacık Köyü'nde konuşlu 500. İstihkâm Ana Komutanlığı Deposu'nda meydana gelen patlamada resmi açıklamalara bakılırsa **25 asker** yaşamını yitirdi.

Konuya ilişkin daha **Genelkurmay Başkanlığı** açıklama yapmamış, ölü ve yaralı sayı tam netleşmemiş, herhangi bir inceleme yapılmamışken **Orman Bakanı** (kötü bir şaka gibi) olayın kaza olduğunu ilan etti. Bakan, bir çırpıda sonuca ulaşsa da; **patlamanın nasıl olduğu**, askerlerin o saatte orada ne aradığı vb. **soruların hiçbirine yanıt verilmedi**. Olaydan üç gün sonra açıklama yapan Genelkurmay ise patlamanın neden olduğunu bilmiyordu?(!)

Sayının gerçekte daha fazla, hastaneye getirilen cenazelerin arasında **eski cenazeler** olduğu şeklindeki iddiaların

üstü bir çırpıda örtüldü. Askerde ölen her genç şehitti, gazetelerin demagoji, duygu sömürüsü eşliğinde verdiği mesaj **"vatanın sağ olması"**ydı. Sansür ve dezenformasyon burada da açığa çıkacak, burjuva-feodal basın içinde **aykırı sorular soranlar** Genelkurmay tarafından sertçe ikaz edilecekti. Açığa çıkan **gerçekler çarpıtılacak**, yığınlar bilgi bombardımanı içinde neye uğradığına şaşıracaktı. Kafaları karıştıracak, **toplumun sinir uçlarına** dokunabileceği düşünülen ne varsa bolca kullanıldı. **Ailelerin askere yönelik hiçbir tepkisi yansıtılmadı**. Sansür bir kez daha işe koşuldu. Her şeye karşın devletin işi bu kez daha zordu, çünkü PKK'yi suçlayabileceği bir durum yoktu.

Oysa 20 Ağustos'ta **Antep'te** gerçekleştirilen bombalı saldırıda işler **"ne kolaydı"**. Patlamadan birkaç saat geçmeden AKP'nin sözcüleri failin PKK olduğu ilan etmiş, egemen sınıf basını seferberlik halinde **Kürt Ulusal Hareketine, BDP'ye, Kürt halkına** saldırmıştı. Ulusal Hareketin, patlamayla **ilgisi olmadığına** dair açıklamaları, BDP milletvekillerinin beyanları utanmazca sansürlendi ya da çarpıtıldı. Sansür ve dezenformasyon, gündem **Kürt sorunu** olduğunda elbette çıtayı yükseltiyor, saldırının dalga boyunu artırıyor. Çünkü gizlenmesi gereken **şid-**

detli çatışmalar, her gün verdikleri büyük kayıplar ve **gerillanın birçok alanda yaşam bulan hâkimiyeti** söz konusuydu.

Bu yüzden yurtsever, devrimci, ilerici basın okurlarından gayri kimse **Şemzinan'da, Beytüşşebap'ta, Colemerg'te** ne olduğunu bilmiyor. T. Kürdistanı'nda devlet kayıp üstüne kayıp verirken, Erdoğan **"150-200 civarında"** gerillanın öldürüldüğünü iddia ediyor, Demirtaş'ın açıklamalarına ağzından salyalar akatarak saldırıyor. Durum, egemenler açısından öyle nazik bir durumda ki sansür, **egemen basın içinde** bile farklı hiçbir sese tahammül edemiyor. **Yıldırım Türker, Cevdet Aşkın** en "Radikal" gazeteden kapı dışarı ediliyor, Başbakan **"kafa tutan"** Taraf'ta kazanlar kaynıyor.

Kuşkusuz esashi tehlike ise **yurtsever, devrimci, sosyalist** basından geliyor/gelecek. **Çünkü engellemele-**re, baskılara, tutuklamalara inat; **gerçeğin peşinde, işçi ve emekçilerin, ezilenlerin yanında zulme ve sömürüye karşı çizgide yürüyor-**lar. 15. Ağır Ceza Mahkemesinde, 10 Eylül'de ilk duruşması başlayacak 34'ü tutuklu 44 gazetecinin davası bu korkunun bir ürünü. **Ancak özgür basın çalışanlarının dediği gibi; Biz de-ğil siz yargılanacaksınız!**

Yılmaz Güney'i
ölümünün 28. yılında
ANIYORUZ!

Program:
Grup Haykırış
Yasemen ve Deniz
Gülcan
Aylin ve Ali
Yusuflar ve Barış

Düzenleyen:
Integrasyon Mannheim
İşçi Gençlik Birliği

Tarih: 29.09.2012
Saat: 14:00
Adres: Gemeinschaftshaus
Budapester Str. 41
67069 Ludwigshafen
Giriş ücreti: 7,00 €
Info: 0176 - 22 88 31 91 - 0179-253 92 19

Konuşmacı:
Gürçen Süleyman
ATIF Başkani

Sinevizyon gösterisi

ar ma

22. gençlik kültür & sanat festivali
festivala çand ü hunera civanan
Jugend kultur & kunst festival
youth culture & art festival

IRKÇILIĞA KARŞI BİR ÇIĞLIK!
EIN AUFSCHEI GEGEN RASSISMUS!

KONUK SANATÇILAR:
GRUP ŞAR
HASAN SAĞLAM
GRUP GEMRE
HAZİM FİŞİN & BAIKO FLAMENGO
MÜZİK GRUBU

20 EKİM 2012
CUMARTESİ / 11:00

Yürüyüş ve kahraman dilleri:
Yürüyüş
Nehirler
Mikrofon

Yürüyüş:
CENGİZ SEZGİN
HASAN SAĞLAM
İBRAHİM EROĞLU
ŞAHİN ÖZER
ÖZGÜR FİNDİK
DALAY YONGACI
MEHMET ASLAN
HAYDAR EROĞLU
ERGÜN ÖKOÇ
MORİTİ SİBOMATKA
ÖZAN BEHÇER
HAYDAR KOŞE
PIRO GALLI
MEHMET AKBUĞUT

SAALBAU GRIESHEIM | SCHWARZERLENWEG 57 | 65933 FRANKFURT
www.ydg-online.org | info@ydg-online.org | +49 101 178 763 26 02

ATİK-YDG & DSB

UMUDU TOHUMCA BÜYÜTÜYÖRÜZ

şöleninde buluşalım...

İlkay Akkaya
Pınar Aydınlar
Marsis
Agire Jıyan
Emre Saltık
Erdal Erzincan
Cengiz Özkan

Mikail Aslan
Ferhat Tunç
Bajar
Grup Munzur
Muharrem Temiz

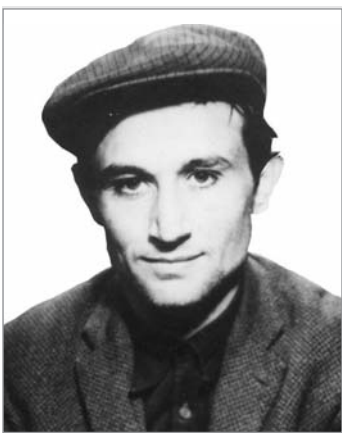
Şevval Sam
Moğollar
Arzu
Tolga Sağ
Erdal Bayrakoğlu
Mehmet Ekici
Grup Haykırış

TOHUM
KÜLTÜR MERKEZİ

Şiirleriyle: Ahmet Telli, Ruhan Mavruk, Mehmet Özer
Konuşmacılar: Haluk Gerger, Temel Demirer, Selahattin Demirtaş

11 Kasım Pazar / 14.00
Sinan Erdem Kapalı Spor Salonu
(Şirinevler Metrobüs Durağı Yanı)

İrtibat: 0534 410 52 05 / 0212 521 34 30 / 0216 306 16 02
tohumkulturmerkezi2012@gmail.com

KAYPAKKAYA'NIN "SEÇME YAZILAR"ı KÜRTÇE BASKIYA HAZIRLANIYOR!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 40. ölüm yıldönümüne yaklaşırken, Umut Yayımcılık olarak Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılar"ını Kürtçe-Türkçe yayımlamaya hazırlanıyoruz.

Yayıncı Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı
Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224)
224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arı-
kanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak!

Bilenler bilir. Halk arasında kullanılan bir deyimdir. Günümüzde revaçta olan bir ifadeyle yazarsak **"imparatorluk bakiyesi Türkiye'nin"** geçmişinden gelen bir sözdür. Dimyat Mısır'da, Süveyş Kanalı ağzında ve Portsait yakınlarında bir iskeledir. Eskiden Mısır'ın meşhur pirinçleri, ince hasırdan örülmüş torbalar içinde buradan Türkiye'ye gelmiş. Dimyat'a pirinç almak için giden bir Osmanlı tüccarının bindiği gemi Akdeniz'de korsanlar tarafından soyulmuş. Zorluk içinde geriye dönen pirinç tüccarı, o yıl iflas etmiş ve İstanbul'dan kalkmış, memleketi olan Karaman'a gitmiş. O sene tarlasında yetişen buğdayları da bulgur tüccarlarına sattığından, kışın bulgursuz kalmış. Rivayet odur ki **"Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak"** sözünün aslı buradan gelmektedir.

Bu deyim elindekiyle yetinmeyip daha fazlası için çabalarken sahip olduklarımızı da kaybetmek durumunda kalanlar için kullanılmaktadır.

TC devletinin günümüzde ve özellikle Suriye konusunda izlediği dış politika bu retoriği akla getiriyor. Türk hakim sınıflarının özel olarak Suriye, genel olarak da Ortadoğu'da izlemiş olduğu dış politika sonucunda ortaya çıkan tablo bu durumu teyit eder bir hal aldı.

Bugün yaşananlar aslında yeni değil. Geçmişte NATO'ya üyelik karşılığında Kore'ye asker gönderenler, yakın geçmişte, örneğin Turgut Özal döneminde emperyalistlerin Kuveyt işgali sırasında Irak'a yönelik saldırıda "bir koyup üç alanlar" a da tanık olmuştuk(!)

Bu türden kapışmalarda genellikle kazanan emperyalistler olmuş, yarı-sömürge devletler de bu politikaların uygulayıcıları olarak davrandıkları müddetçe kendi çıkarlarını koruyabilmişlerdir. Ancak emperyalistlerle yarı-sömürge ülkelerin çıkarları karşı karşıya geldiğinde öncelik daima emperyalist politikaların olmuştur. Emperyalistlerin bu türden kapışmalarında rol kapmaya çalışan Türk hakim sınıfları, kendilerine verilen payla yetinmişler ya da kendi çıkarları karşılama durumunda "anti-emperyalist" kesilmişlerdir. Bu sözde anti-emperyalistliğin Kemalist bir "anti-emperyalist"lik olduğu ve özünde bir emperyalist klişe karşı rakip emperyalist klişi tercih etmek anlamına geldiğini hatırlatmaya gerek yok sanırım.

Türk Hakim Sınıfları Emperyalizmin Taşeronudur!

Faşist TC devleti kurulduğu günden itibaren emperyalizmin yarı sömürgesi olarak bölgede rol üstlenmiştir. Lozan'dan (1923), Sadabat Paktı'na (1937), NATO'dan (1952), Bağdat Paktı'na (1955-1958) oradan BOP'a vb. her daim emperyalist çıkarların bölgedeki savunucusu ve uygulayıcısı olmuştur.

Devletin emperyalist politikalar doğrultusunda son atraksiyonu ise Suriye'ye yönelik örtülü saldırganlık içine girmesi olmuştur. Türk hakim sınıfları kendi sınıf çıkarlarının emperyalist çıkarlarla örtüş-

TC devleti benzerini emperyalizmin Irak işgali sırasında yaşadığı ve daha sonradan güçlkle hazmetmek zorunda kaldığı Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi gibi bir oluşumun Suriye'de de ortaya çıkmaması için var gücüyle uğraşılıyor.

tüğünü düşündüğü içindir ki egemenlik sınırları içinde (AKP Genişletilmiş Grup Toplantısı -Başbakan Erdoğan: "Şu anda bu ülkede, bizim 1 metrekaresinin bizim kontrolümüzün dışında olduğunu hiç kimse söyleyemez" diyor. (05.09.2012) Ve topraklarında kurduğu askeri kamp-larda Suriye askeri güçlerini ve yer yer halka saldırılar düzenleyen silahlı güçleri eğitip, lojistik destek veriyor.

Günümüzde Ortadoğu ve Orta Asya üzerindeki emperyalist dalaş Suriye'de yaşanan gelişmelerle açığa çıkmış bulunuyor. Emperyalistler arasında ABD-AB ittifakına karşı Rusya-Çin ittifakı bölgesel rekabetin en somutlaşmış biçimiyken, bu emperyalist ülkelerle şu veya bu oranda ilişkide bulunan yarı-sömürge bölge ülkeleri de kendi politik çıkarlarına göre Suriye'de etkili olmaya çalışmaktadır. Bölgede emperyalist politikalar doğrultusunda saflaşmanın bir yanını İran-İrak oluştururken, diğer yanında Türkiye-Suudi Arabistan-Katar (ve İsrail) ittifakı bulunuyor.

TC devleti Suriye ile ilgili yaşanan gelişmelerde adeta "kraldan çok kralcı" geçiniyor. Bu durum aslında Türk hakim sınıflarının emperyalizme bağlılığının boyutunu göstermesi açısından önemli bir veriyken, öte yandan hakim sınıfların olası bir iktidar değişikliği sonucunda başta Suriye pazarı olmak üzere bölgede elde edeceği rantın (mücahitlerin müteahhit olması) çekiciliği de etkilidir. Tabi buna uygun bir söylem olarak "din ve mezhep kardeşliği", "cihat" çağrıları ortalığı kapladı. Suriye'de savaşılanların şeriat uğruna savaştıkları propaganda edilir oldu.

TC "örtülü savaşı" meşrulaştırmaya çalışıyor

Bu çağrılarda kabul edilmelidir ki başrolü kendisini Türkiye'nin İmamı (Taraft; Medyaironik 08.06.2012, Alper Görmüş) olarak gören R. Tayyip Erdoğan oynuyor. Türk hakim sınıfları Erdoğan aracılığıyla başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin bir kısmına Suriye'ye saldırmasını ya da kendisine saldırıda (tampon bölge) destek çıkılmasını istiyor. Faşist diktatörlük, ülkemizde başta Kürt ulusu olmak üzere halkımıza uyguladığı zulüm, baskı ve katliamlar yokmuş gibi "ileri demokrasisi"nden hareketle bir "Esed diktatörlüğünden" ve hatta Suriye'de bir "Nusayri zulmünden(!)" dem vuruyor. Müthiş bir iki yüzlülük ve kara propaganda ile Suriye'ye açmış olduğu "örtülü savaşı" halkımız nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyor.

Erdoğan, CNN International'a verdiği röportajda; **"ABD'nin Suriye konusunda inisiyatifinin olmamasını"** eleştiriyor ve hiç çekincesiz **"Türkiye'nin karşı karşıya olduğu en büyük tehlikenin kitle imha silahları-**

nın kullanılması olduğunu" ifade ediyor. Erdoğan, oldukça açık ve net bir şekilde ABD emperyalizmine: **"Şu an ABD'den beklenen belirli bir şey var. ABD henüz bu beklentileri karıştılamadı"** diye sitem ediyor(!)

Türk hakim sınıfları büyük bir hevesle Suriye'ye yönelik böylesi bir saldırganlık politikası izlerken, onları asıl kaygılandıran husus ise bölgede emperyalist müdahaleler sonucunda yaşanan değişikliklerin doğrudan doğruya kendi çıkarlarına zarar veren gelişmelere dönüşmesini engellemek olarak ortaya çıkıyor.

TC devleti benzerini emperyalizmin Irak işgali sırasında yaşadığı ve daha sonradan güçlkle hazmetmek zorunda kaldığı Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi gibi bir oluşumun Suriye'de de ortaya çıkmaması için var gücüyle uğraşılıyor.

"Gerçek korku Kürtlerin birleşmesi"

Nitekim TC devletinin Suriye konusunda başlangıçtaki heveskar tutumunu dizginleyen gelişmeler Suriye'de Kürtlerin kimi kentlerde yönetimi ele geçirmesi oldu. Bu gelişmeler sonucunda Türk hakim sınıfları, daha temkinli hareket etmeye ve Suriye konusunda attıkları tüm adımlarda Kürtleri hesap etmeye başladılar.

Bu durum elbette kimi batılı yazarların gözünden kaçmadı. Örneğin Independent gazetesinin yazarı **Patrick Cockburn**, Suriye'de etnik ve mezhepsel çatışma olasılığını; **"Suriye'de şiddet yoğunlaşırken tek bir galip olabilir: Kürtler"** başlıklı analizinde değerlendiriyor. Suriye'de eş zamanlı üç ihtilaf yaşandığını belirten Cockburn, bunları, **"halk, otokrasiye karşı", "Sünniler, Şii'lere karşı"** ile **"ABD, İsrail ve Suudilerin liderliğindeki koalisyon, İran ve müttefiklerine karşı"** şeklinde sıralıyor.

Patrick Cockburn analizine, Türkiye'deki Kürtler konusunda uzman olarak nitelediği, National Interest dergisinden Aliza Marcus'un **"Gerçek korku, Suriye'nin bölünmüş olması değil, Kürtlerin birleşmesi"** sözlerini aktarıırken aslında oldukça isabetli bir tespitte bulunuyor. (Milliyet, 26.08.2012)

Gerçekten de şu anda Türk hakim sınıflarını Suriye konusunda dizginleyen unsurlardan biri olarak Suriye Kürtlerinin çelişkilerden yararlanma ve belli başlı kentlerde denetimi ele geçirmeleridir. Türk hakim sınıflarının başta NATO olmak üzere Birleşmiş Milletler kararıyla Suriye'ye saldırılmasını bu kadar hararetle savunmasının arkasında yatan nedenlerden sadece emperyalizme göbekten bağlılık değil elbette.

TC devleti aynı zamanda bölgede kendisine alan açmak isterken olası bir yol

kazasına da uğramak istemiyor. Tayyip Erdoğan'ın onca sözü arasında belki de tek doğru sözü; **"Suriye konusunu bir dış mesele olarak, bir dış sorun olarak görmüyoruz. Suriye meselesi bizim bir iç meselemizdir"** olsa gerek. (8.8.2011 Birgün)

Suriye halkı yalnız değildir!

Türk hakim sınıflarının Suriye'ye yönelik saldırgan tavrı beraberinde ülkemizde özellikle de dinsel temelde bir algıya yol açmıştır. Suriye rejiminin Nusayri olduğunu ileriye süren faşist diktatörlük, Sünnilik üzerinden yürüttüğü propagandayla, ülkemizde azımsanmayacak bir nüfusu oluşturan gerek Nusayriilerin ve gerekse de Alevi inancına sahip halkımızın "mahalle baskısı"na maruz kalmasının önünü açmıştır.

TC devletinin kurulduğu günden itibaren laiklik adı altında Sünni Hanefilik mezhebine dayalı bir "Diyamet İşleri" olduğu, farklı mezhep ve inançlara yönelik baskıcı, asimilasyoncu ve katliamcı çizgisi bilinir. Suriye merkezli olup ülkemizde son dönemde estirilen propaganda yerel düzeyde Alevilere yönelik saldırgan pratikleri ortaya çıkarmıştır. Son dönemde bizzat devlet güçleriyle koordineli gerçekleştirilen saldırılar buna örnektir.

İbrahim Kaypakkaya, TC devletinin tarihsel sürecini ve Kemalist hareketi değerlendirirken, Türk hakim sınıflarını iki ana kampa ayırır ve komünistlerin, devrimcilerin izleyeceği çizginin politik mücadelede iki kamptan birinin arkasına yedeklenmemek olduğunu ortaya koyar. Güncel olarak Suriye merkezli yaşanan gelişmelerde de devrimcilerin ne Türk hakim sınıfları ne de Esad'da ifadesini bulan Suriye hakim sınıflarının arkasına yedeklenmesi doğru bir tavır olmayacaktır.

Türk-Kürt uluslarından ve ezilen milliyet ve mezheplerden halkımız Suriye halkının gerek Esad diktatörlüğüne gerekse de emperyalist destekli silahlı müdahaleye yönelik mücadelesini desteklemektedir. Zaten tam da bu destek nedeniyle ki Türk hakim sınıfları Suriye'ye açıktan müdahale edememektedir. Onun için alabildiğine mağdur propagandası yapmaktadırlar.

Bizler için değerli ve anlamlı olan Suriye halkının Esad diktatörlüğüne karşı mücadelesi ve özellikle de yerel direniş komitelerinin yabancı dış müdahaleye karşı kararlı ve kesin tutumudur. Halkın haklı mücadelesi karşısında emperyalistler ve onların yerli uşakları kaybedecektir. Onlar Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olacaklar, 21. yy. işçi sınıfının ve ezilen halkların ayaklanmalarıyla, devrimlerle anılacaktır. Halkların haklı ve meşru mücadelesine hizmet için olanca gücümüzle çalışalım.

Billur Tuz direnişi sona erdi

İzmir: Sendikal hakları için mücadele eden ve bu nedenle de işlerinden atılan Tek-Gıda-İş üyesi Billur Tuz işçilerinin yılbaşından beri sürdürdükleri direniş sona erdi.

Sendikamın toplu iş sözleşmesini engellemeye çalışan patronun ve sendika üyesi işçileri haksız ve gerekçesiz şekilde işten atması sonucu 47 işçinin sürdürdüğü direniş, 2 Ocak günü başlamıştı.

Direnişe 240. gününde fabrika önünde gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla ara verildiği duyuruldu. Fabrika önünde bir araya gelen işçiler ve sendika temsilcileri adına Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı **Gürsel Köse** basın metnini okudu.

Köse, açıklamada; eylemlerinin meşruiyet çizgisi içinde kalarak yürütülmesine özen gösterdiklerini söyledi. Mücadelenin hukuk zaferiyle sonuçlandırılmasının önemli olduğunu da ifade etti. Mücadelenin bitmediğini söyleyen Köse "*Gelişmeler yakından izlenecek ve gerek görüldüğü takdirde yeniden eylemlilik sürecine geçilecektir. Örgütlenmenin gücünü öğrendik. Çadırlarımızı, pankartlarımızı topluyoruz ama bu mücadeleyi bıraktığımız anlamına gelmiyor. Zaman zaman bu fabrikanın kapısında işçilerle birlikte olacağız. Direnişin bittiği, yarıda kaldığı düşünülmesin. Billur Tuz direnişini büyük bir azimle ve kararlılıkla sürdürerek sendikamızın mücadelesini ayakta tutan Billur Tuz'lu üyelerimize sonsuz teşekkürlerimizi sunuyor ve onlarla gurur duyduğumuzu belirtiyoruz*" diyerek sözlerini sürdürdü.

Eylem "**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz**" vb. sloganlarla sonlandırıldı.

CHP'yi işgal eden işçilere LINÇ GİRİŞİMİ!

Kartal: Kendilerine "işe geri alma" sözü veren CHP'li Maltepe Belediyesi'nin sözünü tutmaması üzerine CHP Maltepe İlçe Teşkilatı'nı işgal eden işçilere polis, biber gazıyla saldırdı; CHP'liler işçileri "terörist, vatan haini" diyerek linç etmeye çalıştı.

Maltepe Belediyesi tarafından işten çıkarılmaları üzerine direnişe geçen ve belediye tarafından kendilerine verilen "işe geri alınacakları" sözü üzerine direnişlerini sonlandıran Maltepe işçileri, İdare Mahkemesi'nin işe dönme kararının belediye tarafından bir üst mahkemeye götürülmesi üzerine 3 Eylül günü CHP Maltepe İlçe Teşkilatı'nı işgal ettiler.

Binaya girerek, binaya "**Yalanlarınız artık karnımızı doyurmuyor. Söz verdiniz hala işsiziz. Direnişçi Maltepe Belediyesi taşeron işçileri**" yazılı bir pankart asan işçiler, kendilerine verilen sözler tutulana kadar eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

"İşe geri alınma" sözünün verilmesinin ardından 2 ay geçtiğini ve bu iki aylık süreçte çeşitli belediyelere "işe alınacakları" söylenerek gönderilmelerine rağmen hiçbir belediyenin kendilerini işe almadığını söyleyen işçiler, CHP'li Maltepe Belediyesi'nin kendilerini oyalamasına karşı eyleme geçtiklerinin altını çizdiler.

İşçilere linç girişimi

İşçilerin eylemi sürerken, işçilere verdiği sözü tutmayan Maltepe Belediye Başkanlığı tarafından CHP üyelerine "**Maltepe İlçe Teşkilatımıza teröristler tarafından saldırı düzenlenmiştir**" şeklinde bir mesaj atılarak, ırkçı bir eylem düzenlemek üzere partililer bina önüne çağrıldı. Burada bir araya gelen saldırgan bir grup, işçilere "vatan haini", "terörist" diyerek saldırmak istedi.

Bu kişiler arasında olayı fark ederek, "onlar işçi, haklarını arıyorlar" diyerek tepki gösterenler de olmasına rağmen; polis ve itfaiye eşliğinde binaya giren saldırganlar işçilere saldırdı. Polis de işçilerin kendilerini kilitlediği odaya girerek biber gazıyla işçilere saldırdı.

Gözaltına alınan işçiler, polis tarafından binadan dışarı çıkarıldığı esna-

"Direnişçileri ziyaret ettik"

Gülsuyu Partizan olarak **29 Ağustos** günü, 23 Temmuz'dan beri **Süreyyapaşa Hastanesi**'nde direnişte olan işçilere destek ziyaretinde bulunduk.

Direnişteki işçileri ziyaret etmeden önce Güleusu Mahallesi'nde bulunan duyarlı esnafa giderek direnişi ziyaret edeceğimizi söyledik, destek amaçlı katkıda bulunmalarını istedik ve ellerimizde topladığımız gıda malzemeleri vs. ile yola koyulduk.

Direniş çadırına yaklaştığımızda işçiler ve biz "**Direnen işçiler yalnız de-**

da saldırgan güruhun içerisine bilinçli olarak bırakılarak linç saldırısına maruz kaldılar.

"İşçiler CHP'nin gerçek yüzüne yabancı değil..."

Bu saldırıya karşı bir araya gelen **Maltepe işçileri**, Genel-İş 1 Nolu Şube, **Partizan**, **BDSP**, **DHF**, **DAF**, **TKP**, **Sosyalist Parti Girişimi**, **Kaldıraç** ve **ESP** 5 Eylül günü bir eylem düzenledi. Maltepe Belediye binası önünde biraraya gelen kitle sloganlarla Maltepe Meydanı'nda bulunan CHP İlçe Binası'na doğru yürüyüşe geçmek istedi. Ancak yürüyüşün yasal olmadığını iddia eden sivil polis ve amirleri, "**gerekirse müdahale ederiz**" şeklinde tehdit ederek yürüyüşü engellemek istedi. 2 otobüs çevik kuvvetin barikat kurduğu ve ortamın çok gerildiği eylemde kitlenin kararlı duruşu sonucu çevik kuvvet geri çekilmek zorunda kaldı.

Meydana gelindiğinde kitle adına açıklamayı Maltepe işçisi **İlhan Yıldırım** okudu. Açıklama sırasında, işçilere destek vermek için meydana girmek isteyenlere polisin engel olmak istemesi, eylemi daha gerginleştirdi. Yıldırım ta-

rafından okunan açıklamada geçtiğimiz aylarda Mersin'de direnen çivi fabrikası işçilerinin Mersin CHP binasında eylem yapmak istemeleri karşısında CHP'nin yine saldırgan bir tutum takınmış olduğu hatırlatıldı ve "*İşçiler, emekçiler CHP'nin bu gerçek yüzüne hiç de yabancı değillerdir*" denildi.

Açıklama sırasında insanların eyleme girişine engel olan polis, bu kez bir kişinin elinde Türk bayrağı ile eylemin ortasına giriş yaparak provokasyon ya-

ratmak istemesine sessiz kalarak gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir. Eylemciler, insanların eyleme katılımı noktasında "hassas" davranan polisin sivil faşisti de "aynı hassasiyetle" alandan uzaklaştırmasını istedi. Tepkiler üzerine, sivil faşist, çevik kuvvet tarafından "gözaltına alınacağı" söylenerek alandan uzaklaştırıldı.

İzmir Senkromeç'te direniş

İzmir: İzmir Çiğli'de Senkromeç Fabrikası'nda üretimde daralma bahanesi ile işten atılan **Muharrem Subaşı** direnişe geçti.

Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan fabrika önünde direnişe geçen Muharrem Subaşı, Temmuz ayından beri mücadelesini sürdürüyor. Direnişi 27 Temmuz'da yaptığı basın açıklaması ile başlamıştı. Fabrika yö-

netiminin baskılarını anlatan Subaşı; "*Sırf arkadaşlarım beni görmesin diye ilk gün hemen yemek saatlerini geri aldılar. Dış kapıları da kilitleyerek dışarı çıkmayı engellediler. Polis vardiya çıkışlarında fabrika önüne gelerek beni ve fabrikadan çıkan işçileri kameraaya almaya başladı. Bu şekilde diğer işçilere gözdağı verilmek isteniyor*" dedi.

Bir ayı geçen direnişte en önemli sorun ise yeterince desteğin olmaması. Tabii bunda; Savranoglu ve Billur Tuz direnişlerinin de noktalanması etkili.

ğildir", "Zafer direnen emekçinin olacak", "**Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır**" sloganlarını attık. İşçiler bizi alkışlarla karşıladı. Yıllardır hastanede güvenceli iş koşulları için

mücadele eden işçiler, taşeron çalışma biçimini ortadan kaldırmakta kararlı olduklarını belirttiler. Bizlerin ziyaretinden memnun olduklarını da açıklayan işçiler, ziyaretlerimizi sıklaştırmamızı istediler.

Bizler de gereken desteği göstermeye devam edeceğimizi ilettik. Ziyaretimizi işçilerle öğlen yemeği yiyerek sonlandırdık. Direnişteki işçilerle tekrar aynı yerde buluşmak üzere sloganlarımızla direniş çadırından ayrıldık.

(**Gülsuyu-Güleusu Partizan**)

Emekçinin gündemi

Öfkeyi devrim için örgütlemek

Ülkemizde işçi hareketinin ciddi bir öfkeyi bağrında biriktirdiğini ve tepkisini çok çeşitli yollarla açığa çıkardığını tespit etmekteyiz. Sendikalara ve kamuoyuna yansiyabilen örnekler sayısal olarak artarken bunun çok daha fazlasının kamuoyu duymadan yaşandığını tahmin etmek mümkündür. Bu öfke ve tepki mücadeleye dönüştüğünde bazı örneklerde olduğu gibi sendikal hakların korunması için direnişe (THY, CEHA, Togo, DESA, DHL, IKEA), bazı örneklerde fiili hak grevlerine (Antep tekstil işçileri, Elazığ maden işçileri), bazılarında sendika değiş-tirmelere (Bosch işçileri, Cengiz makine) dönüşebilmektedir.

Bu mücadelelerin nesnel zemini açıktır. Giderek ağırlaşan sömürü koşullarına karşı, işçilere dayatılan kölece çalışma şartlarına karşı öfkedir. Bu gelişmeler sınıf devrimcilerine önemli olanaklar sunmaktadır. İşçi sınıfı içinde mücadelenin ve verilen emeğin karşılığı daha fazla alınmaktadır. Ancak unutmamak gerekir ki, bu mücadeleler ekonomik-demokratik mücadelelerdir. Siyasi hedeflerle yola çıkan hareketlenmeler değildir. Amaç bir nebze olsun nefes alabilecek uygun çalışma ortamlarına sahip olmak ve ücretleri yükseltmektedir. Sınıfın kendiliğinden mücadelesinin doğal sonucu olan bu talep ve istemler haklıdır, sahiplenilmelidir ancak sınıf devrimcileri açısından yeterli bulunması oldukça tehlikelidir. İçinden geçtiğimiz dönemde, devrimci mücadelenin içinde bulunduğu durgunluk ve kitlelerden kopuk olma hali birçok devrimci veya reformist hareketin ekonomizme meyletmesine neden olmaktadır, ekonomizmi güçlendirmektedir. İşçilerin ekonomik-demokratik mücadelelerine gereğinden fazla övgüler sıralamak, bunları yüceltmek, direnişçi işçileri olmadıkları iltifatlara boğmak, bu mücadelelerden abartılı politik sonuçlar çıkarmak elbette ekonomizmin en kaba göstergesidir.

Ancak "işçi" olma adı altında bir yandan mevcut sendikaları beğenmeyip sendikal hareketin mevcut durumundan sendikalarda çalışmama sonucu çıkaran birçok küçük burjuva hareket işçilerin ekonomik-demokratik mücadelelerine doğrudan müdahil olmaya çalışmakta veya faaliyetçileri üzerinden bizzat bu mücadelelere girişmektedir. Sendikalara bakış açısındaki yetersizlikler ve işçilerin öz örgütlenmeleri üzerinden kitlesel mücadele vermesine olan yabancılaşma sonucunda fabrikalarda devrimci çalışma yürütmesi için görevlendirilen faaliyetçilerin kısa sürede deşifre olup işten çıkarıldıklarını ve fabrika işçilerinden kopuk şekilde direniş örgütlenmeye çalışıldığına sıkça tanık olmaktadır.

Bu durumda devrimci çalışmanın ve devrimci taleplerin yerini ekonomik çalışma ve ekonomik talepler almakta ve politik hedeflerle kurulan örgütlenmeler sendikaların yapmaları gereken işleri üstlenmekte, mücadele eden işçilerin maddi sorunlarından patronla görüşmeye ve kamuoyu oluşturmaya kadar bir sendikanın olağan görevlerini devrimci ve reformist örgütlenmeler yerine getirmeye çalışmaktadırlar. Bu durum ekonomizmi ve işçilerin temel hak mücadelelerini mutlaklaştırmayı getirirken aynı zamanda siyasal iktidarı hedefleyen örgütlerin giderek sendikalaşmasına ve sınırlı güç ve olanaklarını sendikal görevlere aktırmasına neden olmaktadır.

Bu nedenle hem sendikal hareket açısından hem şu veya bu yolla mücadeleye başvuran işçilerin davalarını sahiplenme açısından hem de genel işçi hareketini örgütleme ve devrimci mücadeleye kanalize etme açısından sınıf içinde devrimci odağı oluşturmaya önemle ihtiyaç bulunmaktadır. Ekonomik-demokratik mücadele ile devrimci mücadele arasındaki ilişkiyi ve farkları doğru kavrayan, devlet ve iktidar olguları konusunda net bir yaklaşıma sahip, sınıf bilincini geliştirmeyi hedefleyen, yerel ile genel, ekonomik taleplerle iktidar taleplerini doğru şekilde ele alan ve ilişkilendiren bir oluşumdur devrimci odaktan kastımız. İşte Devrimci Demokratik Sendikal Birlik sınıf içinde üretim yerlerinde mücadele eden ve etmek isteyen öncü işçilerin bir araya gelmesiyle kendisini inşa edecek, sınıf hareketi içinde en geniş demokratik kesim açısından çekim merkezi olacak ve sistemin saldırılarına karşı doğru politikaları ortaya koyacak şekilde kendini konumlandırabilirse mevcut öfkeyi örgütlü güce çevirmeyi de başaracaktır.

"DİRENİŞ BİTMEDİ, HALA SÜRÜYOR!"

Özgür Gelecek gazetesi olarak, 200 günü aşkın süredir direnen HEY Tekstil işçileriyle direniş süreci üzerine bir röportaj yaptık.

- Siz direnişinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Güllü Yiğit: 209 gündür direniyoruz. 9 Şubat'ta başladık, yani o tarihte kapıya koyulduk. Bizleri oyaladılar, maaşlarımızı vermediler bir süre. Bizi 3 gün izne çıkarmak istediler, kabul etmedik. Çünkü daha önce "izinlisiniz" denilmiş Batman'da işçilere, sonra da tutanak tutmuşlar. İşçiler izinli olduklarını düşünüp fabrikaya gelmemiş. Biz böyle bir oyuna gelmemek için kabul etmedik.

Bu defa bizi ücretsiz izne çıkarmak istediler. Biz bu 3 günlük süreden önce kantinde verilmeyen maaşlarımız için direniştik. Bazı şeyleri burada anlamıştık. Sonra ücretli olarak izne çıkardılar, izne çıktık. 3. gün işe geri gelmek istedik ama kapıları açmadılar. İşte o günden beri direnişteyiz.

Önce sayı daha kalabalıktı. Ama bence bir direnişte önemli olan sayı değil yaptıklarıdır.

- Bir dönem direnişin bittiği yönünde bir haber yayıldı. Biraz anlatabilir misiniz neler yaşandı?

- Şöyle oldu; direniş başladığında ilk yanımıza EMEK Partisi geldi, Özcan Karakoç vardı yanımızda. O zaman bize avukatın dava edeceğini ama bizim direnmemizin çok önemli olduğunu söylemişlerdi. Biz ne zaman Özcan beye davamızı verdik, o zaman yanımıza uğramaz oldu.

EMEK Partisi'nin bizi biraz oyaladığını düşünüyoruz. Bizler hiçbir şey bilmiyorduk, bir kılavuza ihtiyacımız vardı. Ne söylendiyse onu yaptık. Yani birçok şeyi bu direniş sürecinde öğrendik. Birçok eylem yaptık, AKP İl Binasında, Taksim'de...

Sonra bize "artık buradan bir şey çıkmaz, elimizde kilit yok" denildi. Daha sonrasında EMEK Partisi "buradan alamayız ama Lİ-FUNK var, onun önüne gidelim" dedi. 2 ay oraya gittik ve orada oyalandık, çünkü buradan uzak-

laşmış olduk, zaman kaybettik.

Şimdi düşünüyoruz ne ilgisi var Lİ-FUNK ile ama bize öyle denilmişti. Sonra döndük buraya. Bizim 6 kişilik bir komitemiz vardı, dağılım dediler, tabii karşı çıkanlar oldu. O zaman sayımız bayağı düştü, çünkü "bir şey çıkmaz" şeklinde çok fazla konuşuldu. Ekonomik sorunlar da baş göstermeye başladı.

Komitenin biraz parası vardı, çok bir şey değildi. Bir kısım direnmeye devam etmek istiyor ama dağılım diyenler de var. O zaman o para direnmeye devam edenlerin olmalıydı. Çünkü direnişin parasıydı. Hep komitenin dediğini yaptık ama baştan beri bu arkadaşları eleştiren, şimdi direnişi sürdüren bir arkadaş vardı, onlar "onun korkacak bir durumu yok, ona uymayalım" şeklinde bizi korkutuyorlardı. Diğer devrimci kurumlardan uzak durmamızı söylediler, onlar gelirse polisle sorun yaşarsınız diye diğer kurumlardan uzaklaştırdılar.

Şimdi direnişi o zaman bırakanlardan geri dönenler oldu. Ve biz sayımız çok düşmesine rağmen devam ediyoruz. Bence bir direnişte zaten sayı önemli değil, yaptıklarıdır. Kararlılıktır. Desteğe gelen kurumlar oluyor. Taksim'de eylemlerimiz oluyor. Diğer direnişte olan işçilerle birlikte yaptığımız eylemler oluyor. Kararlı bir şekilde sürdüreceğiz direnişimizi. Rose teks, THY, BE-DAŞ, Cansel Malatyalı ile yaptığımız eylemler bunlar. Maaşlarımız ve tazminatlarımızı alana kadar, diğer direnişlerdeki arkadaşlar, yalnız olmadığımızı dayanışmak için, kamuoyu oluşturmak için birlikte hareket etmeye karar verdik.

"Haklarımızı alana kadar..."

- Bize direnişten bahsedebilir misiniz?

- Zeki Gördeğir: Bizler HEY Tekstil işçileri olarak 9 Şubat'tan beri direniyoruz. Verilmeyen maaşlarımız ve ihbar tazminatlarımız için direniş

geçtik. Ama büyük medya grupları yani burjuva medya hiçbir şekilde direnişimizi gündemine almadı, yaptıkları çekimi dahi yayımlamadılar.

İktidarın ağzıyla hareket eden gazeteleri görüyoruz. Başbakan her gün tehdit ediyor, "İstediyimiz dışında hiçbir şey yazmayın" diyor. Asker ölüyor, "yazmayın" diyor. Örneğin bir ailenin oğlu şehit oluyor, onlar yazmıyor, ama yazmayınca hiçbir gerçek değişmez ki! Direnişimizi yazan gazeteler belli zaten. Devrimci ve sosyalist basın.

- EMEK Partisi önceleri sürekli yanımızdaydı. İşçileri üye yapmak için uğraştı. İşçilerin evlerine kadar gidip üye çalışması yaptılar. Sonra direnişi bitirmeye çalıştılar.

Şu ana kadar 7 aylık bir süre geçti, hiçbir ilerleme kaydedemedik. Bunun nedeni; sarı sendika ve Asaletin Aslanoğlu, EMEK Partisi ve avukatlarıdır. Kendi reklamlarını ön plana aldıkları için hiçbir ilerleme kaydedemedik. 5 aydır beraber olmamıza rağmen bizimle vedalaşmadan, herhangi bir açıklama dahi yapmadan çekip gittiler buradan. Direnişte kullandığımız malzemeleri, toplanan parayı da aldılar. İşçiler zor durumda kalsın, direnişi sürdürmesin diye yaptılar bunu bence.

Ama her şeye rağmen direnişi sürdüreceğimizi açıkladık. Onlar gittikten sonra biraz ilerleme kaydettik, patronlara ulaşmada da ilerleme kaydettik. Onlar daha önce buraya sadece kendi gazetelerini bırakıyorlardı, onlardan sonra daha çok devrimciler, sosyalistler gelmeye başladı. Bizler bunları her seferinde açıklıyoruz, onların tüm bu ayak oyunlarına rağmen direniş sürüyor/sürdüreceğiz.

Haklarımızı alana kadar devam edeceğiz, yasalar bizden yana değil çünkü. Yasalar işçilerden yana değil, o nedenle biz yasalara güvenmiyoruz. Kendi direnişimize güveniyoruz. Devrimci ve yurtsever basından bizleri yalnız bırakmayan ve destek veren tüm kesimlere, kurumlara da teşekkür ediyoruz.

Ağustos'ta en az 71 işçi yaşamını yitirdi

H. Merkezi: İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin hazırladığı raporda, Ağustos ayında en az 71 işçinin hayatını kaybettiği belirtildi. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin Ağustos ayı raporunda "Yaz mevsimi devam ediyor tarım-orman işçilerinin ölüm haberleri giderek artıyor. Sektörde bu ay 18 işçi hayatını kaybetti. Muğla'da orman yangınına söndürme çalışmalarını yürüten helikopter düşerek yandı ve 5 işçi aramızdan ayrıldı... İnşaatlarda çoğunluğunu düşmelerin neden olduğu 14 ölüm yaşandı... Enerji sektöründe ise dört bir yandan elektrik çarpması haberleri geldi. Ağustos'ta 9 arkadaşımız hayatını kaybetti... Madenlerde ve büro-eğitim-sinema sektöründe 6'şar, nakliye ve metalde 5'er arkadaşımız aramızdan ayrıldı" denildi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin belirttiği rakamlara göre 2012 yılının ilk sekiz ayında tüm iş alanlarında 559 işçi yaşamını yitirdi.

Bedaş işçisi vazgeçmiyor!

İstanbul: BEDAŞ işçileri direnişlerinin 110. gününde

bir kez daha "Zafer direnen emekçinin olacak. Üreten biziz, yöneten de biz olacaktır" dedi. Her cuma saat 15.30'da Galatasaray Lisesi'nden yürüyüş yapan işçilerin eylemi 7 Eylül günü de aynı saatte gerçekleşti. Yürüyüş, Kışlalı fabrikasından atılan **Didem Sorhun** ve THY işçilerinin direnişleri "Kışlalı ve THY işçileri yalnız değildir" sloganlarıyla selamlanarak devam etti. Bu haftanın açıklamasını direnişteki işçilerden **Arif İnan** yaptı. Eylem, **Kutup Yıldızı**'nın söylediği parçalar eşliğinde sona erdi.

"Başka yerde çalıştığымda, kovulacak olsam da, örgütleneceğim!"

Ankara: 4 ayı aşkın bir süredir Ankara'da TOGO fabrikası önünde direnişte olan Deri-İş Sendikası üyesi TOGO işçileri ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Direniş bugüne nasıl geldi?

- Direnişin 131. günündeyiz. İlk zamanlar çok güzeldi. Araya bayram girdi. Okulların da tatil olması gelip giden sayısında azalmaya neden oldu. Misafirlerimiz azaldı. Karşı taraftan herhangi bir talep ya da tepki yok. Bekliyoruz. Patron fabrikayı kapatacağını söylemişti. İçerdeki makineleri götürmüş, şu anda fabrika boş. Makine yok, imalat yok. Dışarıda ayakkabı yaptırma çabasında. Çoğu firma kabul etmiyor.

- Direniş size neler öğretti veya desteğe gelenlere bu süreçte siz neler öğrettiniz? Direnişin başladığı günden bugüne nasıl değişimler oldu?

Sabri: Direnişin başlarında bizim sendika, sınıf bilincine dair pek bilgimiz yoktu. Direnişe başladıktan sonra tabii her şeyi öğrenmeye başladık. Şimdi biz sınıf bilincinin nasıl olduğunu herkese anlatıyoruz. Dostumuzu düşmanımızı bildik. Mücadele etmeyi öğrendik. Şimdi başka yerlerde direniş olduğunda biz de oralara gideceğiz, katılacağız.

- Sendikayla işçilerin ilişkileri nasıl?

Sabri: Sendikamızın bize karşı tavrı çok iyi. Hiçbir zaman yalnız bırakmıyor, en ufak sorunumuz da olsa sorunumuzu çözmeye çalışıyor.

Fikret: Sendika bizi yalnız bırakmadı. Bir şey aklımıza takıldığı zaman soruyorduk, öğreniyorduk.

- Bu yıl DDSB'nin yaz kampına da katıldınız. Kampı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sabri: Kamp çok güzeldi. Yalnız bazı konularda sonuca ulaşamadığımızı düşünüyorum. Tartışmalar çok uzun sürüyor. Bazı toplantılara katılmadık, bazı konuları da bilmediğimiz için toplantılarda çok müdahale edemedik, ama can kulağı ile dinledik.

Fikret: Biz çok bilgi sahibi olmadığımız konularda bir

şey diyemedik. Ama kamp ortamındaki birlik, beraberlik kardeşlik çok güzeldi. Kamptaki diğer kişilerin bizlere bakış açısı güzeldi. Bizi karşılamaları çok güzeldi.

ÖG: Bundan sonraki süreç için ne düşünüyorsunuz, eylem takviminiz nedir?

Sabri: Büyük ihtimal fabrika kapanır. Kapandıktan sonra sendikamızın genel kurulda varacağı karara bağlıyız, ona göre hareket edeceğiz. Öbür yandan mağaza önlerinde eylemler yapacağız, gene sendikayla birlikte karar vereceğiz.

- Peki kepenkler kapanırsa, başka yerlerde çalışmayı düşünüyor musunuz?

Fikret: Eğer ben gidecek bir yerde çalışacaksam, oradan kovulacak da olsam örgütlenmeye çalışacağım. Patron benim durumumu öğrenir de beni kovarsa nasıl yapabiliriz, kafamda soru işaretleri var ama yine de buradaki sömürüyü gördüğüm zaman ha burada ha başka yerde, fark etmez örgütlenmemiz gerekiyor.

Sabri: Bu, sonuçta Türkiye genelini bağlayan bir sorun. Patronlara karşı genel bir mücadele gerekli. Yani ne yapacağız, buradan çıktık başka bir yere geçtik, elimizden geldiği kadar oradaki arkadaşlara anlatacağımız yaşadıklarımızı, sendikalaşmayı, aldığımız maaşları, sömürülme, hepsini anlatacağız. Mücadeleye devam

edeceğiz mutlaka, artık durmak yok.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Fikret: Arkadaşlar gelin birleşelim, diyoruz diğer işçi arkadaşlara. Sömürülmeyelim, örgütlenelim. Sendikalaşmadan çekinmeyelim, birleşelim. Birleşsek yenemeyeceğimiz bir güç yok. Bakan biz otuz beş kişi TOGO fabrikasını ne hale getirdiysek, düşünün ki 35 bin kişi, 35 milyon kişi olsak ne yaparız bir düşünelim diyorum.

Sabri: Benim söyleyeceğim: sendika öcü değil, faydalı bir şey. Tek diyeceğim bu.

4+4+4'e karşı yürüdüler

İstanbul: 5 Eylül akşamı veliler, direnişteki işçiler, sendikalar, Alevi örgütleri, yöre dernekleri ve demokratik kitle örgütleri "4+4+4 eğitim sistemine" karşı yürüdüler. Taksim Meydanı'nda bir araya gelen kitle; "Çocuklarımıza, okullarımıza, eğitime, geleceğimize sahip çıkıyoruz!" pankartının ardında Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Lise önünde oturma eylemi yapan kitle adına **Hüseyin Kırgın** söz alarak;

"4+4+4'e karşı mücadele eden örgütler, bu yasaya itiraz edenlerin mücadelesine 'Şeytani plan' diyen Akit gibi AKP tetikçisi basın ve Ömer Dinçer tarafından hedef olarak gösteriliyor" dedi. Kırgın'ın ardından söz alan **Pınar Aydınlar**; "Çocuk işçiler, ucuz işçiler, çocuk gelinler istemiyoruz" dedi ve Çav Bella marşını tüm kitleyle beraber söyledi. Gazi Mahallesi'nden gelen veliler adına yapılan konuşmada da "eğitimi bile olmayan Dinçer, benim çocuğum hakkında karar veremez. Kesinlikle çocuklarımızı okula göndermiyoruz. Çocuklarımızı 4+4+4 karanlığına teslim etmeyeceğiz" denildi.

DDSB faaliyetçisine ajanlık teklifi

İstanbul: Bir devlet politikası olan ajan-ışbirlikçi saldırısı son olarak bir Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) faaliyetçisini hedef aldı. Yeğenine hediye aldığı telefonun çalınması sonucu Sirkeci Karakolu'na giden DDSB faaliyetçisi **Veysel Arslan**'a burada TMSH polisleri önce ajanlık teklifi yaptı, ardından da tehdit etti.

Konuya dair 7 Eylül günü İHD'de bir basın açıklaması yapan **Veysel Arslan** ilk olarak yaşanan olayı anlattı ve kendisine "Bu olay duyulursa imajın sarsılır, hatta tutuklanabilirsin. Biz de bu konuda ve başka konularda sana yar-

dımcı olmak istiyoruz. Seni tanıyoruz Özgür Gelecek okurusun ve 'Kaypakkayacı-sın', etrafındaki insanlar seni kandırılmış,

onlar uç insanlar, seni onlardan kurtaracağız. Sen de bize yardımcı ol" denildiğini aktardı.

Arslan'ın "sizinle konuşacak bir şeyim yok" cevabının ardından polisler "peki sonra görüşeceğiz" tehdidinde bulunmuştur. Arslan bir gün boyunca gözaltında tutulduğunu ve sonra savcılıkta ifadesi dahi alınmadan serbest bırakıldığını dile getirerek, aynı polisleri 1 Eylül mitinginde gördüğünü de ekledi. Savcılıkta yaşananları anlatan Arslan, savcının kendisinden özür dileyerek bu tür hataların olduğunu söylediğini belirtti. Arslan'ın ardından İHD İstanbul Şube Başkanı **Ümit Efe** ve DDSB tarafından da açıklama yapıldı.

2012 fındık sezonu her dönem olduğu gibi büyük umutlarla başlayıp hayal kırıklığı ile sona erdi. 2011 sezonuna göre rekoltenin daha yüksek olması fındık üreticisini sevindirirken fındığın kilo fiyatının bir önceki sezonun neredeyse yarısı olması, üreticinin hevesini kursağında bıraktı. 2011 yılında **6.5- 7.5 TL** olan fındık, 2012'de daha sezonun ortasında 3.5- 4.2 TL arasında bulunuyor. Diğer yandan 700 bin ton ve üzerinde rekolte tahminleri gerekçe gösterilerek fiyatlar üzerinde spekülasyon yapılıyor. Fındık fiyatının okulların açılması ile beraber daha da düşeceği söyleniyor. **Fındık Üreticileri Sendikası'nın** (FINDIK-SEN), 2012'de bir kilogram fındığın maliyetinin 5 lira 5 kuruş olduğunu ve buna göre fiyatın en az 7.57 lira olması gerektiğini açıkladı.

İlk önce FİSKOBİRLİK'in daha sonra TMO'nun devreden çıkarılması ile bera-

Fındık Üreticisi Umutsuz!

ber, devletin açıkladığı taban fiyat uygulamasının ortadan kaldırılması sonucu da fındık üreticisi tamamen tüccarın eline terk edilmiş durumda. Üreticinin ağzına bal çalmak için yapılan alan bazı destekleme, 3 yılın sonunda kaldırıldı. Daha sonra bir yıl daha süreceği açıklandı. Fiyatların düşmesi ile beraber ekonomik durumu daha da bozulan üretici büyük şehirlere göç ediyor.

Tefeci tüccar ağı büyüyor!

Fındık fiyatlarının düşük olması ve ürün girdilerini karşılamaması fındık üreticisini borç batağına sürüklemiş durumda. Daha 3-5 yıl öncesine kadar adı bile bilinmeyen bankalar, köylünün kâbusu haline gelmiş ve yasal tefeci statüsünde köylüyü sömürmektedir. Üreticinin çoğunluğu bankalardan kredi çekiyor, ancak kredilerini geri ödeyemiyor.

Üreticinin başındaki diğer bir kâbus da **tefeci** ve **tüccar**dır. Fındık üreticisi, tüccardan aldığı borç para karşılığında o tüccara fındık getirmek zorunda bırakılıyor. Tüccar, getirilen fındığı istediği fiyata alıp üreticinin borcuna sayıyor. Bankalara ve tüccara borcu olan kişiler haciz korkusu ile fındıklarını, hasat bittikten sonra kendi harmanlarına dahi getiremiyorlar.

Giresun bölgesinde hemen hemen her köylünün irili ufaklı kendine ait toprağı bulunuyor. Fındık üretim girdilerini karşılayamayan üretici, toprağını satıyor. Satılan topraklar topraksız köylüleri ve toprak ağalarını ortaya çıkarmaktadır. Bu durum son yıllarda hızla artarken daha fazla yoksullaşan köylü, başka şehirlere göç ederek işçi olarak çalışıyor ya da köyde yarıcılık yapıyor.

Fındık üreticisine şovenizm zehiri

Tüm bu saldırılara karşın fındık üreticisinin karşı koyacak neredeyse hiçbir örgütlülüğü yok. Örgütlülüğün olmayışı saldırıları daha da acımasız hale getiriyor. Bir yandan da saldırılar fındık üreticisinde muazzam bir öfke ortaya çıkarmıştır. Bu öfkeyi devlet, şovenizmle zehirlemeyi başarmış durumda.

Şovenizm rüzgârı, fındık toplamaya gelen Kürt işçilerin üzerinde estirilmiştir. Daha önceleri Kürtlerle akrabalığa kadar ilerleyen ilişkiler yok olmuş, yerine Kürt işçileri değersiz gören bir anlayış yerleşmiştir. Demokrat denebilecek kesimlerde dahi Kürt düşmanlığı üst boyuta ulaşmış durumdadır. Çadırlarda, ahırlarda kalan Kürt işçiler bir de bahçede, bahçe sahibinin hakaretlerine maruz kalıyor. Ezilen köylü; öfkelerini iki kere ezilen Kürt işçisinden çıkartmaya çalışıyor yani.

Fındık üreticisinin örgütsüz oluşu bu durumu belirleyen bir noktada duruyor. Öfkelerini nereye yönlendireceğini bilemeyen köylü, en yakınına öfke kusuyor. Üreticinin hemen her sene iflas etmesi ailevi ilişkilerine de yansıyor. Aile içi ve kadına yönelik şiddet tırmanıyor.

Karadeniz'de bir kültür olan ve "silah atma" olarak adlandırılan ateş etmek dahi artık durmuş durumda. Bölge köylerinde eksik olmayan silah sesleri azaldı. Köylünün parasızlığı buna dahi etki etmiş durumda.

Geçmiş yıllarda bayram gibi karşılanan, "**bir kişinin iki kişi olduğu, ölümlerin bile dirildiği**" zaman olarak söylenen fındık zamanında şimdi köylüler fındık bahçesine girmek dahi istemiyor. Önceleri fındık toplamaya başlarken silahlar patlatan, horon oynayan köylüler şimdi fındık zamanını umutsuzlukla karşılıyor. (**Giresun'dan bir ÖG okuru**)

Şeftali fiyatları protesto edildi

H. Merkezi: Mersin'in Erdemli ilçesinde düşük fiyatlara tepki gösteren şeftali üreticileri, 5 Eylül günü ürünlerini köy meydanına dökerek protesto eylemi yaptı.

İlçeye bağlı Çamlı köyü meydanında toplanan üreticiler, girdi maliyetlerinin yüksek olduğunu belirterek, ürünlerinin düşük fiyata satıldığını belirtti. Yanlarında getirdikleri ürünleri yere döken köylüler adına açıklama yapan köy muhtarı **İlyas Erdem**, Çamlı köyünün bölgenin en büyük şeftali üretim merkezlerinden biri olduğunu, geçen yıl 2 bin 500 dekar alanda 5 bin ton ürün hasat elde edildiğini ifade etti.

Erdem, bu yıl ise rekoltenin 7-10 bin ton arasında beklendiğini, ancak buna karşın fiyatların geçen yıla oranla çok düşük olduğunu belirtti.

Üreticiler, saman fiyatından rahatsız

Tarsus Süt Üretici Birliği, saman balyasının kilo fiyatının 12 TL'ye çıktığını ve süt maliyetlerinin son 2 ay içinde geçen yıla göre 3 kat arttığını, süt fiyatının ise yerinde saydığını belirterek, saman fiyatlarının yüksek oluşundan şikayetçi olduklarını belirttiler.

Konuya ilişkin açıklama yapan Tarsus Süt Üretici Birliği Başkanı **Yılmaz Karabulut**, saman balyasının kilo fiyatının Ağustos ayından bu yana 4 TL'den 12 TL'ye çıktığını, böylece süt maliyetlerinin son 2 ay içinde geçen yıla göre 3 kat arttığını, ancak süt fiyatının yerinde saydığını belirterek, saman fiyatlarının yüksek oluşundan şikayetçiler olduklarını söyledi.

Mevsimlik işçiler iş bıraktı

İzmir: Manisa'nın **Turgutlu** ilçesi **Sarıbey** köyünde 500 mevsimlik tarım işçisi iş bıraktı. Domates toplama işinden, üzüm toplamaya geçen Kürt işçiler, ücretlerin düşürülmesi üzerine iş bıraktıklarını duyurdular.

Urfa'nın Suruç ilçesinden gelen tarım işçileri, ücretlerin 35 TL'den 32 TL'ye düşürüldüğünü belirterek; fiyatlar yükseltilene kadar iş başı yapmayacaklarını söylediler.

İş sahipleri ile görüşen işçiler; ayrıca koşulların çok kötü olduğunu; memleketlerinden geliş gidiş masraflar ve dayabaşının (ustabaşı) ücretlerden % 10 aldığı vb. gözetildiğinde çalışmanın masraflarını karşılamadığını ifade ettiler. Çadırlarda kalan işçilerin yaşam koşulları da çok kötü. Su ve tuvalet sorununun olduğu çadır alanında ayrıca yılanlar da var.

Turgutlu'daki kertecilerin (taşım işini yapan yerli işçiler) 60 lira ücret aldığını anlatan işçiler, emeklerinin karşılığını alana kadar iş başı yapmayacaklarını belirtiyorlar.

İşe başlamaya "hukuki engel ve fiili sakınca"

Ankara: KPSS sınavlarındaki usulsüzlük devam ederken başka bir mağduriyet ise KPSS'yi kazanıp, ataması yapıp "hukuki engel var" denilerek işe başlatılmayanların mağduriyeti. Ankara'da bu mağdurlardan birisi olan **Emin Murat Uysal** ile görüştük.

Uysal'dan bize süreci kısaca anlatmasını istediğimizde şunları söyledi: "2010 Kasım ayında KPSS sınavına girdim ve 89 puan aldım. Bu puanla 2011 Temmuz ayında Diyarbakır'a atamam yapıldı. 2012 yılının Nisan ayına kadar işe başlatılmayı bekledim. Ancak Mayıs ayında ataması yapılan kişinin bir yıl içinde işe başlatılmaması durumunda bütün haklarımı kaybedeceğimi öğrendim; bunun üzerine bir avukatla görüştüm. Avukatın tavsiyesi üzerine ben de başbakanlık, cumhurbaşkanlığı ve TBMM dilekçe komisyonuna şikâyetinde bulundum. Daha sonra 25 Haziranda ise göreve başlamama "hukuki engel ve fiili sakınca bulunduğundan göreve alınmamanıza karar verilmiştir" denilerek işe başlatılmadım."

Merak ettik biz de bu "hukuki engel

ve fiili sakınca"yı, onu da sorduk Uysal'a: "Benim adli sicil kaydında "suçu ve suçluyu övmekten" 500 TL'lik para cezası, ayrıca "örgütün veya amacının propagandasını yapmak"tan 5 aylık ertelenmiş cezam-dosyam hala Yargıtay da ceza hala kesinleşmedi- var. Bunlar gerekçe gösteriliyor." Bilindik "suçlar"!

Şimdi tek başına Ulus'ta direnen Uysal, günlerdir tehdit edildiğini, ama direnişine kararlılıkla devam edeceğini söylüyor ve bu direnişinde aslında yeterince destek görmediğini de ekliyor. Son olarak da "Bu eylemi başta işimi geri alabilmek için ve diğer mağdur olan kesimlerin bu sorunla karşılaşmaması için yapıyorum bu sorun sadece KPSS mağdurlarını ilgilendirmiyor. Tüm öğrencileri, çalışanları, ailelerini toplumun tüm kesimlerini ilgilendiriyor. Onun için eylemin bireysellikten çıkıp diğer kişiler tarafından da sahiplenilmesini bekliyorum. Bu hukuksuzluğu ortadan kaldırmaya kadar mücadele etmeye devam edeceğim" diyor.

Suriye Kürtlerine Karşı TC'nin El Kaide Hamlesi

Suriye'de yaşanan gelişmeler, önümüzdeki günlerde de bu ülkenin Ortadoğu'nun gündemini daha fazla işgal edeceğini gösteriyor.

Zira çatışma, katliam ve göç haberlerinin her gün arttığı Suriye'deki gelişmelerin ateşi tüm bölgeyi tutuşturabilecek bir özelliğe sahip.

Yalnızca Suriye'den sonra sıranın kendisine geleceği tehlikesi karşısında İran'ın, Suriye giderse ABD ile neredeyse kapı komşusu olacak Rusya'nın tavrı bile bunu söylemek için yeterli.

Ancak durum kuşkusuz bundan da karmaşık. Mezhep çatışmaları konusunda derin acılarla yoğrulu, oldukça kötü bir geçmişe sahip Ortadoğu, büyük bir hızla bu bataklığa doğru ilerliyor. Bölgede bu gidişatın, tehlikenin dışında kalabilecek ülke ise neredeyse yok gibi. Emperyalistler arasındaki çatışma, tıpkı geçmişte olduğu gibi bir kez daha mezhep savaşları biçiminde halkların kanını akıtmaya aday görünüyor.

Suriye'de Esad'a karşı verilen mücadele ile her gün daha fazla genişleyen fay hattının kırılması sonucu ortaya çıkacak deprem kuşku yok ki büyük sarsıntılara neden olacak. Türk hâkim sınıflarının da, efendilerinin talimatları gereği yoğun bir koşturmaya içinde olduğu bu sürecin, en az bunun kadar önemli diğer bir konu başlığını ise **Kürt sorunu** oluşturuyor. Emperyalistlerin Suriye'deki çıkarlarının yanı sıra Türk hâkim sınıflarının bu ülkeye yönelik ilgisinin en büyük nedenini de bu oluşturuyor.

Türk El Kaide'si iş başında

TC bir yandan Esad'ın devrilmesi için mücadele ederken öte yandan Suriye'de muhalefetin en önemli güçlerinden biri olan Kürtlerin kazanımlarını engellemek istiyor. Esad karşıtı hareketin başladığı günden bu yana, TC'nin ortaya koyduğu tavır da bunun göstergesi. TC, muhaliflere her türlü desteği sağlarken politikalarını benimsemeyen Kürtlere ise kin kusturdu. Suriye Kürtlerinin PYD'nin önderliğindeki kazanımları TC'nin en büyük korkusu. Çünkü böyle bir gelişme ülkemizde Kürtlerin, ulusal hareketin önemli bir motivasyon ve kazanımı olacak. Korktuğunun başına gelmesi de yakın görünüyor. Suriye Kürtlerinin Demokratik Özerklik ilanı ve yönetimi fiili olarak ele geçirmeleyle PKK bir anlamda TC'nin yeni komşusu olmaya aday.

Bu durum elbette kurulduğu günden bu yana katliam ve sınırsız bir vahşetle bezeli; imha, inkar ve asimilasyon politikasına sahip Türk hakim sınıfları için kabul edilemez. Egemenler bunun için daha önce ülkemizde

PKK'ye karşı örgütlediği Hizbullah deneyimini uzunca bir süredir güncellemeye çalışıyor. Seleflerin ve El Kaide gibi örgütlerin Türkiye'de örgütlenmesine göz yuman, onlara birçok konuda destek olan ve yönlendiren Türk devleti, kendi El Kai-

desi üzerinden sürece müdahil olabileceğini hesaplıyor.

Ülkemizde oldukça eski bir geçmişi olan Selefî hareket, özellikle 1980'lerden sonra politik bir güç olarak örgütlenmeye başladı. Afganistan ve Pakistan'a giden kadroların edindiği deneyimle, kısa süre içinde birçok ilde hızlıca örgütlenmeye başladı. 90'lı yıllarda devletin Hizbullah'ı Kürt hareketine karşı örgütlemesiyle bu alanda yeni olanaklar çıktı.

AKP'nin hükümet olmasıyla birlikte özellikle Kürt illerinde yoğun bir örgütlenme faaliyetine giriştiler. Çeşitli dernekler ve yayınevleri aracılığıyla ve elbette devletin açık desteğiyle ülkenin dört bir yanında faaliyet yürütüyorlar.

El Kaide, İstanbul'da 2003 yılında İngiliz Konsolosluğu, Sinagog ve HSBC bankasına yönelik eylemlerle adını kamuoyuna duyurdu. Saldırı sırasında yaşamını yitiren Bingöllü Azad Ekinci'nin kardeşi de geçtiğimiz günlerde Suriye'deki çatışmalarda Esad askerleri tarafından öldürüldü. Saldırının sorumlusu olarak yargılanırken serbest bırakılan Avukat Osman Karahan ve Baki Yiğit gibi isimlerin, El Kaide'nin Türkiye yapılanmasının "İstişare Şurası üyeleri" oldukları ve Suriye'de Türk El Kaidesi adına kamp kurdukları basına yansımıştı.

T. Kürdistan'ının birçok bölgesinde özellikle gençlik içinde faaliyet yürüten El Kaide'nin Esad'ı devirmek dışında en önemli amaçlarından biri Suriye Kürtleri içinde örgütlemek, bu bölgede PKK ile aynı ideolojik, politik düzlemde hareket eden PYD'nin etkisini kırmak. Zaten Esad'a karşı dünyanın dört bir yanından savaşmak üzere gelen İslamcı militanların TC'nin misafirperverliğinden memnun oldukları

TC bir yandan Esad'ın devrilmesi için mücadele ederken öte yandan Suriye'de muhalefetin en önemli güçlerinden biri olan Kürtlerin kazanımlarını engellemek istiyor. Esad karşıtı hareketin başladığı günden bu yana, TC'nin ortaya koyduğu tavır da bunun göstergesi.

ketine yönelik düşmanlık. Örneğin; ulusal hareketle fiziki anlamda hiçbir ilişkisi olmayan Taliban'ın PKK'yi kâfir ilan etmesi de bunun bir göstergesidir. Taliban'ın Paktika Vilayeti Sorumlusu Mevlevi Sengin'in "...Onlar hilafeti düşürdükten sonra cumhuriyeti kurdular ve 80 yıl içinde Türk halkına yaptıkları gözlerimizin önündedir. İslami ahlakı mahvettiler ve kendilerinde din ve ahlak olmayan bir toplum yetiştirmek istediler. Cumhuriyet bu ifsadı Türk halkı üzerinde başardığı gibi Kürt halkı üzerinde başaramamıştı... Ancak Haçlı birlikleri ve işbirlikçi mürtetler Kürt halkı üzerine de Abdullah Öcalan'ı musallat ettiler ve o da cumhuriyetin Kürt halkına 80 yılda yapamadığı ifsadı 20 yıl içinde yapmayı başardı. Bizler Afgan Taliban'ı olarak ABD, NATO ve işbirlikçi mürtetler karşısında onların oyunlarının ve ne istediklerinin bilincinde olarak cihadımıza devam ediyoruz. Eğer cihadımız olmasaydı şüphesiz ki onlar Afgan halkını da ifsat edeceklerdi" açıklaması bu ilişkinin geldiği aşamayı yansıtıyor. Türk devleti, Kürt ulusunun Suriye'deki kazanımlarını yok etmek için El Kaide'yi önümüzdeki günlerde daha etkin bir biçimde kullanmaya kararlı görünüyor. Ancak Suriye Kürtlerinin özerklik ilanı bugüne değin yürüttüğü politikasının ne kadar işe yaradığı hakkında yeterince fikir veriyor.

(Kaynak: Sendika.org/ PKK'ye karşı AKP-El Kaide ittifakı ve Taliban açıklaması -Dr. Mustafa Peköz.)

biliniyor. Ancak burada farklı olan, devletin AKP aracılığıyla kendisine bağlı Türk El Kaidesi'ni örgütlemesi. Nitekim birçok ilde etkinlik gösteren El Kaide temsilcilerinin katılımıyla 28 Ağustos günü Adana'da bir toplantı gerçekleştirildi.

Özellikle de Suriye'de yürütülen faaliyetlerin daha örgütlü hale getirilmesi amacıyla birçok kararın alındığı toplantıda, bir ekibin Kürt illerine yoğunlaşması yönelimi dikkat çekiyor. Hizbullahçılar salıveren AKP, böylece bu süreci ileri taşıyarak Türk-Kürt El Kaidesi'ni inşa etmeye çalışıyor. Bunu elbette Suriye'de yürüttüğü faaliyetlere paralel yürütüyor.

Taliban'dan PKK açıklaması

AKP'nin Suriye'deki Kürt düşmanlığı, muhalefeti tek bir çatı altında toplamak adına kurulan Suriye Ulusal Konseyi'nde açıkça ortaya çıkmıştı. AKP bununla yetinmeyerek Suriye Kürtlerinin birliğini dağıtmaya çalıştı, demokratik taleplerini yok saydı, onları Esad'ın koltuk değneği olmakla suçladı. Bir yandan Özgür Suriye Ordusu'na her türlü desteği sağlarken öte yandan Türk-Kürt El Kaide'sini bunun içinde konumlandırdı. PYD Başkanı Salih Müslim'in "Suriye'de Türkiye'nin de Suudi Arabistan'ın da ve Katar'ın da El Kaidesi var. Bu intihar saldırılarını hangi El Kaide düzenliyor, hangisi gerçek bilmiyoruz. Bu ülkelerin Suriye'de şiddet olaylarında ciddi bir şekilde yer aldığını artık biliyoruz. Artık El Kaide buraya yerleşmiştir" (ANF, 27 Mayıs 2012) sözleri de bu gerçeğe işaret ediyor.

TC Seleflilerle, El Kaide vb örgütlerle geliştirdiği ilişkide önemli bir mesafe kat etmiş durumda. **Bu ilişkinin sihirli sözcüğü ise Kürt hare-**

Devleti sersem eder Kürdün sopası

Devletin sinir uçlarıyla oynayan o meşhur kucaklaşma görüntüleri, Afyonkarahisar faciasından daha fazla dokunuyor ruhlarına. Vatan, millet derdinden değil elbet, ekran, gerçeği bu kadar yakından çarpmamıştı suratlarına, daha önce. Dört yüz kilometrekare hikayeyse, "bu da neyin nesiydi" afallaması henüz geçmemiş anlaşılın.

Mesele kucaklaşma değildi, "tek metre karesi bile hâkimiyetimiz dışında değil" derken tam da, yalanları ifşa olmuştu. Bu açığın kapanması için tepeden tepeye bayrak bombalama oyunu sergilendi ki, bir hayli gülünçtür. Denetimleri altında olduğunu söyledikleri mekanda cereyan eden görüntü için kendilerini suçlamaları gerekirken bildik tutumlarına yönelmeyi tercih ettiler.

O kadar aceleyle de getirmediikleri hâlde yalansız konuştular. "Yargıya gerekeni söyledik" diye. Kendilerini, kendileri liberal diye etiketleyip sunanlar şaşırıp kaldılar bir kez daha. Oysa bir şaşırırsın, anlarız. İki şaşırırsın, anlarız. Ama üç şaşırırsın, derdini anlarız: **Artık efendinin pisliğini saklayacak kılıftan mahrum kalmışsın diye.**

Aman efendim, nasıl olur da bağımsız yargının bağımsız olmadığı manasına gelecek böyle bir laf edilmiş! Hakkaten de, yargı, gereğini yapmıyormuş gibi yapmanın ne manası

var şimdi! Ya da pratikleri her zaman ele verdiği hâlde, malumun ilanı, ne zamandan beridir itiraf addediliyor.

Sekiz bine varan KCK tutuklaması, devletin ve milletin zaten bölünmez denilen bütünlüğünü, ne olur ne olmaz, böldürmemeye ant içmiş han-gi yiğit yargıcın işidir! Her yerde her düşman mahkemesi hâkiminin biricik görevi bir Kürdü hapsetmek değil midir de, gereğini söyler durursunuz! Ne yani düşman mahkemeleri olarak kurup, arada ismini değiştirdiğiniz ol mahkemeleri, yan gelip yatma yeri mi sandınız!

Balık, baştan kokar derler; gerçi ambiyansa imam ve cemaat ikilisi daha çok uyar ama metaforu sunmakla yetinelim. Tayyip'in talimatları kadar, hezeyanları da hızla sirayet etmesi bakımından meşhurdur. Tayyip saçmalarsa, Burhan Kuzu çılgınlar gibi zırvanın dibine vurur: "Ama şimdi dağa gidip teröristlerin sırtını sıvazlayıp hasretle kucaklaşmak, hadi aslanlarım çarpışın arkanızdayız' demektir. Bundan başka mesaj olmaz... Ben ne bileyim kucaklaşmak suç mu, suç değil mi? Toplumun beklentisi varsa buna cevap verecek olan siyaset kurumudur. Yoksa hukuk nasıl çalışacak? Benim kanaatim kesinlikle bir adım atılması yönündedir." (7 Eylül, Radikal)

Kuzu'nun bu açıklamasını okuyacak yargıç, tereddütte kalır "acaba bi-

zim işimiz mi, siyasetin işi mi" diye, sonunda talimat beklemenin en akılsel yol olacağı sonucuna ulaşır derin bir nefes alır. Üstelik telaşa gerek yoktur, elinin altında mesajı ondan daha çabuk aldığı düşünün garanti acar savcılarının şipinişi hazırladığı soruşturma dosyaları olacaktır.

Dokunulmazlıkları BDP'ye özel kaldıracaklar mı? İbrahim Ayhan, Gülseren Yıldırım, Kemal Aktaş, Faysal Sarıyıldız, Selma Irmak duyunca, hışımla söylendiler hâliyle: Biri dokunulmazlık mı, dedi. Neyse ki, "ben de bir ara duydum ama doğrusu daha görmüş değilim" diye açıklık getirdi Hatip Dicle.

Şayet bir kapatma davası yerine dokunulmazlıkların kaldırılması yoluna gidilirse BDP, kaşla göz arasında rekor kırmış olacak. Devlet Bahçeli olsa, ayrıntılı bir hesap çıkarırdı ama bizim vardığımız sonuca göre ortalama üç yılda bir yurtsever bir parti kapatılıyor. Bu durumda BDP'nin kapatılma vakti geldi ama niyetlerinin bu olmadığını ama isteseler de yapabileceklerini söylemişti aynı açıklamasında Burhan Kuzu. Zaten vekillik de yapmıyorlarmış diye de ekleyivermiş. Hakan Şükür duysa çok alınır ama büyüklere söylemiş, n'olucak!

Kendi mahvını hazırlamanın elbette çeşitli boyutları vardır ve bu hazırlık niyete hiç bakmaz, objektiftir. Bahsettiğimiz AKP'dir. Bunca kadrolaşmaya, temsil ettikleri sınıfları daha zengin kılmaya, yüzde ellilik oya rağmen gerilla vuruşuyla 2023 hedefine falan ulaşamaz hale gelmeye başlamıştır. Tökezlemenin içselliğini anlamadan neo-osman edalarına soyunmanın getireceği kaçınılmaz son yaklaşmaktadır.

Tayyip'te Çiller'i henüz yeni keşfedip yadırgayanlar, AKP kadrolarını tanıyamıyormuş gibi yapıp aslında Çiller'e hürmet ettiklerini fark etmiyorlar herhalde. Aynı zevat, gözünü açma niyetine ve yeteneğine sahip olsa bu iki yüzün ardında bir Mustafa Kemal de görebilir maziye aratmayan.

"Yanan, ortak geleceğimizdir"

TC ordusunun kara ve havadan bombaladığı Dersim'de 8 bölgede devam eden yangınlar ilçe merkezlerinden görülürken, kırsal alandaki köylüler kendi imkânları ile yangını söndürmeye çalışıyor. Devletin Dersim halkına ve doğasına yönelik kapsamlı saldırılar, İstanbul ve Ankara'da protesto edildi.

İSTANBUL

2 Eylül günü Alibeyköy Dersimliler Derneği, Dersim Gazetesi, Esenyurt Dersimliler Derneği, Gebze Dersimliler Derneği, Karadeniz İsyandadır Platformu, Muncur Çevre Derneği, Nazımiyeliler Derneği, Pertekliler Derneği, Peri Vadisi Koruma Platformu tarafından gerçekleştirilen eylemle orman yangınları protesto edildi. Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle "Dersim'de ormanlarının yakılması ve askeri operasyonlar durdurulsun" yazılı pankart açarak sloganlarla Taksim Tramvay Durağı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşün ardından kitle adına Dersim gazetesi çalışanı Celal Sakyan bir açıklama yaparak, "Dersim yanıyor, Bingöl yanıyor, Şırnak, Şemdinli, Yüksekova yanıyor. Kürt coğrafyası bir uçtan bir uca ateş altında. Torot'taki duman Gabar'dan yükselen fosfor kokusuyla birleşiyor. Bölünmez bütünlüğün lanetli havası çöküyor topraklarımıza. Bu saldırılara karşı coğrafyamıza ve kültürümüze sahip çıkacağız mücadeleye edeceğiz" dedi.

ANKARA

Yangınları protesto etmek için Ankara Dersimliler Derneği, 3 Eylül'de Güvenpark'ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Partizan'ın da destek verdiği basın açıklamasında "Ülkemizin doğusundan batısına tüm doğal varlıklarımız hepimizin doğal değerleridir. Orman yangınlarının bitirilmesi için Orman ve Su İşleri Bakanlığı ile Orman Genel Müdürlüğünü derhal müdahale etmeye çağırıyoruz" denildi.

Ovacık'ta devlet terörüne protesto

Dersim: Dersim topraklarına 1938'den bu yana TC tarafından sürekli bir saldırı gerçekleştirilmektedir. TC devletini amaçlarına ulaşabilmek için Dersimlilere dönük saldırılar her dönem farklı şekillerde gerçekleşiyor. Yapılan bu katliam ve saldırılar 1994'te tekrar ivme kazanmıştı. Pervasızca Dersim topraklarına saldırmayı sürdüren TC devleti 29 Ağustos 2012 tarihinde Ovacık'ın Kızık Köyü'nü basmış ve köydeki bütün evleri didik didik arayıp ardından "94 sürecini geri geti-

receğiz" şeklinde tehditler savurmuşlardır.

Yine 31 Ağustos'ta özel hareket timleri Hanuşağı Köyü'nü basmış ve köy kahvehanesini ablukaya alarak ellerindeki ağır silahlarla havaya ateş açmıştır. Ardından köydeki bütün evlerde arama yapılmış, arama esnasında evlerde bulunan kadınlar darp edilmiştir. Ardından yine "94 sürecini geri getireceğiz" vb. söylemleri ile köylüler tehdit edilmişlerdir.

Kızık ve Hanuşağı Köyü'nde özel hareketçilerin köylere gerçekleştirdikleri saldırıları ve orman yangınlarını teşhir etmek için Ovacık halkı 3 Eylül

günü Turistik Otel önünde toplanmış ve burada gerçekleştirdikleri yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirmişlerdir.

Yapılan bu protesto eylemine Partizan'ın da içinde bulunduğu birçok devrimci, demokratik ve yurtsever kurum da katılmıştır. Turistik Otel önünde toplanan kitle "Köy boşaltmaları, köy baskınları, orman yangınları, asimilasyon devlet terörüne boyun eğmeyeceğiz" pankartı açtı. Adliye önüne yürüyen kitleye yürüyüş esnasında esnaflar kepenk kapatarak destek verdi.

Her tekerrür bilenen öfkedir Roboski'de

Tarih tekerrür etti ancak farklı bir şekilde. Ondandır ki Roboski katliamının hemen ardından Dersim, Ağrı, Zilan, Hanî ve daha ismini sayamadığımız birçok katliam tekrar yansıdı zihinlere. Akan kan, acı, öfke ve intikam yemini oldu.

Şirnex Uludere'ye bağlı Roboski Köyü'nde 35 Kürt gencini hunharca katleden devlet "dünü yaşamamış gibi" bugün de saldırılarına pervasızca devam ediyor. Bir katırı dahi örgüt üyesi diye sorgulayan ve katleden devletten bahsediyoruz.

Katliamın üzerinden 8 ay geçti. Acıların dinmesi beklenemez elbet. Hesabı sorulsa dahi dinmeyecek bir acı bu çünkü. Katliamın 8. ayında aralarında HDK Sözcüsü ve Mersin Milletvekili **Ertuğrul Kürkcü**, BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**, BDP Amed Milletvekili **Nursel Aydoğan**, HDK yöneticileri **Kadir Akın**, **Garo Pavlan**, **Bircan Yorulmaz** ve Prof. **Fatma Gök**'ün bulunduğu heyet, Roboski'ye giderek acıya ortak oldular.

Heyet, sabah saatlerinde Roboski aileleri ile birlikte yaşamını yitiren gençlerin mezarını ziyaret etti. Roboski aileleri önce, katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıyarak, saygı duruşunda bulundu.

Ardından BDP Amed Milletvekili **Nursel Aydoğan** bir konuşma yaptı. Katliamın üzerinden 8 ay geçtiğini hatırlatarak, herkesin acısının dün gibi taze olduğunu söyledi. Aydoğan, bu acının "insanım" diyen herkesin ve Kürt halkının acısı olduğunu kaydederek, "Sizlerle gurur duyuyoruz. Çünkü siz adalet arayışı içindediniz. Herkeste inanç, sabır ve direnç görüyorum" dedi.

Roboski'de yaşamını yitiren ailelerden biri, yaşamını yitirmiş 35 gencin ismini saydı. Okunan her isimde "**Ez li vir im**" diyen aileler duygulu anlar yaşadı. Daha sonra katliamda yaşamını yitiren Adem Ant'ın babası Reşid Ant bir konuşma yaptı. Ant, Başbakan'ın BDP'li vekillere dönük sarf ettiği "**Safını zı belirleyin**" sözlerini eleştirdi. Konuşmaların ardından heyet köye döndü.

Hezimetin tesellisi: GİZLEYEMİYORSAN ÇARPIT!

PKK'nin kavramsallaştırmasıyla "devrimci operasyon"un **23 Temmuz**'da Şemzinan'da pratikleşmesi; 2 Eylül'de Beytüşşebap'ta benzer içerik ve amaca hizmet edecek şekilde gerçekleştirilen operasyonlar sonrası Türk egemen sınıfları ve bilumum kurumları dikkat çekici bir acizlik içine düştü.

Savaş sadece silahlarla değil başka argümanlar ile de sürdürülür. Bunun önemli bir ayağı da psikolojik savaştır. Egemen gücün ve haksız olanın bu argümanı genelde yalan, hile, sindirme üzerine kuruludur. Kendini en zayıf hissettiği noktada ise psikolojik savaşın tüm dengeleri kaybolur. Varılan nokta saçmalama, insan aklına hakaret, mantıktan yoksunluk ve tüm ezilen kesimleri aşağılamaya döner. Türk egemen sınıfları ezeli ve baki olan güçsüzlüklerini temel alarak istikrarlı bir şekilde psikolojik savaş bu noktada tutuyorlar ve sürdürüyorlar. Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı 30 yıldır yürütülen savaşta da bu noktada oldukça tutarlı bir hat izlediler.

Ancak mızrağın çuvala sığmadığı koşul ve zamanlarda iş tirajı-komik bir hal alıyor. Aklını ve düşünme yetisini şoven duygularla yitirmeyen her kesimin maskarası haline gelen ve inandırıcılıkta yerde sürünen bir soytarıya dönüyor.

Şemzinan'da HPG gerillaları güçlü askeri vurular ve kısmi alan hâkimiyetine dayanan taktiklerle yeni bir hamle başlatırken günlerce devlet ve uzantısı kurumlar büyük bir sessizlikle durumu yok saymaya çalıştı. "Barış için savaş" taktiğine dayanan bu yeni hamlede Ulusal Hareket adeta gövde gösterisi yaparken, devletin tüm enerjisini enforme ettiği geniş kesimlerden bunu saklamak için kullandığını gördük. Ulusal Hareketin sürecin kendine has karakterinden kaynaklı düşük profilli bir savaş ve mücadele taktiği karşısında bile devletin bu aciz halleri dikkat çekicidir.

"Her şey yolunda!"

Bu durumu tersine çevirmek için ise adeta kendi çalıp kendi oynayan, hiçbir güvenilirliği olmayan atraksiyonlar yaptı. 30 Ağustos törenlerinde PKK'nin 400 km'lik alanı kontrol ettiğine dair açıklamasını soran CHP Genel Başkan Yardımcısı Adnan Keskin'e fısıldayarak "palavra" diyen Başbakanın bu fısıltılı vurgusu bir anda büyük gazetelerin megafonunda Başbakanı dahi şaşkırtacak şekilde

manşete dönüştü.

Bu da yetmedi... Dağın yamacında bilgisayar önünde, kahve elinde piknik havasında amiral gemisi Hürriyet'in genel yayın yönetmeni Şemzinan'da meşhur pozu verdi. "Her şey o kadar yolundaki Medya Center'ın korunaklı alanında Şemzinan kırsalında hiçbir fark yok" mesajı topluma anlatılmaya çalışıldı. Kendi haksız savaşlarına yeni bir enerji ve moral taşıma kaygısının üstü kazındığında nasıl bir korkulu rüya içinde oldukları görülmektedir.

Ancak savaşın olduğu gibi bilgi edinme ve haber akışının da tek taraflı olmadığını, gerçeğin bugün bağırarak için daha fazla olanağa sahip olduğunu unuttuyorlar. Ya da unuttular da ellerinden başka bir şey gelmiyor.

Toplumsal gelişme ve değişimin belli yasaları ve dinamikleri vardır. Bunlara karşı ayak diremek yani tarihsel eğilimin olgunlaşmış artık kapıları dövmeye başladığı noktada bunu tersine çevirmeye çalışmak, ömür uzatmaz, kısaltır. Kürt meselesinde toplumsal gelişimin, iç çelişkilerin ve uluslararası konjonktürün çakıştığı-kestiği nokta Kürt ulusunun artık eski biçim ve tarzda yönetilemeyeceği ve bu şekilde yönetilmek istemediği noktadır. Bu, toplumsal ve sosyal kriz hali demektir. Bu kriz karşısında siyasal pansumanlar, askeri operasyonlar, psikolojik savaş erbablığı ya da kırıntı şeklindeki rüşvet çare üretmez.

Toplumsal birikimin aldığı düzey ve boyutun önünde hiçbir set ve barikat duramaz. Kürt meselesinin geldiği nokta da budur. Kürt halkı artık kırıntılara ikna edilemeyecektir ve edilmemektedir.

Küçükkuşu beldesinde meydana geldi. Irkçı oldukları öğrenilen birkaç kişinin, sanatçı Ferhat Göçer'in konserine giden iki Kürt işçiye, nereli olduklarını sorduğu ve işçilerin Kürt olduklarını öğrenince de beldeyi terk etmelerini istedikleri belirtildi. Bunun üzerine iki işçi olayın büyümemesi için kaldıkları eve gitti. Eve dönen işçileri takip eden 6-7 kişilik faşist grup, taş ve sopalarla Kürt işçilerin kaldığı eve saldırdı ve evin camlarını kırdı.

Türk egemen sınıflarının Türk hamaseti yaparak Kürt halkına göstermeye çalıştığı sopa, Kürtlerin toplumsal bilincine yeni halkalar eklemekten ve deyim yerindeyse hak mücadelesinde "çeliğe su vermek"ten başka bir işe yaramıyor.

"Çaresizlik paçalarından akıyor"

Türk şovenizminin etkisi altında kalan ve zehirlenen toplumsal kesimlerdeki olumsuz yansıma ise kesinlikle dönemsel olmaya mahkumdur. Tarihin akışında yaşanacak "**sel gider kum kalar**" olacaktır.

Kürt ulusal mücadelesi geldiği noktada kendi toplumsal tabanında oluşan ve edinilmiş birikime dayanarak enerjik ve canlı bir mücadele sürecindedir. Bu siyasal zenginlik, pratik yaratıcılık ve güçlü bir kararlılık durumunu doğurmaktadır. Kürt halkının haklılığından aldığı güçle eşsiz azim ve çabası, yaratıcı bir mücadele hattına el vermektedir. Devletin çaresizliği artık paçasından akacak düzeydedir.

Medyada Taraf ve Radikal'de yaşanan gelişmeler ve sansür buna en büyük kanıt. Nihayetinde her yeni hamle yeni dengeleri dayatır. Ginenen noktada yeni dengeler Kürt ulusal hak mücadelesinde daha azimli, daha kararlı, daha moralli bir aşamayken; devlet açısından güçten düşmüş, çaresiz ve kaçınılmaz olan sürece objektif olarak kan taşıma aşamasıdır. Devlet açısından ideolojik, siyasal ve toplumsal zayıflık bugün açısından askeri ve konjonktürel dezavantaj ve yenilgileri de içermektedir. Bu koşullara devrimci bir katkı ise Maoistlerin en önemli görevidir.

Çanakkale'de Kürt işçilere saldırı

İzmir: Son dönemde devlet eliyle hedef gösterilen Kürtlere yönelik saldırılara bir yenisi de Çanakkale'de eklendi. Çanakkale Ayvacı'ta faşist bir grup tarafından saldırıya uğrayan 6 Kürt işçi, olaylar sonrasında jandarma tarafından sürgün edildi.

Olay akşam saatlerinde Çanakkale'nin Ayvacı ilçesine bağlı

Saldırıda bıçakla yaralanan **Sezgin Taşdemir**; evin önüne yüzlerce kişinin toplandığını, askerin önce gelip izlediğini, daha sonra da işçileri alarak karakola götürdüklerini, burada da; "güvenliklerini sağlayamayacaklarını" söyleyerek Altınoluk'a gitmelerini söylediğini belirtti.

İşçilerin başvurduğu BDP Balıkesir İl Örgütü ve İHD Balıkesir Şubesi gerekli şikayet ve suç duyurularında bulunmak amacıyla girişim başlattı.

Kürt halkına dönük saldırılara ve emperyalist saldırganlığa karşı

1 EYLÜL'DE ALANLARDAYDIK

H. Merkezi: Bir taraftan Kürt ulusuna ve Kürt hareketine yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikalarının hız kazandığı, askeri ve siyasi operasyonların tırmadığı; diğer taraftan da Suriye'den kaçan sığınmacıların yüz bine dayandığı ve Suriye'ye dönük savaş tamtamlarının emperyalistler ve yerli uşak TC egemenleri tarafından çalmaya devam edildiği bir sürecin gölgesinde 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü geride bıraktık.

1 Eylül dolayısıyla ülkenin birçok bölgesinde düzenlenen mitinglerde yüz binler bir araya gelerek; Kürt halkına yönelik baskıları protesto etti ve başta Suriye olmak üzere tüm Ortadoğu ülkelerinde yaşanan savaşlara dikkat çekti. **Partizan** da mitinglerde yerini aldı.

AMED

Bir yıldır Amed'te BDP'nin yapmak istediği eylemlere izin vermeyen yasadışı TC 10 binlerin özgürlüğünü haykırdığı, safını belirlediği görkemli bir mitingde

evizyon kanallarında 'Herkes safını belirlesin' dedi. Ey başbakan, ey AKP'li-ler! Buradan size sesleniyorum. Bizim safımız o gün değil, çoktan bellidir. Safımız bugün İstasyon Meydanı'dır, ezilenlerin yanındır, Kürt halkının yanındır, Kürt özgürlük mücadelesinin yanındır, Roboskili ailelerin yanındır" dedi.

İSTANBUL

HDK tarafından Kadıköy'de düzenlenen mitingde binler bir araya geldi. Haydarpaşa Numune Hastanesi ve Tepe Nautilus önü olmak üzere 2 farklı kolda

İSTANBUL

İZMİR

AMED

bir araya gelen binlerce kişi Kadıköy Meydanı'na yürüdü. **Partizan** da mitingde "Kürt Halkına Özgürlük, Operasyonlara Son" pankartı ile katıldı. Kadıköy Meydanı'nda gerçekleşen miting saygı duruşuyla

engel olamadı. Siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle "Demokratik Çözüm ve Müzakere" adıyla görkemli bir miting düzenlendi. Mitingde **Partizan** da katıldı.

BDP Amed Milletvekili **Nursel Aydoğan** mitingde, Amed'de barış demenin Kürt sorununun çözümü anlamını taşıdığını kaydederek, "Başbakan tel-

başladı. Saygı duruşunun ardından mitingde katılan çeşitli kurum, sendika ve oda temsilcileri birer konuşma yaptı. Ardından HDK adına BDP İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** ve BDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş** bir konuşma yaptı.

* **Kadıköy:** HDK Kadıköy, Ataşehir ve Ümraniye Meclisleri "İstersek bu savaş durdurabiliriz" diyerek Kadıköy

Moda'da biraraya geldi. Buradan "barış zinciri" oluşturarak, sloganlar eşliğinde İskele Meydanı'na gelen kitle adına basın açıklamasını **Arife Çınar** okudu. (1 Mayıs Mahallesi ÖG Okurları)

* **Kartal:** HDK'nın çağrısı ile bir araya gelen birçok kurum **Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri** adıyla 25 Ağustos günü bir eylem gerçekleştirdi. Kitle City Bank'ın önünden Kartal Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü. Kartal Meydanı'nda sona eren yürüyüşün ardından HDK adına bir açıklama yapıldı.

Yaklaşık 3 saat süren eylemde **Derişim'in Çocukları** isimli müzik grubu söylediği türkülerle etkinliğe renk kattı. Askerliğini yaparken öldürülen **Cihan Akışık**'ın annesi ile **Caner Bahar**'ın babası çocuklarının askerde "şüpheli ölüm"leri üzerinde durup, faillerin bulunmasını ve hesap sorulmasını istedikler. Eylem BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel** ve Kartal HDK Gençlik Meclisi adına yapılan konuşmayla son buldu.

BURSA

Setbaşı Mahfel Cafe önünden, TMMOB, İKK, Bursa Tabip Odası, HDK İl Meclisi ve birçok demokrat ve ilerici

kurum biraraya gelerek buradan Kent Müzesi'ne doğru sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirildi. Burada KESK Şubeleri Platformu dönem sürücüsü **Sürmeli Selçuk Söğüt** kurumlar adına basın açıklamasını gerçekleştirdi.

İZMİR

1 Eylül Gündoğdu Meydanı'nda yapılan bir mitingle kutlandı. Kürt halkına yönelik baskıların, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin protesto edildiği mitingde **Partizan** olarak HDK kortejinde yerimizi aldık. Saygı duruşunun ardından HDK adına bir açıklama yapıldı. Ardından BDP Muş Milletvekili **Sırrı Sakık** bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmalarda; İmralı'ya ve tüm zindanlara selam gönderilirken; Coşmerg'de, Şemzinan'da direnen halkın burada olduğu belirtildi.

STRASBOURG

Bu sene "Öcalan'a Özgürlük İnisiyatifi" tarafından örgütlenen eylem, yaklaşık 2 aydır Avrupa Konseyi'nin önünde haftalık beşer kişilik değişen ekipler şeklinde, kesintisiz olarak sürdürülen oturma eyleminin yapıldığı alanda gerçekleştirildi. Burada yapılmasının amacı ise hem Avrupa Konseyi'nin dikkatini daha fazla çekmek hem de eylemi sürdüren arkadaşlara destek sunmaktır. Fransız polislerinin yoğun "önlem" aldığı etkinliğe, başta Strasbourg olmak üzere Avrupa'nın değişik ülkelerinden (Almanya, Fransa, İsviçre, Hollanda vb.) gelen yaklaşık bin kişilik bir kitle katıldı. Mitingde **Mahmut Şakar** yaptığı konuşmada son süreçte Kürt ulusunu, başta seçilmiş vekillerine ve de "iradem" dediği Abdullah Öcalan'a yönelik saldırıların aslında halkı iradesizleştirmek ve de apolitize etmek için örgütlendiğine dikkat çekti.

Şerzan'ı öldüren polise tahliye

H. Merkezi: Muğla'da 11 Mayıs 2010 tarihinde sivil faşistlerin Kürt öğrencilere saldırmasıyla başlayan olaylarda polisin ateş açması sonucu katledilen Şerzan Kurt davasının 18. duruşmasında katil polis Gültekin Şahin'e tahliye kararı çıktı! Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada mahkeme heyeti sanık polis Gültekin Şahin'e suçun işleniş şekli ve önemini göze alarak TCK'nın

81/1 maddesi uyarınca müebbet cezası verirken, ardından TCK'nın 21/2 maddesi gereği ceza 20 yıla düşürdü. Mahkeme heyeti daha sonra ise TCK 25'de belirtilen "meşru savunma" bulunmadığından bu talebin reddine, ardından ise TCK'nın 39/2-C maddesi gereğince sanığın cezasını yarı oranında indirerek ceza 10 yıla ardından ise TCK'nın 39/1 maddesine dayanarak 8 yıla düşürdü. Mahkeme heyeti ardından ise sanığın tutuklu olduğu 2 buçuk yılı göz önüne alarak Şahin'in tahliyesine karar verdi. İşte TC devletinin adaleti!!!

Kararın ardından Şerzan Kurt'un babası

Ömer Kurt, Kurt ailesini avukatları ve BDP Batman Milletvekili **Ayla Akat**, Eskişehir Adliyesi önünde basın açıklaması yaptı. Açıklama sırasında sık sık, "Katil devlet hesap verecek" sloganı atıldı. Baba Kurt, "Demek ki bu ülkede adalet yokmuş. Biz yine de umudumuzu devam ettireceğiz. Yargıtay sürecini bekleyeceğiz. Mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Öte yandan Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi, babası Ahmet Kaymaz ile birlikte Merdîn'de 13 kurşunla katledilen Uğur Kaymaz davasında da tutuklu sanıkların tahliyesine karar vermişti.

Göğün yarısı

Kadın beyanı esastır -2-

Şimdi öncelikle “kadın beyanı esastır”dan ne anlamamız gerektiğini belirtelim. Kadının beyanının esas alınması ezilenin, tahakküm, şiddet/taciz altında olanın kendi ezilmişliğini dile getirmesi, buna karşı çıkabilmesi, yani kendisini kendi ezilme deneyiminin öznesi kılabilmesinin olanağını sağlamak içindir. **Bir kadın tacize uğradığını “beyan” ediyorsa; biz bu “beyanı” soruşturmanın başlatılmasına bir “iddia” olarak değil; aksine cinsel taciz ve cinsel şiddet suçlarında suçun tanımlanmasına esas olarak almalıyız.**

Daha anlaşılır olabilmesi açısından şöyle de diyebiliriz; bir taciz olayı yaşanıp, kadın yaşadığı tacizi “beyan” ettiği koşulda biz bu beyanı “olabilir bir iddia” olarak değerlendirmemeli ve bir soruşturma başlatacağımız zaman da “eşit koşullarda iki kesim arasında yaşanan bir soruşturma” gibi hareket etmememiz gerek! Bunun doğal sonucu olarak da şu anlayışa sahip olmalı ve bu bakış açısıyla hareket etmeliyiz: Kadın yaşadıklarını ispat etmek zorunda değildir, tersi ispat yükümlülüğü erkeğe aittir! Ki erkek egemen TC devleti bile, her ne kadar pratikte uygulamasa da, yasalarında bu kurala yer verir.

Tacize uğrayana bir türlü inanmama tavrı: Bir kadın cesaret edip de uğradığı tacizi ifade ettiği andan itibaren en sık rastladığı tavır budur. “*Ya kadın yalan söylüyorsa ve erkeğe iftira ediyorsa?*” sorusu üzerinden şekillenen bu tavır; tamamen erkek egemen düşüncenin bir yansımasıdır. Çünkü olayları yorumlamaya “erk” yani ezen/egemen olan cinsiyet gözünden bakılmaktadır. Bunun sonucu olarak bir dedektif edasıyla, kadının canını defalarca yakarak yaşanan tacizi didik didik eder. Örneğin karakolda polis tacize ve hatta tecavüze uğrayan kadın ve çocuklara yaklaşımı bu şekildedir.

Bir de taciz meselesi söz konusu olduğunda en sık karşılaşılan “yorumların” başında “**tacizi hastalık, tacizciyi hastalıklı**”, “**tacizi, kadından hoşlanmanın bir göstergesi**” olarak görenler geliyor. Bu ikisi de oldukça tehlikeli erkek egemen anlayışlardır ve tacizi meşrulaştıran söylemlerdir.

Bir taciz meselesi söz konusu olduğunda öncelikle bu tavrılardan **kesinlikle ve kesinlikle** uzak durmak gerekiyor. Tacize uğradığını söyleyen kadınla yapılan görüşmelerde öncelikli hedef kadının kendisini yargılanıyor gibi hissetmeyecek derecede rahat olmasını sağlamak olmalıdır. Ardından “kadın beyanı esastır” ilkesine uygun olarak bir soruşturma süreci geçirmek gerekir.

Bu soruşturma sürecinin sağlıklı olabilmesi için soruşturmayı sürdürececek ekibin kadın bakış açısına sahip (kadın hareketinden) kadınlardan oluşması esas alınmalıdır. Bunun koşullarının olmadığı durumlarda tüm koşulların zorlanarak, sorunu kadın hareketine taşımak, onların gözetiminde süreci ilerletmek gerekmektedir.

Taciz ile ilgili bir soruşturma sürecinin kadın hareketi gözetiminde olması gerektiği ısrarımızın nedenleri elbette var. Biz her ne kadar bazı ilkeleri kabul etsek de, yaşamda egemen olan ezen sınıfa/cinsiyetin anlayışlarının bir pratik süreçte bizi egemenliği altına alması kaçınılmazdır. Ayrıca söz konusu olayın öznesinin kadınlar ve geçirilecek soruşturma sürecinin kadın hareketinin bu konudaki mücadelesini güçlendirebilecek olması, bu ısrarımızın nedenleri arasındadır.

Kadına yönelik şiddet erkek özneler tarafından gerçekleştirilen şiddet olduğunda, bu şiddeti görünür kılmakta ısrar ediyoruz. Bu şiddetin bir egemenlik ilişkisi içinde gerçekleştiğini ve ezen/ezilen arasındaki tahakküm ilişkisini sürdürmede kurucu olduğunu söylüyoruz. Bu yüzden kadına yönelik şiddetin gündelik hayattaki erkeğin erkeğe, kadının erkeğe şiddetinden farklı ve politik bir kategori olarak görüyoruz. Buradaki mücadeleyi bu açıdan okumak gerek.

O halde aksi ispatlanıncaya kadar, “kadın beyanı esastır” demek bizim mücadelemizin bir parçası olmalıdır.

“İnsan”lar sınırlarını bilmeli!

Mesele Kürt Hareketi ise ve Kürt kadınları ise pervasızlık diz boyu. Diller birden değişiyor, sözler hakaretler ve küfürler olarak dökülüyor.

Kadınıyla erkeğiyle yürütülen 30 küsur yıldır süren bir mücadeleden, bedellerin ödendiği can kan pahasına yürütülen bir savaştan, kimliğine sahip çıkan kırdan ve şehirde mücadele yürüten bir halktan bahsediyoruz.

Biraz da bu halka egemenlerin yaklaşımlarından bahsedelim. Bir örnek göstererek yorumlayalım. Gerçi bu örnekle ilk defa karşılaşmıyoruz diyemeyeceğiz. Çünkü “savaşta her yol mübahtır” politikası yürüten “insan”lardan bahsediyoruz. Ki ben bunları insan olarak tanımlamakta gerçekten zorlanıyorum. Çünkü gelişen bir mücadeleyi, haklı talepleri ve sonuna kadar direnen bir halkı görmezden gelen, basınıyla saldıran, baskı uygulayıp her gün ırkçı saldırılar örgütleyen ve baskınlar yapıp tutuklayan bir “örgütlülük”.

Pervasızlığın diz boyu olduğu örneğimize geri dönelim;

“*Bir yanda, kadınsızlıktan yüzü gözü şişmiş bir PKK’lı; öbür yanda Sayın Kışanak tam ‘seyirlik’ bir manzara idi. Dağda; bırakın kadını, çoğu kez yiyecek ekme bulamayan bir PKK’lının, bu açlığı anlamak mümkün. Ama Sayın Kışanak’ın bu manzaraya neden gereksinim duyduğunu anlamak mümkün değil.*” Bu sözler **Toktamış Ateş’e** ait. Ateş bu sözleri; BDP ve DTK öncülüğünde bir heyetin Şemzînan bölgesinde yaşananları yerinde gözlemlemek ve kamuoyuyla paylaşmak için onlarca araçlık bir konvoyla bölgeye giderken, gerillaların konvoyu durdurmasıyla yaşanan sıcak anlar (halkın ve vekillerin gerillalarla kucaklaşması ve sohbet etmeleri) üzerine sarf ediyor.

Bu sözleri ilk okuduğumda öf-

keyle doldum. Halkın, vekillerin gerillayı sahiplenmesi gelişen mücadeleyi desteklemesini Ateş hazmedememiş olacak ki öfkelerini, kini bu şekilde yansıtıyor.

Öncelikle insan sormadan edemiyor (cevaplarını bilse dahi!) sen kimsin be adam, bu sözleri sarf etme cesaretini nereden buluyorsun! Yine kendi sorularımızı kendimiz yanıtlıyoruz. Askerin, polislin sıkça karşılaştığımız “ben devletim” cevabı Ateş’in üstüne tam oturuyor. Fütursuzca sözler sarf edebiliyor, çünkü devletin düşüncelerini sözleriyle aktarıyor. Yani bizim karşımızda tek konuşan Ateş değil, Ateş bu zihniyetin sadece bir temsilcisi. Cesareti de buradan geliyor.

“*Dağda; bırakın kadını, çoğu kez yiyecek ekme bulamayan bir PKK’lının, bu açlığı anlamak mümkün.*” Ateş bu sözlerle gerillanın mücadelesini gündeme almayıp devletin uyguladığı taktiği izleyerek saldırıyor. Önce gerillaya sonra kadın kimliğine. Ben o buluşma/kucaklaşma anında yaşananlardan; yürütülen mücadeleden bir bütün olarak desteklendiğini, kuşanılan cüretin, karahlığın sonuna kadar devam edeceğini anlıyorum. Ateş’in de, haftalarca gerillanın yürüttüğü mücadeleyi ve Şemzînan’ın gerilla kontrolü altında olduğunu yansıtmamak, bu konu hakkında dahi hiç burjuva basında bir haber çıkma-

ması ve gelin görün ki yazılan bu yazının orada yaşanan sürecin pas geçilerek bu şekilde saldırılması gayet açık bir hareket.

Cinsiyetçi bakış açısı her zaman kendini koruyor

Başta da söylemiştim. Mesele ulusal hareket ve Kürt kadınları ise kuşanılan silahlar da çok çeşitli oluyor. Egemenlerin silahları yukarıda bahsettiklerimiz. Kadını cinsel bir obje görme. Bu öyle bir noktadaki halkın iradesi olan, kadınların ve halkın temsilci olarak seçtiği bir insana bu şekilde saldırılması ne kabullenilebilir bir şey ne de görmezden gelenebilir. “Dilin kemiği yok” diye bu yazılan sözler üzerine yorum yapılabilir. Ateş’in bu söylemleri hem gerillaya ve Kürt halkına hem de Gülşan Kışanak nezdinde kadın bedenine saldırdır.

“İnsan”lar sınırlarını bilmeli. Kadın bedenine saldıran bu zihniyete haddini bil demekten başka bir şey diyemiyorum. Dilinize doladığımız bedenimizden elinizi çekin. Sizler kabullenmeseniz de kadınlar var ve karşınızda mücadele yürüten hareket var. Bu öyle bir hareket ki kadınlardan oluşan birlikleri var. Sanırım sizin de hazmedemediğiniz bu: Kadının karşınızda örgütlü bir şekilde durması ve sorgulaması ve de bas bas bu ataerkil toplumun devamacısı olmayacağı demesi.

(Bir YDK’lı)

Amed’de nefret!

Amed Kayapınar’da 17 yaşındaki R.A, cinsel yönelimi bahane edilerek babası ve amcası tarafından 14 kurşunla öldürüldü. Daha önce cinsel yöneliminden dolayı şiddet gören R.A. evden kaçarak bir arkadaşının evine sığınmıştı. R.A.’yı burada bulan ve zorla kaçı-

ran amca ve baba onu katletti. Ardından R.A.’yı arabaya koyarak, cesedini yol kenarına atarak kaçanların nefreti 1 kurşunla bitmedi, 14 kurşunla ancak temizlediler “namuslarını!” Olayı ortaya çıkaran, yaşananlardan sonra polise giden anne oldu. R.A.’nın babası ve amcası çıkartıldıkları mahkemede tutuklandı.

“Korkuyoruz!”

Amed’de yaşayan ve ismini vermek istemeyen bir LGBT aktivisti, bianet’e verdiği röportajda bu cinayetin bir ay önce işlendiğini ancak üzerinin kapatıldığını anlattı: “*Cinayet bir ay önce oldu ama emniyet güçleri tarafından üstü kapatıldı. Çünkü gencin ailesinin oldukça zengin,*

güçlü bir aşiret ailesi olduğunu öğrendik. Güneydoğu’da zaten çok yaşanıyor bu tarz şeyler. Duyabildiklerimiz sadece bir kısmı, onların da basına ne kadar yansıtıldığı tartışılır. Diyarbakır ve çevre iller olmak üzere toplamda 150 kişi kadarız şimdi. Yaşananları görüyoruz, duyuyoruz, susmak zorunda kalıyoruz. Şiddet görüyoruz şikayet edebileceğimiz, hakkımızı arayabileceğimiz bir yer bile yok.”

Cinayete karşı bir eylem yapmayı düşünüp düşünmedikleri sorusu üzerine bölgede LGBT bireylere yönelik ayrımcılığı ve nefreti özetleyen şöyle bir cevap veriyor LGBT aktivisti: “**Açıkçası istesek de düşünmüyoruz. Sebep çok açık, korkuyoruz.**”

Ataerkinin adaleti olur mu?

Yine çok tanıdık bir sahne var önümüzde. Terazinin bir kefesinde 14 yaşında toplu tecavüze uğrayan, adaletin zorla "rıza" aradığı kız çocuğu Ö.Ç, diğer tarafta ensesi kalın, koltuğu sağlam devlet memurlarının da aralarında bulunduğu 34 sanık. Geçtiğimiz Haziran ayında Sakarya'da meydana gelen cinsel istismar davası 29 Ağustos'ta görülmeye başlandı.

Adaletin kimin için tecelli edildiğini, kime nasıl dağıtıldığını izlemeye koyulduk. Erkek egemen sömürücü düzenin adaleti bir kez daha kadınların haklarını, mağduriyetlerini hiçe sayarak üzerinden atlamayı, erkeğin dümenine su taşımayı tercih etti. Tıpkı Fethiye'deki toplu tecavüz davası sanıklarının delil yetersizliğinden beraatına karar verdiği gibi. Ardından N.Ç davası gelmekte. 13 yaşında kız çocuğu aralarında yüzbaşı, okul müdürü, korucunun bulunduğu 26 erkeğin istismarına uğramış, on yıldır süren davada devletin adaleti zaman aşımından yararlanarak tecavüzcüleri salıvermişti.

Tecavüzcüler devletin koruması altında

Olayı daha yakından incelersek; devlet ve erkek işbirliğini, kadınlar aleyhine nasıl bir dayanışma içerisinde olduklarını kör gözlerin bile görmezden gelemeceği alenilikte yaşıyoruz. İfadesi alındıktan sonra serbest bırakılan sanıklardan Emniyet Şube Müdürü olan N.Ş göz göre göre yurtdışına kaçırıldı. Çünkü devlet bununla ilgili bir önlem almadı. Emekliliğini de isteyebileceğine göre gayet planlı ve yardım alarak kaçtığı ortada.

Davada yaşları 14 ila 19 arasında değişen suça sürüklenen çocuklar da var. Mağdur avukatlarının tüm itirazlarına rağmen dosyalar birlikte görüldüğü için çocuklara uygulanması gereken özgün yargılama sürecinden yetişkinler de yararlanacak. Erkek devletin tecavüzcüsüne gönüllü razı gelmiyor, "fazla yıpranması" için suça sürüklenen çocuklarla birlikte yargılıyor.

Getirilen yayın yasağı ise kamuoyunun gündeminden davayı düşürmeyi amaçlıyor. Aynı zamanda tecavüzcüleri korumayı ve daha fazla teşhir edilmeleri-

ni önlemek niyetinde. Böylece daha sorunsuz, gürültüsüz bir şekilde suçluyu mağdur, mağduru suçlu koltuğuna oturtabilecek.

Erkek yargı son kerte de tüm sanıkların tutuksuz yargılanmasına karar vererek aklı ve vicdanı olan tüm insanların sınırlarını zorladı. Diğer davalarda olduğu gibi ısrarla, vazgeçmeyerek kadının insan olarak varlığını hiçe saydı. Davanın henüz ilk duruşması, fakat verilen mesaj gayet net: Bu benim adaletim, her durumda ataerkin düzenin bekasını korurum.

14 yaşında Ö.Ç ve üretilen "rıza"

Mevzu bahis yüceltilen erkeklikse, erkek egemenliğinin tüm kiri, pisliği ortaya da saçılınca, 14 yaşındaki kızda "rıza" aramaya kalkanların aklın gerçekliğini nasıl kaybettiğini görebiliriz. Vicdanları çoktan pas tutmuş, sistemle bütünleşmiş yargının "akıl adamları" 14 yaşındaki Ö.Ç'den "rıza"ya dair birkaç cümle koparabilmek adına soru sorarken, utanmanın ne demek olduğunu unutacak kadar erkek ve zalimler işte. Kendi yasalarını gerektiğinde hiçe sayacak kadar da riyakârlar.

Çünkü Türk Ceza Kanununda çocukların cinsel istismarıyla ilgili 103. Madde "Onbeş yaşını tamamlamamış veya tamamlamış olmakla birlikte fiilen hukuki anlam ve sonuçlarını algılaya yeteneği gelişmemiş olan çocuklara karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranış" istismardır der. O çocuk ki henüz kişisel, psikolojik, bedensel gelişimini tamamlamamıştır. Rızasının olduğunu söylese dahi, işlenen suç cinsel istismara girer. Cezai yükümlülük tüm caydırıcı tedbirlerle birlikte uygulanmalıdır.

Trajiktir ki devlet çocuğu korumak ve kollamakla yükümlüdür. Bu yükümlülüğü ancak kâğıt üzerinde dillendiren, hayata geçirmeyen eril adalet sistemi, kadının beyanını esas almayarak, erkek egemen iktidarla, şiddetle, baskıyla çevrili bir yaşamda üretilen "rıza"yı kendine dayanak yaparak tüm süreçlerde tecavüzcüsünü ödüllendirmekte, teşvik etmektedir.

Bangladeş'te bir öğrenci eylemi... Öğrencilerden biri elindeki "Daha fazla cinsel istismara hayır" dövizleriyle Bangladeş'teki çocukların en büyük sorunlarından olan cinsel istismarı protesto ediyor

Bu kadar mı bencil? Bu kadar mı insafsızınız?

Sanık yakınlarının davayı izlemeye gelen kadın örgütlerine ve Ö.Ç'nin avukatlarına sözlü sataşması, tehditlerde bulunması polisin yeterli önlemi almamasıyla birlikte adeta linç girişimine dönüştü. Ardından tahliye sonrası yaşanan abartılı sevinç çığlıkları ve yaratılan düğün-bayram havası toplumun vicdananen rotasını nasıl şaşırıldığını bize gösterdi.

Toplum tek yumruk oldu namus abidesi kesildi. Tek suçlu, "rızasıyla birlikte olup iftira atan", "baştan çıkarılan" Ö.Ç idi. Egemenlik ilişkilerinin ve erkek iktidarının nasıl üretildiğini, tecavüzcüsünü sahiplenen ailelerin hedef tahtasına nasıl "kötü kadın"ı oturttuğunu acı bir şekilde gördük.

Sanıklardan iki polis memurunun avukatlığını Sakarya Barosu Çocuk Hakları Komisyonu Üyesi **İlknur Ebiz Yıldız** üstlendi. Etik olarak ve insani olarak hiçbir kaygı taşımadığı

ortada. Kendisi erkek egemen sömürü düzeni içerisinde safını belirlemiş, konumunu sağlamlaştırmanın derdine düşmüş. Masumiyet karinesini ve herkesin savunulma hakkı olduğunu kendine kalkan yapmakta. İnsan olarak önceliğimizi belirleyen ne zamandan bu yana mesleki etiktedir. Zira bu bir tercih meselesidir ve ideolojiktir. Erkek egemenliğini her şartta korumayı ant içmiş olmakla açıklanabilir ancak. Ne kadar şaşırırsak da bu düzende Çocuk Hakları Komisyon Üyesi olmasının bunun için bir anlamı yoktur. Ki kendisi de bu üyelikten istifa ederek doğru olanı yapmıştır!

Bütün bu kirli düzenlemelerin, safını belirleyip dış bileyenlerin karşısında 14 yaşında Ö.Ç var. Onun mağduriyeti bütün çocuk ve kadınların aynı zamanda. Verilecek karar da diğer davalarda olduğu gibi bütün kadınlara cevap niteliğinde olacak. Fakat kadınlar adaletin neresinde olduklarını sormaktan ve mücadele etmekten yılmayacak.

Davetiye çıkarılır gibi kararlar veriliyor

"Yüce adalet" diye tanımlanıyor o karar mekanizmalarının bulunduğu yerler. Bir erkek olsam gerçekten yüce diye değerlendiririm. Çünkü lehime kararlar veriliyor.

Devlet politik-sistemik kararlara imza atıyor. Bu düzenin (ataerkin düzenin) devamcısı olduğum için sırtımı sıvazlayıp, sen devam et ben kılıfına uydururum diyor.

Nasıl mı? N.Ç davası bir örnek ve bu olaya bir tane de Sakarya'dan ekleniyor. 14 yaşındaki bir çocuğu 34 kişi istismarda bulunuyor, tecavüz ediyor, peki devlet/yüce mahkeme nasıl yakla-

şıyor bu duruma, hiç yabancı olmadığı bir şekilde. Önden 20 kişiyi tahliye ediyor. (En yakın zamanda kalan 14 kişiye de aynı olacak) bu duruma herkes tepki gösteriyor.

Bu tepkilerden biri de Redhack'ten geldi. "Bu eylem, Ö.C olayını aklayan, reel hayatta küçük kızlara, garibanlara, sanalda ise özgürlüğümüze tecavüz eden adalet sistemine gelsin" diyerek 30 Ağustos tarihinde "RedHack Ö.C için vuruyor" sloganıyla Yargıtay ve Anayasa Mahkemesinin sitelerini hackledi.

(Bir YDK'lı)

Bu devlet kadın düşmanlığı yapıyor

Sistem kadını sömürmeye, ötekileştirmeye devam ediyor. Kadın şiddet görüyor, taciz ediliyor, tecavüze uğruyor; devlet ise susuyor, göz yumuyor hatta arka çıkıyor diyebiliriz.

Bu nedenle dayak, şiddet tecavüz ve benzeri saldırılar artıyor. Bunların bir kısmı da devlete bağlı dini içerikli eğitim verilen kurumlarda yaşanıyor.

Örneğin geçtiğimiz günlerde Şirnex'te Kuran kursuna gelen yaşları 11-16

arasında değişen 30 kız çocuğuna tecavüz edildiği belirtildi. Kuran kursuna giden kız çocukları kursun imamı tarafından cinsel istismara uğradıklarını uzun zaman kimseyle paylaşamadılar.

Cinsel istismara maruz kalan çocuklar, "Muska yapar hayatınızı karartırım diye tehdit etti. Aile baskısından korktuğumuz için kimseye anlatamadık" diyerek aile ve çevre baskısından kaynaklı susmayı tercih etmiş oldu.

Onlarca örnek verilebilir!

Sevgilisinden ayrılmak isteyen kadının, **Hakan Doğan** denilen kişi tarafından tehditlere maruz kaldı. Hakan Doğan kadına şikâyetçi olursa elindeki şantaj olarak kullandığı cinsel içerikli görüntüleri yayınlacağını söyledi.

Buna rağmen kadın şikâyetçi oldu ama saldırgan gözaltına alındıktan sonra serbest bırakıldı. Savcı şantaj olarak kullanılan cinsel içerikli görüntüleri dahi istemedi ve "kendi rızasıyla birlikte olmuştur" dedi.

Devletin yargısı Hakan Doğan için sadece "şantaj ve basit yaralama" gibi bir "ceza" uygun gördü. Bu gibi örnekleri çokça görüyoruz.

Kadın bu tür durumlarda kadın merkezine başvuruyor fakat yeterli olmuyor. Bir ay içinde onlarca kadın öldürülüyor.

Devlet kadına karşı şiddeti çözmek yerine destekliyor. Mağdur durumunda ki kadın suçlu ilan ediliyor, baskı görüyor, aşağılanıyor ve dışlanıyor.

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

"Kendine güven" üzerine bir oyun -2-

Geçtiğimiz sayıda "Başkalarının düşündüğü...", "Kendi cümlelerini kurabilmek...", "Başlanan işi sonlandırma...", "Kendimizle barışık olmak...", "Sessizliği ilk bozanlar..." başlıklarıyla başladığımız yazımıza "Cinsiyet bilincine yabancılaşma..." ve "Cesaretle korkuların üzerine yürümek..." başlıklarıyla devam ediyoruz:

"CESARETLE KORKULARIN ÜZERİNE YÜRÜMEK..."

"Kendine güven: Cesaret ve inanç İnisiatif denince aklıma bir olayla ilgili tavır koyma ve anında müdahale etme gibi kavramlar geliyor."

- Evet bence de "kendine güven"i tartışırken anahtar kelimelerimizden biri de "cesaret" olmalı. Ama genelde "cesur olma" meselesini "kendine güven" konusu gibi çok uçta değerlendirerek, gözümüzde çok büyütürüz. "Kendine güven" o kadar korkunç bir şeydir ki; onunla buluşabilmek için o kadar korkunç olan "cesaret"e ihtiyacımız vardır. Ashına bakılırsa kadınların çok büyük korkuları var. İçten içe kendine dair karar vermekten, başkalarıyla ilgili karar vermekten

çok korkar ve bunu yapabilmesi için de ona "cesaret" gerekir. Sessizliği bozup, kendine güvenip konuşmak "cesaret" isteyen bir şey. Korkuların üzerine yürüyoruz çünkü. Gerçekliğimiz anlamında kendimize güvenmemiz için bize "cesaret" lazım.

- Kendimizle mücadele edebilmek için gerçekten cesaretli olmak gerekiyor. İnsan en zor kendini değiştirir. Hem bunu kabullenmesi zordur hem de kabullenmek değişim için bir başlangıçtır. Bu yüzden cesur olmak önemli. Kendimizi tanımak dahi cesaret ister. Tüm bu korkularla uzlaşmamak için cesaretle üzerine gitmek lazım.

Tecavüze uğrayan kadına kürtaj izni yok

Isparta'nın Yalvaç İlçesi'nde kendisine tecavüz eden Nurettin Gider'i öldüren ve "Hesabını sordum" diyerek cesedi köy meydanına atan Nevin Y.'nin tecavüz sonucu olan 29 haftalık bebeğine kürtaj izni verilmedi. Ne de olsa Sağlık Bakanı Recep Akdağ, "Tecavüze uğrayan doğursun, gerekirse devlet bakar" demiş, bu durumdaki kadınların istemedikleri halde çocuğu doğurmak zorunda bırakılmasına onay vermişti.

Isparta Hapishanesi'nde bulunan

Nevin Y., mahkemede verdiği ifadede, "Ölsem bile bu çocuğu doğurmayacağım" demişti. Normal şartlarda kürtajın 10 haftayla sınırlı olduğu Türkiye'de, 5 aylık (20 hafta) hamile olduğunu söyleyen Nevin Y.'nin kürtaj olup olamayacağı tartışma yaratmıştı. Kadın örgütleri kürtajın yapılması konusunda açıklamalar yapmıştı. Nevin Y.'nin çocuğu istemediğini beyan etmesi üzerine avukatı "Çocuk Düşürme, Düşürme veya Kısırlaştırma" ile ilgili Türk Ceza Kanunu'nun 99'uncu maddesinin işletilmesini talep etti. Maddeye göre, kadının mağduru olduğu bir suç sonucu gebe kalması halinde gebelik 20 haftaya kadar sonlandırılabilir.

Mahkeme kararı üzerine hastaneye giden Nevin Y. için hazırlanan raporda gebeliğin 29. haftaya girdiği, bu nedenle hamileliğin sonlandırılmayacağı belirtildi. Konuyla ilgili açıklama yapan Nevin Y.'nin avukatı Halil Hilmi Tütüncü, müvekkilinin hiçbir şekilde çocuğu doğurmak istemediğini söyledi.

"CİNSİYET BİLİNCİNE YABANCILIK..."

"Kendine güven: Söylediğin sözün sahibi olmak, kendi hayatına dair kendi kararını vermek ve kararının tüm evrelerinde söz sahibi olmak. Kısaca kendi hayatına dair kendi sözünü söyleme gücü ve bu gücü yaratma isteği.

İnisiatif: Kendine güvenle bağlantılı olarak kendi ve çevresiyle ilgili olaylar ve olgularla ilgili yorum yapma, karar verme ve uygulama yetisi."

- Bu tanımlamalar, yazan kişi ile ilgili "kendine güven" konusunda hayatıyla ilgili çok şey başardığı düşüncesi doğuruyor. Belki de yazan kişi ulaşmak istediği noktayı söylemek istiyor olabilir.

- Bizim bakış açımızda (daha doğru toplumdaki bize yüklediği o erkek egemen bakış açısında) kadının özgüvenli olması genelde biz şaşırır. Bunun bir erkekte olmasını sıradan karşılarız. Erkeğin kendine özgüvenli olması, inisiyatifli davranması gözümüze tuhaf görünmez. Ancak söz konusu özellikler bir kadında olduğunda bu bizi tuhaf gelir.

- Erkeklerin "kendine güven" ve "inisiatif" konusunda avantajları var. Sormak lazım değil mi? Onların deneyimlerinden yararlanmak gerekmiyor mu?

- Ashında burada "erk"le kurulacak böyle bir ilişkinin kadın bakış açısından doğru olmadığı sürece bahsini ettiğimiz şey deneyim aktarımı olmaz. Çünkü zaten erkeğin "kendine güven" ve "inisiatif" konusunda

avantajları(!) söz konusu olduğunda bağımlılık ilişkisinden bahsediyoruz demektir. Yani "erk", "kendine güven" ve "inisiatif"i kendi dışındaki cinsiyet kimlikleri iktidarı altında ederek o "deneyimleri" elde etmiştir.

- Alanlarda kadınlar arasında dayanışma önemli bir yerde duruyor ama bizim açımızdan pek olumlu sayılabilecek bir tablo yok ortada bence. Bizde "inisiatifli kadınlar" oluyor ama onlar sadece kendilerini "geliştirebiliyor", etrafındaki kadınları kendi bilinç düzeyine çekemiyorlar/çekemiyoruz ne yazık ki!

- Bence bunun birkaç sebebi var. Birincisi "cinsiyet bilinci" kavramına olan yabancılaşmamız, bizim devrimci kadınlar olarak örgütlülük düzeyimizi geliştirmemizi engelliyor. Genelde "erkekleşerek" gelişme gibi bir durum var bizde. Ve bu yüzden kadınların birçoğu yakınındaki "kadını" (toplumsal olarak erkekten "geri" bırakılan, ezilen kadını) geliştirmek için kendine paye biçmiyor. Hatta bazen ilerledikçe "şefleşerek yine kendinden daha zayıf kadınlara katlanamama" gibi durumlar da söz konusu olabiliyor.

- Tam da buraya müdahale ederek, tüm örgütlü kadınlarla "cinsiyet bilinci" üzerine daha ciddi çalışmalar yürütmek gerek. Bir de şöyle bir gerçeklik var ki; bu toplumda kadının ilerlemesi o kadar kalın duvarlarla engellenmeye çalışılıyor ki, bir kadın o duvarları aşmak için tüm enerjisini sarf ediyor. Bu durumda bir başka kadının gelişimine yardım edecek gücü kalmıyor!

Yeni Demokrat Kadınlar olarak bizim de bileşeni olduğumuz **Kürtaj Haktır Karar Kadınların Platformu** 8 Eylül günü kürtaj yasağına karşı Taksim Meydanı'nda; tecavüze uğrayıp, tecavüzcülerin çocuklarını doğurmaya zorlanan Nevin ve Zeynep için bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde "**Tecavüze uğrayan kadınları doğurmaya zorlayan hukukunuz batsın**" pankartı açarak, Isparta Yalvaç'ta tecavüz sonucu hamile kalan Nevin Y.'nin tecavüz sonucu meydana gelen doğuma zorlanmasını protesto ettik. Kadınlar adına yapılan

açıklamada, yasal sürenin dolması nedeniyle Nevin Y.'nin doğuma zorlanması ve anne karnındaki "bebeğin" hayatının söz konusu edilerek tartışılması ve kürtaj süresinin dolduğunu söylemesinin; devletin, "tecavüz sonucu oluşan hamilelikler kadın doğursun biz bakarız" söylemiyle paralel bir kirli devlet anlayışı olduğunun altı çizildi.

Ayrıca Karabük'te 14 yaşında tecavüz edilen ve yine kürtaj olmasına izin verilmeyen Zeynep'in aynı devletin "hukuksal" yollarla kürtajı engellemeye çalışmasına tepki gösterildi.

(İstanbul YDK)

Kaşıkla verenler, kepçeyle alacaklar!

Bakanlar Kurulu'nun Resmi Gazete'de yayımladığı bir kararnameyle artık birinci öğretim ve açık öğretim öğrencilerinden har(a)ç alınmayacak.

Bilindiği gibi har(a)çlar geçmişten bu yana öğrenci gençlik hareketinin çokça gündeme getirdiği konulardan birisi olmuştur. Öğrenci eylemlerinin istisnasız hepsinde har(a)çların kaldırılması talebi çeşitli biçimlerde dile getirilmiş, birçok protesto örgütlenmiştir.

Bu protesto eylemlerinin sonunda soruşturmalar açılmış, okuldan atmalar, gözaltına alıp tutuklamalar sıklaştırılmıştır. Ülkemizdeki (devletin resmi kaynaklarının aktarımıyla) 2 bini aşkın tutsak öğrenci bunun açıktan bir ifadesini oluşturmaktadır. Başbakan her ne kadar "hiç kimse harç protestosuna katıldığı için içerde tutulmuyor, bunların farkı bağlantıları var" dese de "farklı bir bağlantı"ya dair hiçbir delil

olmaksızın süren tutukluluk süreçlerinin "ileri-demokrasi"ye tekabül ettiğini kolaylıkla görebiliyoruz.

Har(a)çların birinci öğretimde ve açık öğretimde kaldırılmasını başta devlet ve onların çanak yalayıcıları olan kimi kesimler "eğitimde devrim" olarak yansıtmaya çalışmış; hala tutuklama sebebi olan "parasız eğitim" in devletin kendi eliyle öğrencisine sunulduğunun propagandası yapılır olmuştur.

Eğitimin paralı olması, piyasalaştırılması hiç kuşku yok ki har(a)çlardan önce de devletin tek amacıydı ve har(a)çlardan sonra da tek amacı olacaktır. Hele Türkiye'nin başrollerde olduğu **Bologna Süreci** vardır ki bu süreç piyasalaştırmada ustalaşmanın toplam ismi anlamına gelmektedir.

TC'de şiar "**çok çalışan değil çok para veren kazanır**"dır. Kurslar, ders-haneler, özel dersler... Hepsi paralı eğitim öğretimin birer parçasıdır. Bu nedenle Başbakan'ın kahraman edalarıyla "parasız eğitime geçiş yaptık" sözlerinin hiçbir gerçekliği yoktur.

Har(a)ç parasını biriktirmek için inşaatlarda çalışırken iş cinayetlerinde öldürülen onlarca üniversite öğrencisinin katili olan ve başbakanın da bir temsilcisi ve uygulayıcısı olduğu faşist devletin parasız eğitim isteminin zaten olmadığı açıktır.

Bilindiği gibi torba yasada olan "**kredi başına harç**" uygulaması var ki bu, devletin kaşıkla verdiğini kepçeyle alacağı anlamına gelmektedir. Bu durum geçtiğimiz sene torba yasa kabul edilmeden önce çokça tartışılmış, hatta 2011-2012 eğitim-öğretim yılına kayıt yaptıran öğrencilere de uygulanmış, tepki toplayınca Resmi Gazete'de yayınlanan bir Kanun Hükmünde Kararname ile "her bir ders için kredi başına ödenecek öğrenci katkı payı veya öğrenim ücretinin artırımlı olarak uygulanmasını öngören hükümler, 2014-2015 eğitim-öğretim yılından itibaren uygulanmaya başlanır" denilmiştir. "**Kredi başına harç**" ile bir derse üçüncü defa kayıt yapıldığında dersin alınacağı dönem için belirlenen kredi başına katkı payı veya öğrenim ücretinin yüzde elli fazlası, dördüncü defa alındığında ise yüzde yüz fazlası, beşinci veya daha fazla kez kayıt yaptıranlar ise yüzde üç yüz fazlasını vererek derse kayıt olacak. Bu nedenle bu bir lütf değil, yakın geleceğe yapılan bir yatırımdır. Hem har(a)çları kaldırdık diye prim yapılacak hem de kat kat fazlası geri alınacak!

Devletin karakterini birebir gördüğümüz okullarda değişmesi gerekenler bir bütündür. Harçların bütünüyle kalkması üniversitelerin özgürleşmesi için yetmeyecek, bunun için **Demokratik Halk Üniversiteleri** mücadelesine aktif bir biçimde katılarak güçlendirmek gerekmektedir. **(Bir YDG'li)**

YDG 5. Köy Çalışması gerçekleştirildi

Malatya Hekimhan bölgesinde gerçekleştirilen

5. Köy Çalışması pek çok açıdan yaz dönemini verimli kılmış, YDG için önemli kazanımlarla sonuçlanmıştır

Malatya Hekimhan bölgesinde gerçekleştirilen 5. Köy Çalışması pek çok açıdan yaz dönemini verimli kılmış, YDG için önemli kazanımlarla sonuçlanmıştır. Özellikle YDG içerisinde büyük yer tutan öğrenci gençlik içinde faaliyet yürüten YDG'liler için yaz dönemi, üniversite faaliyetinin zorunlu olarak askıya alındığı, faaliyetçilerin alanlarından uzaklaştığı bir dönem olmaktadır. Bu sebeplerden ötürü, yaz dönemine özgü çalışmalar örgütleyerek, yaklaşık üç aylık geniş bir süre zarfını kapsayan bu dönemi, faaliyetten kopmadan, örgütlü bir biçimde geçirmek mümkün olmaktadır.

Köy Çalışmaları da farklı misyonlarla beraber böyle bir ihtiyacın ürünü olarak hayat bulmuş ve her bir köy çalışmasında edinilen deneyimlerle daha geniş bir perspektife kavuşmuştur. Köy Çalışmasıyla hedeflenenler kabaca: emek süreci içerisinde yer alarak öğrenci gençliğin ve öğrenci gençlik içerisinde yer alan faaliyetçilerin bünyesinde barındırdığı küçük burjuva zaaflarla hesaplaşmak; emeğini satarak geçimini sağlayan emekçilerin ve köylünün çelişkilerini daha içeriden bir gözle algılayabilmek; faaliyetçilerin diğer alanları, bu alanlardan gelen yoldaşları daha yakından tanıyabilmesini sağlamak ve birey ile örgüt arasındaki ilişkiyi geliştirmek; yoldaşların çalışma sürecinde çeşitli işlerle ilgili

sorumluluklar almasını ve bu şekilde inisiyatiflerinin gelişmesini sağlamak; emek sürecinin yanı sıra yürütülen tartışmalar ve yapılan eğitim çalışmalarlarıyla bu süreci aynı zamanda bir eğitim sürecine dönüştürmek; planlı ve disiplinli bir çalışma tarzını var edebilmek; ve coşkulu bir çalışma ortamı yaratabilmek biçiminde sıralanabilir.

5. Köy Çalışması'nda da bu hususlar dikkate alınmış, planlı bir süreç işletilmiş ve hedeflenen uygun bir pratik izlenmiştir. Önce emek sürecine, ürüne yaklaşıma, çalışmanın planlanmasına dair tartışmalar yürütülmüş ardından her yoldaşın mutlaka birinde görev aldığı -kadın komisyonu, yayın komisyonu, kültür sanat komisyonu olmak üzere- komisyonlar oluşturulmuş ve çalışmaya başlanmıştır. Her akşam farklı bir yoldaşın yönlendirdiği "örgüt ve örgütlenme" ana başlığı altında çeşitli konularda eğitim çalışmaları alınmış, bu sayede hem o akşamki eğitim çalışmasını yönlendiren yoldaşın inisiyatifinin gelişmesi beklenmiş hem de çeşitli konularda derinleşilerek geniş tartışmalar yürütülmüştür.

Hem iradeyi zorlayan, proleter algıyı kamçılayan yoğun çalışma sürecinin ve disiplinli yaşam tarzının hem de her anı yoldaşlarla birlikte geçiriyor olmaktan doğan paylaşımın etkisiyle pek çok zaaf açığa çıkartılmış ve

köy çalışması ortamı zaaflarla hesaplaşmak için bir arenaya dönüştürülebilmiştir.

Ayrıca köy çalışması sürecinde komisyonların örgütlediği etkinliklerle bu çok yorucu ortama soluk boruları eklenmiş ve oradaki yaşam, yorucu olmanın yanında eğlenceli ve daha örgütlü kılınmıştır. Kadın komisyonunun etkisiyle kadın sorununa dair birçok tartışma yürütülmüş, genel faaliyet içerisinde ve köy çalışması esnasında açığa çıkan feodal zihniyet teşhir edilmiş, algılar zorlanmış, çalışmanın kadın yüzü görünür kılınmıştır.

Daha önceki çalışmalardan edinilen deneyimlerle oluşturulan (yöredeki iş ilişkilerinde bilinen adıyla) "çavuşluk" uygulamasıyla her gün için bir yoldaş "çavuş" olmuş ve kayısı toplamayla ilgili o günkü işleri çavuş olan yoldaş organize etmiş, bu sayede sorunlara çözüm üretebilme yeteneği ve inisiyatifi gelişmiştir. Yine (yörede birbiri ile yakın olan insanlar için kullanılan adıyla) "**kiriklik**" her gün farklı farklı kişilerle olmak üzere tüm yoldaşlar ikili eşleşmiş ve birbiri ile kirik olmuştur. Bu sayede yoldaşlar arası gruplaşmanın önüne geçilmek istenmiş ve yoldaşlar arası ilişkilerin gelişimi şansa bırakılmamış, böylece kirik olan yoldaşlar arasında bir paylaşım doğmuştur. Bu süreç kolektif içindeki her yoldaş arasında yaşandığı için tüm bileşenin kaynaşması amaçlanmıştır.

Bütün bu uygulamaların, çalışmaların, pratiklerin yanı sıra çok keyifli, coşkulu ve uyumlu; hiçbir yoldaşın kolaylıkla bırakıp gitmek istemediği, her birinin dilinden düşüremediği anılarını filizlendiren bir ortam yaratılmış ve YDG 5. Köy Çalışmasından en yüksek derecede verim alınmıştır.

YDG okurlarına baskı sürüyor

İstanbul-Sarıgazi'de li-seli YDG okuru **Umut Öner**'in ailesi polis tarafından bir hafta içinde 3 kere aranmıştır. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden aradığını söyleyen polis; "**Oğlunuz ile ilgili görüşmemiz gereken konular var**" diyerek aileyi emniyet müdürlüğüne çağırmıştır. Ayrıca ellerinde fotoğraf ve video görüntüleri olduğunu söyleyerek bunları aileyle "paylaşmak istediklerini" de belirtmiştir. Okurumuzun babasının kamu çalışanı olduğunu söyleyen polis "**sizin gibi ailelerde çok zor görünen bir durum, bu duruma engel olalım**" gibi cümleler kullanmıştır. Okurumuzun ailesi görüşmelere gitmemiş ve polis 3. defa aradığında; "**Sancaktepe'de bir aile ile görüşmeye geliyoruz. İsterseniz sizinle de görüşebiliriz**" diye bir teklifte bulunmuştur. Aile bu teklifi de reddederek görüşmeyi sonlandırmıştır.

Ayrıca Sarıgazi'deki birçok YDG okuru polisin mahalle içerisinde sivil veya zırhlı araçlarıyla takibe alınıp tedirgin edilmeye çalışılıyor. Ama bu baskıların hiçbirini bizi yıldıramaz. **(Sarıgazi YDG)**

Öğrenciye saldırı

Ankara: Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde hazırlık öğrencilerinin rekabetçi, sınıf geçmeyi zorlaştıran eğitim sistemine karşı başlattıkları çadır direnişine polis saldırı, 30'dan fazla öğrenci gözaltına alındı.

Geçtiğimiz dönem sonunda demokratik talepleri için çeşitli etkinlikler yaparak seslerini duyuran öğrenciler okul yönetiminin sözüyle direnişe ara vermişti. Öğrenciler YÖK'ün taleplerini reddetmesi üzerine tekrar Rektörlük önüne çadır kurup mücadeleye başladılar.

ÖGB polis işbirliğiyle yapılan saldırıda çok sayıda öğrenci gözaltına alınırken, yeni YÖK Disiplin Yönetmeliği'yle neler yapılmak istendiği de açık bir şekilde öğrenci gençliğe ve tüm halkımıza anlatılmış oldu.

Ucuz ve itaatkar işgücü için 4x4'lük plan

Sanayi kuruluşları için çalıştırılabilecek stajyer sayısının sınırsız hale getirilmesi de, 12 yaşındaki çocukların mesleki eğitim adı altında ucuz işgücü olarak çalıştırılması da, emekçi halk çocuklarının nitelikli ara eleman temini için hazırlanması da sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleşirken, bunun eğitim ayağı da 4+4+4 sistemiyle organize edilmiş oluyor.

Okul da tüm diğer DİA'lar (**Devletin İdeolojik Aygıtları**) gibi egemen sistemin ihtiyaçlarına göre dizayn edilen, yani sömüren-sömürülen düzeninin üretim-sınıf ilişkilerini yeniden ve yeniden üretmekle işlev kazanan kurumlardır. Dolayısıyla bu kurumlarda verilen eğitim-öğretim de egemenlerin ihtiyaçlarına göre şekillenmekte; müfredatından okula başlama yaşına kadar teknik gibi görünen tüm tartışmalar ideolojik bir duruşu, tercihi, amacı deşifre etmektedir.

Hatta toplumun eğitim düzeyini yükseltmek amacıyla herkesçe kabul gören **zorunlu eğitim** dahi, küçük (yani öğretilenleri sorgulayamayacak) yaşta okul yaşamına başlayan **tüm** çocukların devlet eliyle sermayenin süreçteki ihtiyaçlarına yönelik ve mevcut ekonomik-sosyal yapının gerektirdiği biçimde eğitilmesine hizmet etmektedir. Bu nedenle eğitim-öğretim alanında yapılan en küçük değişikliğin dahi bu ihtiyaçlardaki değişim ya da derinleşme ile ilintili olduğunu gözardı edemeyiz.

Bugün 4+4+4 diye formüle edilen ve okulların açılmasına az bir zaman kala en çok okula başlama yaşı üzerinden tartışılan, hükümetin "reform"u da sollayıp **eğitimde "devrim"** diye propaganda ettiği yeni eğitim sistemini de bu noktadan tartışmak gerekir. Nitekim onca kavga dövüş, yumruklaşmayla meclisten geçirilen yasanın, halkın ihtiyaçları üzerinden yapılmadığı herkesin malumudur.

Sürecin ihtiyaçları

Sürecin ihtiyaçları derken, elbette egemenlerin ihtiyaçlarından bahsediyoruz. Yukarıda da değindiğimiz gibi tüm kurumlar, araç ve aygıtlar onların ihtiyaçları temelinde düzenlenir.

Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın hazırladığı ve 7 Aralık 2010 tarihinde **Türkiye Sanayi Stratejisi Belgesi**'nde (2011-2014 AB Üyeliğine Doğru) "Bece-riler ve İnsan Kaynağı" başlığı altında "**Eğitim sektörünün işgücü talebine olan duyarlılığı arttırılacak, işletmelerin talep ettiği alanlarda insan sermayesinin güçlendirilmesi ve eğitim ile işgücü piyasasının daha esnek bir yapıya kavuşturulması sağlanacaktır**" denilmektedir.

Yani tek başına bu örnekle dahi 4+4+4 eğitim sisteminin "**eğitim sektörünün işgücü talebine olan duyarlılığı**"nı arttırmaya yönelik olarak ortaya atıldığını görmek mümkün. Bu yasayla zorunlu eğitim 6-12 yaş aralığına çekilerek erkek çocukları için "çocuk işçi olarak" organize sanayi bölgelerinin yolu yapılırken, kız çocukları

ise (zaten işgücü fazlalığı oluşturduğundan) işgücünün yeniden üretimine yani eve hapsedilecek. Bu şekilde tam da Sanayi Stratejisi Belgesi'nde bahsi geçen "iş talebine olan duyarlılık" artırılmış olmakta, "eğitim ile işgücü piyasasının daha esnek bir yapıya kavuşturulması" sağlanmaktadır.

Özellikle yoksul halk çocukları için 4 yıllık eğitimden sonra yol bu şekilde çizilirken, meslek okullarının tamamen sanayi bölgelerine kaydırılarak özel sektöre devredilmesi de yaşama geçirilmiş olacak. Bahsi geçen belgede, bu ihtiyaç şu şekilde gerekçelendiriliyordu: "**Nitelikli ara eleman temini sektör için önemli bir sorundur. Birçok endüstri meslek lisesinde kullanılan eğitim amaçlı makine veya tezgâhlar oldukça eski model olduğundan, yetiştirilen elemanlar günümüzde kullanılan makineler hakkında yeterli bilgi ile donatılmamış olarak mezun olmakta ve sanayi kuruluşlarının beklentilerine uygun formasyonda bulunmamaktadırlar. Milli Eğitim Bakanlığı'nın meslek liseleri reformu, bazı OSB firmalarının bir araya gelerek meslek liseleri kurmalarına izin verilmesi, OSB'ler içinde eğitim merkezlerinin kurulması, ara eleman ve işçi niteliklerini geliştirici programları uygulamaya çalışmalarını ile bu soruna çözüm getirilmesi planlanmaktadır. Bundan sonra açılacak teknik meslek okullarının, organize sanayi bölgeleri içinde veya çok yakınında olması, öğrencilerin uygulamalı dersler için bu bölgedeki sanayi kuruluşlarından yararlanmalarının sağlanmasına imkân verebilecektir.**"

Sanayi kuruluşları için çalıştırılabilecek stajyer sayısının sınırsız hale getirilmesi de, 12 yaşındaki çocukların mesleki eğitim adı altında ucuz işgücü olarak çalıştırılması da, emekçi halk çocuklarının nitelikli ara eleman temini için hazırlanması da sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleşirken, bunun eğitim ayağı da 4+4+4 sistemiyle organize edilmiş oluyor.

Seçmeli din dersleri: Peygamberin spor, eğlence, temizlik vs. anlayışı

Buraya kadar egemenler için her şey tamam ama yetmez elbette. Bir de koşulsuz, talepsiz itaatkar bir işçi sınıfının yaratılması gerekir. Bunca sömürü karşısında sesini çıkarmayacak, durumuna şükredecek, tevekkül edecek yığınlar, yani ucuz olmanın yanında boyun eğen bir işgücü yaratma ihtiyacı da bu eğitim sistemiyle karşılanıyor.

En başta da söylediğimiz gibi düzenin ihtiyaçlarına göre kurgulanan bu eğitim sistemi 4+4+4'ten önce de bu amaçları gözetiyordu, bugün ise bu çok daha sistemli ve çıkış yolları daha fazla kapatılmış olarak gündemleşmiş durumda.

Ve bunu gerçekleştirmenin en emin yollarından biri olarak dinin bir başka ideolojik aygıt olarak devreye sokulması, zorunlu din derslerinin yanı sıra bir de seçmeli ders olarak müfredata yerleştirilmesiyle gerçekleştirilmek isteniyor. Başbakan'ın bir süre önce çokça tartışılan "**Dindar bir nesil yetiştirilmez**" haykırışının altında yatan neden de aynı kaynaktan beslenmekteydi. Yoksa sermayenin din ile, kültür ile, ahlakla bir işi olmaz! Ne zaman ki sömürü düzenleri için tehlike çanları çalmaya başlar, o vakit "**öleceğini anlayınca tövbe eden ateist gibi**" dine, imana sarılır. Nitekim zorunlu din dersinin müfredata konulması da 12 Eylül AFC'si ile gündeme gelmemiş miydi? Aynı dönemde hapishanelere imam atanarak "asiler", "anarşistler", dini olarak ıslah edilmeye çalışılmıştı.

Bugün de yeni düzenlemeyle ikinci 4 yıllık dönemde haftalık 2 saatlik dersler olan Kuran'ı Kerim, Muhammed'in hayatı ve Temel Dini Bilgiler, artı Dil ve Anlatım paketinde bulunan haftalık 2 saatlik Arapça dersi ve 2 saatlik de zorunlu din dersiyle birlikte toplam 10 saat din dersi görebilecek.

Derslerin ayrıntıları ise ayrı bir konu! Peygamberin temizlik, çevre, giyim kuşam, sevgi saygı, spor eğlence vb. anlayışı gibi konular işlenecekmiş. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Barış Uluocak**, "**Bir çocuğun elini yüzünü yıkaması, giyim kuşamını seçmesi için Hz. Muhammed'in hayatını mı örnek alması gerekiyor? Bu dini ritüellerin bu ders vasıtasıyla empoze edilmesi demek. Bu konular sosyal derslerde çocuklara öğretilmesi gereken evrensel değerler**" diyor haklı olarak.

Ama haksızlık etmeyelim; Alevilerin de ağzına bir parça bal çalındığını Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer'den öğreniyoruz. Ali'nin Kuran'a hizmetlerine ve katkılarına yer verilen okul kitaplarında onun ayrıca hicrette gösterdiği cesaret

de konu ediliyormuş.

Birincisi Aleviler için mesele sadece Ali'nin bu "katkılarının" söz konusu edilmesi değildir. Zira hala zorunlu olarak Sünni eğitim zorunlu din dersinde verilmekteyken, Ali'nin katkılarında, kişiliğinden bahsedilmesinin bir anlamı kalmamaktadır. **İkincisi** ve bizim açımızdan asıl önemli olan mesele de, bilimsel olması gereken eğitimin (hangisi olursa olsun) "dini referanslar"la yürütülmeye çalışılmasıdır. Oysa eğitim her türlü dinden arındırılmalı ve bilimsel temellere dayalı bir eğitim verilmelidir.

Ve 66 aylık çocuklar

Pedagoglardan, eğitim uzmanlarına ve bilim insanlarına kadar herkes 5,5 yaşındaki çocukların okul öncesi eğitim dışında okula alınmasının zararlarından bahsederken, öğretmenler koşulların yetersizliğinden, altyapının olmamasına kadar birçok konuya dikkat çekerken, veliler ne yapacağını bilmez halde hastane kapılarında çocukları için "okula gitmeye uygun değil" raporu almaya çalışırken, hükümetin Başbakanından Milli Eğitim Bakanı'na kadar bilcümle sözcüsü hala utanmadan, sıkılmadan bu sistemi savunabilmekte. Üstelik de en pervasız perdeden ve her şeyi bilir edayla!

Raporsuz çocuklarını okula yazdırmayan velilere günlük 15 TL ceza kesilmesi, rapor alanların PKK uzantıları olduğu iddiası (Ömer Dinçer), hatta rapor alan velilerin hain, çocukların da gerizekahlığı olduğu söylemi (R. T. Erdoğan) hükümet için bu yeni sistemin nasıl vazgeçilmez bir noktada olduğunu gösteriyor.

Ancak yapılan yasalar, alınan kararlar "tanrı buyruğu" gibi değişmez değildir. Halk kitlelerinin çocuklarını ucuz ve itaatkar işgücü haline getirmek isteyen bu yasaya karşı göstereceği tepki her şeyi değiştirebilir. Geleceğimiz için bu yasanın tamamen ortadan kaldırılması ve bilimsel, anadilde eğitim talebiyle alanları mesken eylemek gerekiyor. Örneğin Eğitim-Sen'in 15 Eylül'de Ankara'da düzenleyeceği mitingde yüz binler-milyonlar olarak alanları dolduralım.

“Türkiye’de ‘demokrasi meselesi’ kalmamıştır!”

Başbakan Erdoğan 31 Ağustos’ta Kanaltürk’e bir röportaj verdi. Son günlerde önüne gelen her mikrofonu “**Esad diktatör**”, “**BDP’liler terörist**”, “**Medya PKK için çalışıyor**” türünde hezeyan dolu açıklamalar yapan Erdoğan, bu röportajında parça parça yaptığı bu tür “değerli açıklamalarını” birleştirerek adeta bir manifesto okudu. Erdoğan’ın bu manifestosunun her başlığında devletin faşist kodlarını okumak mümkün! Ancak bu başlıklardan en çarpıcı olanı kuşkusuz ki “**Kürt meselesi yoktur**” sözleriydi. Ne diyordu Erdoğan?

“*Kürt meselesi diye artık bir mesele ben kabul etmiyorum. Türkiye’de artık Kürt meselesi kalmamıştır, bu iş aşılmıştır. Şu anda Türkiye’de bir terör sorunu vardır, Türkiye’de şu anda PKK sorunu vardır, Türkiye’de şu anda siyasal Kürtçülük vardır. Diğer Kürt kardeşlerimizi bunlardan tenzih ediyorum. Böyle bir sürecin içerisinde biz bu mücadeleyi sürdürüyoruz ve sonuna kadar sürdüreceğiz.*”

‘90’lara mı dönüyoruz?!

Her ne kadar son dönemlerde gerek Kanaltürk’e verdiği röportajda gerekse de daha sonraki günlerde gerçekleştirilen genişletilmiş AKP grup toplantısında yaptığı “keskin” açıklamalar çeşitli kesimleri “şaşırtsa” da; “Kürt açılımıyla” demokrasi maskesi takan faşist devletin sözcüsü Erdoğan, aslında bilinen bir gerçeği tekrardan öteye gitmiyor bu açıklamalarıyla. O gerçek de, bu devletin Kürt ulusuna karşı imha ve inkar politikalarına “ustalıkla” devam etme çabası!

Aslında esasta üzerinde durulması gereken “**Erdoğan’a bu açıklamayı yaptıran neydi?**” sorusudur.

TC devletinin tüm aygıtları ile kendi politikaları doğrultusunda bir yönelim belirleme çabasına girdiği dünya ve ülkedeki resme göz attığımızda açıklamanın “şaşırtıcılığı” da ortadan kalkmış olur belki!

Suriye’de gitmemek için direnen ve halkı katletmeyi sürdüren bir diktatör ile giderek emperyalizmin bölge politikalarını hayata geçirmeye daha fazla adapte olan ve çeşitli katliamlar gerçekleştiren “muhalifler” arasındaki iç savaştan nemanmaya çalışan TC devletinin amaçlarından biri Ortado-

ğu’da yerinden oynayan taşların ardından yeni projeden pay kapmak.

Diğer bir amacı yani diğer karın ağrısı da bölge Kürtlerinin çeşitli bölgeleri ele geçirecek, burada bir yönetim kurma çalışmalarına engel olmaktır. Çünkü burada kurulacak bir Kürt yönetiminin T. Kürdistanı’nda yaratacağı/yarattığı motivasyonun ilk göstergelerini T. Kürdistanı’nda gerçekleştirilen “**Batı Kürdistan devrimini selamlıyoruz**” eylemlerinden ve PKK’nin Colemerg (Hakkari) Şemzînan ve Beytüşşebap pratiklerinden görmekteyiz.

Erdoğan (ve temsil ettiği TC egemen sınıfları) artık “bir Kürt meselesinin varlığını” kabul etmiyorsa, bu onların bu meselede çözümsüz kaldıklarını ve kendilerince etkili yöntem olarak da meseleyi “yok saymayı” tercih ettiklerini gösterir. Özellikle Şemzînan ve Beytüşşebap’ta PKK’nin askeri hamleleri karşısında afallayan TC devleti, Suriye’de üstlendiği rolün de etkisiyle “demokrasi” maskesini iyiden iyiye elden çıkarmış; faşizmin “duru” haliyle halkın karşısına dikilmeyi tercih etmiştir.

Tam da bu yüzden “demokrasi”, “kardeşlik”, “barış”tan dem vuran dilleri; bugün tekrar ‘90’ların savaş diline dönmüş durumdadır.

Bu arada eklemeyi geçemeyeceğiz. Son günlerde “90’lara dönme” korkusu dört bir yanımızı almış gidiyor. Özellikle reformist ve liberal kesimlerin, son dönemde devletin saldırgan tutumlarını artırmasını tanımlamak için kullanmayı tercih ettiği “90’lara dönme” korkusunun; özellikle AKP hükümeti tarafından ülkenin “demokratikleştiği” yönüyle ilişkili olduğu açıktır. Her ne kadar belli yöntemler (insan kaçırma- infaz etme-kaybetme, toplu mezarlar) şimdilik rafa kaldırılmışsa da; devletin faşist özü hala aynı dün (90’larda) olduğu gibi gerçekliğini koruyor. Ve de halka karşı uygulanan politikaların en ufak bir tıkanma yaşaması esnasında bu öz kendini gösteriyor.

Örnek ister misiniz?

Katledilen yüzlerce Kürt çocuğu, iyice “doğallaşan” gaz bombaları, binlerce tutuklusu bulunan KCK davaları, yargısız infazlar, hapisanede uygulanan tecrit-tretman politikaları ve ölen (daha doğrusu öldürülen) hasta tutsaklar, Pozantı Hapishanesi’nde Kürt çocuklarına istismar, Riha Hapishanesi’nde yakılan 13 tutsak, Roboski’de katledilen 34 Kürt genci, Çelê başta olmak üzere T. Kürdistanı’nın her bölgesinde operasyonlarda kullanılan

kimyasal silahlar ve tanınmayacak hale getirilen gerilla cenazeleri (gerilla cenazesi demişken, boynuna ip geçirilerek M. Kemal heykeline bağlanan gerilla cenazesi görüntüsü beynimize çiviyle kazınmıştır), Wan depremi ile ortaya çıkan devlet gerçekliği (ve ardından depremde yaşamını yitiren küçük Yunus’un, enkazdan çıkarıldığı andaki resmini çerçevele-tip kanlı bir gülümsemeyle alan yine Başbakan Erdoğan’dı)...

Daha örnek lazım mı bilemeyeceğiz ama bildiğimiz tek şey var; o da faşist Kemalist diktatörlüğün başında AKP, CHP ya da MHP’nin olmasının (özgün halk düşmanı özellikleri dışında) bir anlam ifade etmediği ve Kürt meselesi söz konusu olduğunda yukarıda saydığımız örneklerin bir eksik ya da bir fazlasının yaşanmaya devam edeceğidir. Tabii ki burada değiştirici bir tek aktör vardır; o da halktan beslenen örgütlü devrimci, demokrat ve yurtsever güçler...

“Medya kimin yanında yer alacak?”

Erdoğan’ın Kanaltürk’le gerçekleştirdiği röportaja geri dönersek, Erdoğan son dönemde “medyaya ayar” babında yaptığı açıklamaların en “açığını” burada yaptı diyebiliriz: “*Terörle mücadele sadece siyasi iktidarın gayretiyle olacak bir mücadele değil. Türkiye’deki tüm medyaya mesajdır. Sürekli olarak terörün en önemli hedefi; propagandasını*

lar üzerinden sansasyonel bu tür haberleri üretmek doğru mu? Bunlara karşı bir tavrı yazılı ve görsel medyanın hep birlikte alması lazım. Bunları ademe mahkum etmek durumundayız eğer bunları ademe mahkum edersek biz o zaman çok daha hızla mesafe alırız.”

Sözleri okuduktan sonra siz de “medyaya ayar” verme çabasını açıktan hissetmişsinizdir. Zaten son süreçte çeşitli gazetelerde başlayan “yaprak dökümü” (örneğin, “solcu gazete” Radikal’den yazısı sansüre uğradığı için ayrılan Yıldırım Türker’in ardından, Kürt meselesinde tuttuğu günlüklerle tanınan Cevdet Aşkın’ın benzer bir sansüre maruz kalarak Radikal’den ayrılması...) bu açıklamadaki çabayla paralel okunduğunda tablo daha net açığa çıkacaktır.

Son günlerde yaşanan çok sayılı asker ölümlerinin bile AKP hükümetine yakınlığıyla bilinen burjuva-feodal medyada ne denli az yer almaya başladığını fark etmemek mümkün değil. Bu durum da devletin önümüzdeki süreçte kendi kalemlerinin bile sesini iyiden iyiye kısması için çaba göstereceğini düşündürüyor. Böylelikle devlet önümüzdeki süreçte gerçekleştireceği katliamlara, hak gasplarına, zulmüne daha fazla zemin yaratmış olacak!

Bu başlıklar dışında Esad’ın “**siyasi bir mevta**”, BDP vekillerinin “**siyasetçi değil terörist**”, Şemzînan’daki gerilla hakimiyetinin “**bir yalandan**

Erdoğan’ın bu manifestosunun her başlığında devletin faşist kodlarını okumak mümkün! Ancak bu başlıklardan en çarpıcı olanı kuşkusuz ki “**Kürt meselesi yoktur**” sözleriydi.

yaptırabilmektir. Bu propagandayı adam bedava yaptırıyor. Bu propagandayla kendine bir güç devşiriyor. Bu ülkede terörle mücadele eden ülkenin yönetimine de bu noktada zafiyet tesis ediyor. Böyle bir gayretin içerisinde bunu bir defa halletmemiz lazım. Medya kimin yanında yer alacak? Attıkları başlıklara bakıyoruz, köşe yazarlarına bakıyoruz ben diyorum ki sizin haber kaynağınız Allah aşkına Roj TV, Mezopotamya mıdır, sosyal medya mıdır? Bun-

ibaret” olduğunu, “**4+4+4 eğitim modeli**” ile 66 aylık çocuklarının okula başlamaması için rapor alan aileleri “**çocuklarının gerizekalı olduğunu kandırmaya çalışarak, çocuklarına ihanet etmekle**” itham eden Erdoğan’ın bu açıklamalarını iyi okumak gerekiyor. Çünkü orada önümüzdeki süreçte ezilenlerle devlet arasında keskinleşecek çelişkilerin kodları var. Bize düşense mücadelenin oklarını tam o çelişkinin üzerine yöneltmektir.

Alevilere saldırıya 1 Mayıs'tan tepki

Kartal: Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Ataşehir Şubesi 26 Ağustos Pazar günü Kartal'da Alevilere yönelik saldırılara karşı 1 Mayıs Mahallesi'nde bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. "Alevilere, inanç merkezlerimize yapılan saldırılara izin vermeyeceğiz" yazılı pankartın taşındığı yürüyüş dernek önünden başlayarak 2 Eylül Meydanı'nda son buldu.

Burada kitle adına dernek başkanı **Metin Aslan** basın metnini okuyarak Alevilere yönelik saldırı politikalarına karşı mücadele çağrısı yaptı. Kitle sloganlar eşliğinde tekrar cemevine doğru yürüyerek eylemi sonlandırdı.

Kime "Radikal"?!

H. Merkezi: Radikal Gazetesi'nde kalemlere pranga vuruluyor. Gazetenin ismi Radikal ama ne kadar radikal, kime radikal tartışılır...

Radikal Gazetesi egemenlerin istediği noktada kendine bir rol biçmiş ve bu rotadan ayrılmıyor. Son olarak Yıldırım Türker'in yazısının sansürlenmesi ile sansür gerçekliği bir kez daha gündeme gelmiş ve tartışılmıştı. Elbette Radikal nezdinde burjuva basında sansür münferit bir içeriğe sahip değil. Son olarak Cevdet Aşkın da Radikal'den ayrıldı. Aşkın, Kürt meselesine ilişkin politik gündemler yazıyordu.

HKO gerillaları şantiye bastı

H. Merkezi: 23 Ağustos günü akşam saat 19.00 sıralarında Dersim Merkez'e bağlı Aktuluk Mahallesi Dinar mevkiinde bulunan **Dinar HES**, Maoist Komünist Partisi'ne bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları tarafından basıldı.

Baskın sonrası gerillalar, çalışanları dışarı çıkardıktan sonra HES yapımında kullanılan trafoları ateşe vererek olay yerinden uzaklaştı.

(Kaynak: halkingunlugu.net)

"Branşınıza ait kontenjan bulunmamaktadır!"

Mersin: Öğretmen atamaları yapıldı. Bir sene boyunca sınav stresiyle baş etmeye çalışarak sınava hazırlanan öğretmenler; ilk şoku, 4+4+4 sisteminin açıklanmasıyla yaşadılar. Özellikle sınıf öğretmenlerini mağdur eden bu sistemle beraber bir yandan atama sayıları tahmin edilmeye çalışıldı, diğer yandan ise bakanlıktan gelen açıklamalar can kulağıyla dinlendi. Zaten çok geçmeden görüldü ki; durum bakanlığın açıklamalarından daha vahimmiş. Özellikle sınıf öğretmenleri için **son defaya mahsus olmak üzere**; ciddi bir oranda yapılacağı söylenen atama sayısı 324 oldu.

4+4+4 sistemiyle sınıf mevcudu iki katına çıkacakken, yani öğretmenlere her senekinden daha çok ihtiyaç duyulurken atama sayısının bu kadar az olması yetmezmiş gibi bir de mevcut on binlerce sınıf öğretmenini "norm fazlası" durumuna düşürüyor; 17 binlik Şubat öğretmen atamasında sınıf öğretmenliği branşına 4.931 kontenjan ayrılırken, 40 binlik öğretmen atamasında yalnızca 324 kontenjan ayrılıyor.

Fizik-kimya-biyoloji öğretmenleri de kandırıldı

40 bin öğretmen ataması öncesinde bakanlığın atamanın branş ağırlıklı olacağı yönünde açıklamaları yer almasına rağmen Şubat ayında yapılan 17 bin öğretmen atamasında fizik branşına 110, kimya branşına 105, biyoloji branşına 87 kontenjan ayrılmıştı. 40 bin öğretmen atamasında ise fizik branşına 107, kimya branşına 145, biyoloji branşına

158 kontenjan ayrıldı. Bakanlığın branş ağırlıklı atama yapılacak açıklaması ve alım yapılacak sayının 17 binden 40 bine çıkması nedeniyle beklenti içerisine giren fizik-kimya-biyoloji branş öğretmenleri, kontenjanların açıklanması ile birlikte şok geçirdiler. Ayrıca Şubat ayında yapılan 17 bin öğretmen atamasında 1.066 kadro boş kalmıştı. Bakanlığın atama yapabileceği elindeki 40 bin kadroya Şubat'tan boş kalan 1.066 kadro eklendiğinde toplam 41 bin 66 kadro olmaktadır, başvuru kılavuzunda ise toplam 40 bin 164 kadro yer

Kurumlar arası türüyle başvuru yapacaklar da mağdur

Bakanlığın kılavuzunu yayınlamadan 1 gün önce kurumlar arası yeniden atama, kurum içi ve kurumlar arası ilk atama türüyle başvuruda bulunacak olan öğretmen adayları yönetmelikte yapılan değişikliklerle mağdur edildi.

Kurumlar arası yeniden atama türüne ayrılan kontenjanlar % 7'den % 1'e düşürülmüş, kurum içi ve kurumlar arası ilk atamaya ayrılan % 3 kontenjan ve hizmet günü esasına göre atanma kaldırılarak KPSS puanı ile başvuru yapma şartı getirilmiştir.

Özellikle kurum içi ve kurumlar arası ilk atama yoluyla başvuruda bulunacak adaylar önceki yönetmelik hükümlerine ve hizmet gününe göre başvuruda bulunacaklarından haklı olarak KPSS'ye başvuru yapmamış ve katılmamışlardı. 40 bin öğretmen atamasında kurumlar arası yeniden atamaya ayırması gereken % 7=2800

kontenjan yerine % 1=400 kontenjan ve artı Şubat öğretmen atamasında açılmayan 1.190 kontenjan Danıştay kararı gereğince ayrılmıştır.

Eski yönetmeliğe göre kurum içi ve kurumlar arası ilk atamaya ayrılan % 3 kontenjan yönetmelikte yapılan değişiklikle kaldırılmış; yani 40 bin öğretmen atamasında eski yönetmeliğe göre ayrılması gereken 1200 kontenjan 1 gün önceden yapılan değişiklikle ortadan kaldırılmış, yine Danıştay kararı gereğince Şubat atamasında açılmayan 510 kontenjan ayrılmıştır. Dolayısıyla kurumlar arası yeniden atamaya ayırması gereken Şubat atamasına dair Danıştay kararı gereğince 1190 ve 40 bin öğretmen atamasına dair 2800 toplam 3990 kontenjan yerine yönetmelik değişikliği ile 1591 kontenjan ayrıldı. Yani 2399 kontenjanı 1 gün önceden yaptığı değişiklikle harcanmış oldu.

Kurum içi ve kurumlar arası ilk atamaya ayırması gereken Şubat atamasına dair Danıştay kararı gereğince 510 ve 40 bin öğretmen atamasına dair 1200 toplam 1710 kontenjan yerine yönetmelik değişikliği ile 510 kontenjan ayrıldı. 1200 kontenjanı aynı kurumlar arası yeniden atamada olduğu gibi harcadı.

Milli Eğitim Bakanlığı bir taraftan norm sayısına göre 138 bin öğretmen açığından bahsederken, tayin ve atamalarda sadece 8-10 ilin açılması büyük bir çelişkidir. 4+4+4 nedeniyle çok sayıda yeni sınıf açılmak zorundadır ve her sınıf için öğretmen ihtiyacının gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Bu somut gerçek ortadayken Bakanlık, bugüne kadar elini attığı her işi olduğu gibi, özür grubu sorununu da eline yüzüne bulaştırdı.

Eğitimde yaşanan büyük kaosu ilk mağdurları olan ve gerek il içi ve il dışı tayinlerde, gerekse özür grubu atamalarında sorun yaşayan öğretmenlerimizin daha fazla mağdur edilmesine izin vermemeliyiz. Bu konuda sorun yaşayan bütün öğretmenlerimizle birlikte, onlarla omuz omuza vererek, gerek hukuksal, gerekse örgütsel anlamda ortak mücadele vermeliyiz. (memurlar.net adlı siteden yararlanılmıştır.)

"Biz faili meçhul demiyoruz, çünkü faileri belli!"

388. HAFTA

İstanbul: Galatasaray'da buluşan Cumartesi Anneleri'nin eyleminde, bu hafta 1995'te gözaltında kaybedilen Abdurrahman Coşkun'un yengesi **Mukaddes Coşkun**, 1 Eylül Dünya Barış Günü'ne dikkat çekerek, "Bizler yakınlarımızın mezarının olmamasının acısını çekiyoruz. Başbakan ve Cumhurbaşkanlığı koltuklarında rahat oturuyorlar" diye konuştu. 1995'te gözaltında katledilen Hasan Ocak'ın ağabeyi **Ali Ocak**, barışa ve bayrama özlem duyduklarını ifade etti. 1995'te gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç'un kardeşi

Hasan Karakoç da, kayıplarının mezarına çiçek bırakmalarının acısını yaşadıklarını belirtti. 1995'te gözaltında kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi **Hanım Tosun** ise, barış istemelerine rağmen, ölümlerin ve tutuklamaların devam ettiğine dikkat çekti. Haftanın açıklamasını kayıp yakınlarından **İkbal Eren** yaptı.

389. HAFTA

Bu hafta 18 yıl önce Ankara Dikmen'de gözaltına alındıktan sonra kaybedilen Kenan Bilgin'in akıbeti soruldu. Ayrıca Sêrt'ten de kayıp yakınları

eyleme katılarak konuşma yaptılar. 1994 yılında kaçırılan ve katledilen Yahya Akman'ın babası **İsa Akman**, konuşmasında Yahya Akman'ın öldürüldüğünde 13 yaşında olduğunu, 4 kişiyle birlikte karakoldan alınıp götürüldüklerini ve öldürüldüklerini dile getirerek, cenazelere kendi imanlarıyla ulaştıklarını ve sorumluların bulunmadığını belirtti.

Faşizmin kanlı elleri bir kez daha bastı tetiğe!

“Dur” ihtarına uymadığı iddiası öne sürülerek öldürülenlerin listesine bir genç daha eklendi. Ankara'nın Keçiören ilçesinde 30 Ağustos günü gerçekleşen olayda polis, 24 yaşındaki **Cem Aygün**'ü arkasından ateş ederek öldürdü. Olayın ardından ise iki polis gözaltına alındı.

Polislerden birisi havaya ateş ettiklerini, ancak “ayağının kayması” nedeniyle kurşunların ona isabet ettiğini söyledi. Bu savunmayı ikna edici bulmuş olmalı ki savcılık polisleri serbest bıraktı. Aygün'ün yaklaşık iki kilometre kovalandığı, “dur” ihtarına uymadığı ve kurşunlanarak öldüğü iddia ediliyor. Katil polisler serbest bırakılırken polisin Aygün'ü öldürmesinin üzerine Ankara Emniyet Müdürlüğü önünde eylem yapan kızkardeşleri dövülerek gözaltına alındı.

Baran Tursun Vakfı'nın “**Yaşam Hakları İhlal Edilenler**” raporuna göre 2007-2012 yılları arasında 120 kişi polis şiddetiyle öldürüldü. Bu 120 kişi içerisinde geçtiğimiz ay Adana'da yapılan Abdullah Öcalan'a yönelik tecridi bir protesto eylemine katılan ve gaz bombasının başına isabet etmesiyle katledilen 11 yaşındaki **Mazlum Akay**, Yalova'da biber gazıyla katledilen **Çayan Birben**, **Metin Lokumcu**, **Hacı Zengin**, üniversite öğrencisi **Murat Elibol** da var.

“Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu”nda da geçtiği gibi bütün polisler “**görevini yaparken zor kullanma yetkisi**”ne sahiptir. Burada “*kullanacağı araç ve gereç ile kullanacağı zorun derecesini kendisi*” seçer. Ve yine kendisine veya bir başkasına yönelik bir saldırı olduğunu düşündüğünde zor kullanma ile ilgili koşullara bakmaksızın “**meşru savunma**”ya geçebilir. Kanunda da geçtiği gibi polisin yetkileri alabildiğine geniştir. Yani polis şiddeti kanunlarla korunur haldedir. Polis eğer “uy-

gun” görürse, istediği bir araç gereci kullanarak duruma “müdahale” edebilir, silahını çekip rahatlıkla ateş edebilir.

12 yılda 628 ton biber gazı

Demokratik eylemlerde, basın açıklamalarında kullanılan biber gazları, coplar ve tazyikli sular da bu yetkilerin ne kadar geniş olduğunu göstermektedir. En güncel bilgilere göre (Temmuz 2012) son 12 yılda 628 ton biber gazı ithal edilmiştir ve bunun ortalama tutarı ise 21,2 milyon dolardır. **Kimyasal bir silah** olan biber gazı vb. gazların kullanımını tamamen polisin inisiyatifi dâhilindedir. “**Orantılı güç**”

olarak tarif edilen durum, devlet terörünün açıktan bir ifadesidir.

Roboski'de F-16 savaş uçaklarından kimyasal bombalar yağdırarak 34 Kürt gencini katleden anlayış, “dur” ihtarına uymadı diye arkasından kurşunlar yağdıran anlayış (...) bir bütünüdür. Ve bu sonucun halka yansımaları baskı, zulüm ve katliam olmaktadır.

Bütün bu olaylara bir başka örnek de geçtiğimiz hafta Ankara Kızılay'da eklenmiştir. Bir caddede karşıdan karşıya geçen **Evrin-Banu Lüleci** çiftine geri geri gelen polis arabası çarpmış, polisler araba-

nın camına vurarak uyarıldığında “**devletin malına ne zarar veriyorsunuz?**” diye çıkışan sonrasında olaya biber gazı sıkarak “müdahale” eden polisler çifti gözaltına almış, beş aylık hamile olan Banu Lüleci'nin başına da telsizle vurmuştur. Polisin tuttuğu tutanak yine ibret vericidir! **Banu Lüleci “kafasını telsize çarptı!”** Tıpkı hapishanelere yönelik saldırılarda yaralanan tutsaklar için “kendilerini ranzalardan atıp atıp yaralanmışlardır” denmesi gibi!!!

Devlet, polis örgütlenmesi sayesinde kendine etkin kulluklar yetiştirmektedir. Kendi faşist niteliği gereği çizginin dışına taşanları cezalandırmakta, hiza getirmektedir. Mesele sadece eylemlere “müdahale etmek” değil, bir bütün olarak saltanatlarının güvenliğini korumaktır. Devlet için polis, ahlak anlayışından, eğitim anlayışına, demokrasi anlayışına kadar hangi konu hakkında ne düşünüyorsa onun aracılığıyla güvenliğinin sağlanması anlamına gelmektedir.

Eylemde polisin tekmeleleriyle bebeğini düşüren bir kadına polis aracılığıyla verilen kimi mesajlar vardır: bunlardan biri “**eylem yaparsanız saldırırız**” ise diğeri de “**kadınsan daha çok saldırırız**”dır.

Bu nedenle bu anlayışa bir biçimiyle karşı çıkan herkesin terörist ilan edilmesi şaşırtıcı değildir. Devletin anlayışına karşı çıkmak onlar açısından teröristliktir! 11 yaşındaki Mazlum'un Abdullah Öcalan'a yönelik tecridi protesto etmesi teröristliktir! Bir kadın olarak eyleme gitmek teröristliktir! Ancak ne var ki **gerçek teröristler halka zulmedenlerdir!** Ceylan'ı, Mazlum'u, Murat'ı, Cem'i ve daha binlercesini katledenlerdir!

Bilgi'de direniş var

İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi yönetimi, “küçülme” gerekçesiyle destek personeli olarak hizmeti veren Sosyal-İş Sendikası üyesi 13 işçiyi işten attı. Uzun bir süredir işçiler üzerinde baskı kuran üniversite yönetimi işçilerin kazandıkları hakları gasp etmeye çalışıp işçilerin sendikadan istifa etmeleri için her yola başvuruyor.

Üniversitede işçilerin yaşadığı sıkıntılara gelince; yaklaşık iki yıldır işçilerin maaşlarına zam yapılmıyor, mavi kart ücreti 150 TL oldu ancak halen işçilere 110 TL ödeniyor. İşçiler, fazla mesai ücretini alamıyor. İzin olarak kullanabilecekleri söyleniyor, ancak 3 günlük mesai karşılığında sadece 1 gün izin yaptırılıyor. 5 kişinin yapması gereken iş sadece 1 işçiyi yaptırılıyor.

Bu baskıları kırabilmek için Sosyal-İş Sendikası'na üye olan işçilere bu süre zarfında sendikadan ayrılmaları için önce para ve mevki teklif edildi. İşçiler kabul etmeyince de, tehditler hatta fiziki şiddet devreye girdi.

4 Eylül günü oturma eylemi gerçekleştiren işçiler baskıları protesto etti. Eylem öncesi Bilgi Üniversitesi Rektörlüğü önünde açıklama yapıldı. Birçok sendika yöneticisinin katıldığı eyleme direnişteki THY işçileri de destek verdi. Yapılan açıklamada Bilgi Üniversitesi Rektörlüğü'nün gerçek yüzü teşhir edildi.

TKP/ML militanları Ovacık'ta bildiri dağıttı

Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre 23 Ağustos günü Dersim Ovacık ilçe merkezinde, Günekonak, Konutlar, Ovamkent, Kandolar ve Pulur mahallelerinde TKP/ML TİKKO militanları tarafından Dersim Bölge Komutanlığı'nın yayımladığı ve uyuşturucu ekimi, satışı yapanların ve kullananların uyarıldığı bildiri yaygın şekilde dağıtıldı. Bildiri dağıtımını sonrasında halkın olumlu tepkileri dikkat çekmiştir. Dersim Bölge Komutanlığı imzalı bildiriye haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz:

“Ovacık halkına;

Faşist TC devleti kendisine muhalif kesimleri sindirmek, parçalamak ve karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmasını engellemek için her türlü yola başvurmaktadır. Bilindiği gibi bunun en etkili yollarından biri de kurduğu çeteler aracılığıyla uyuşturucu madde kullanımını yaygınlaştırmak, böylelikle halkımızı düşünmeyen, sorgulamayan, hakkını aramayan ve bunun için örgütlenmeyen insanları yığın haline getirmektedir. Aynı-

ca bunların satışı üzerinden oldukça büyük kârlar sağlamakta ve zaten yokluk ve yoksulluk içinde yaşayan halkımızın sırtındaki sömürüyü katmerleştirmektedir.

Son dönemde Ovacık'ta esrar ekimi ve kullanımındaki hızlı artış da bundan bağımsız değildir. Gerilla cenazelerini sahiplenen, çevre sorunlarına duyarlılığı artan, işbirlikçilik ve fuhuş sorunlarına kitlesel karşı koyuş gösterebilen Ovacık halkı içinde, özellikle de gençler arasında esrar kullanımının artış göstermesi şaşırtıcı değildir. Bütün bunların devletin polis ve ordusu başta olmak üzere birçok kurumu tarafından bizzat örgütlendiği, görmezden gelindiği ve devletin bu ticaretten doğrudan beslendiği bilinmez değildir.

Kısa bir süre önce Ovacık'ta esrar ekimi ve satışı içinde yer alan bazı kişiler TİKKO gerillaları tarafından sorgulanmış ve bu kişilerden Ovacık'ta esrar ekimi ve satışı yapan-

larla, kullananlar hakkında ayrıntılı bilgi elde edilmiştir. Bunların isim ve adresleri elimizde bulunmaktadır.

Esrar eken, kullanan ve satışını yapanlara uyarımızdır!

Yaptığınız iş halkımızın haklı mücadelesine engel olmaktadır. En kısa zamanda bu işten vazgeçin ve TKP/ML'nin adaletine teslim olun! Bu uyarılarımıza rağmen yaptığı işte ısrar edenler önce teşhir edilecek, sonra da çeşitli şekillerde cezalandırılacaktır! Sözü hükümünü yitirdiği yerde silahların devreye girmesi kaçınılmaz olacaktır!

Ovacık halkına çağrımızdır!

Unutmayın ki bu oyunu bozacak, yozlaşmayı parçalayacak, eşit, özgür ve mutlu bir geleceği yaratabilecek tek güç sizin örgütlü gücünüzdür. Halkımızın ve özellikle de gençlerimizin esrar zehiri ile uyuşturulmasına engel olmak için;

- **Çevrenizde bulunan esrar tarlalarını tahrip edin!**

- **Esrar eken, satan ve kullananları bize bildirin, uyarımıza uymadıkları takdirde tecrit edin ve ilişkinizi kesin!**

- **Esrar zehirine karşı yürütülen mücadeleye aktif şekilde katılın!**

Faşist TC devletinin esrar, fuhuş, ajan-ışbirlikçi gibi yöntemlerle yürüttüğü yozlaştırma saldırısına karşı mücadeleyi yükseltmek için TKP/ML saflarında örgütlenin! Bu yıl 40. kuruluş yılını kutlayan partimiz TKP/ML ve onun önderliğinde savaşan TİKKO bu saldırılara karşı yürütülen mücadelede bundan öncesinde olduğu gibi bugün de en ön safta yerini alacaktır!”

Tutuklu kanser hastası için umutlar tükeniyor!

H. Merkezi: Mide kanaması geçirek Samatya Devlet Hastanesi'ne kaldırılan kanser hastası Muhlis Barut için doktorlar “tedavi artık işe yaramıyor” dedi. İzmir’de inşaat işçiliği yapan karaciğer kanseri Barut, 2010’da yeşil kartının iptal edilmesi üzerine isyan ederek av tüfeğiyle Bayraklı Toplum Sağlığı Merkezi’ni basmıştı. Etrafa bir kaç el ateş açan Barut çıkarıldığı mahkemede “öldürmeye teşebbüs, tehdit ve hakaret” suçlarından 16 yıl 8 ay hapse mahkûm edilmişti. Hapiste gün geçtikçe durumu kötüleşen Barut’u ailesinin görmesi İstanbul’a nakledildiği için daha da zorlaşmıştı. Çok az ömrü kaldığı söylenen Muhlis Barut şimdi hastanede.

1 Eylül’de Metris’te mide kanaması geçirerek Samatya’daki İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırılan Barut’un kızı Gönül Barut çaresizliğini şu sözlerle dile getirdi; “Babam hep anemle kardeşimi soruyor. Onlar dün İzmir’den gelip babamı görüp hemen dönmek zorunda kaldılar, çünkü İstanbul’da kalacak yerimiz yok.” Daha önce durumu kötüye giden Barut, Adalet Bakanlığına başvurmuştu. Ancak bakanlık “Yapılacak işlem yoktur” diyerek başvuruyu reddetti.

“Yayınlar çok geç veriliyor”

H. Merkezi: Gazetemize Antep H Tipi Hapishane’den gelen tutsak hakkında yayınların tutsaklara çok geç verildiğinin altı çiziliyor.

Tecrit içinde tecrit uygulayan ege-menler siyasi tutsakların geçmişte direnerek kazandığı hakları da, keyfi uygulamalarla gasp ediyor.

Antep H Tipi Hapishane’de tutulan **Anıl Mansuroğlu**, göndermiş olduğu faksta; “Defalarca kez talep etmemize rağmen, ortak sohbet ve spor hakkımız gasp ediliyor. Ziyaretçi hakkımız zaman aşımına uğratılıyor. Adli koşulların arasında bulunan koşu-şunun değiştirilmesi ve siyasi tutsakların bulunduğu koşullara taşınma talebimiz reddediliyor. Ve yayınlar bizlere çok geç veriliyor” sözleriyle yaşanan hukuksuzluğa dikkat çekiyor.

“Devrimci tutsaklar köle değil”

İstanbul: 7 Eylül günü Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde biraraya gelen Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUAD); Öcalan üzerindeki tecride, hapishanelerdeki hak ihlallerine ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekti. Kitle adına açıklama yapan **Nurettin Kılıç**; AKP’nin Kürt sorunu ile ilgili adım atmak yerine baskı ve şiddet politikasını artırdığını dile getirerek; “Sayın

“Dağa çıkmaktan başka çare bırakmadılar!”

Bu cümleyi “taş atan çocuklar”-dan dinliyoruz. Yaşlarının küçüklüğünün aksine büyük düşlerin gerçeğe dönüşmesi için kendini kavganın en kızgın alanlarında tanımlayan Kürt çocuklarından.

Eylemlerde en önlerde görmeye alışık olduğumuz bu yüzler, hapishanelerin soğuk duvarlarında da sık sık karşımıza çıkmaktalar. “**Taş atan çocuklara hapishanede tecavüz iddiası**” başlıklarıyla manşetleri dolduran haberlerde isimlerinin ilk ve son harfleriyle tanımlanan çocuklardan bahsediyoruz.

Pozantı Hapishanesi’nde en çıplak haliyle yansıyanlar bir devlet gerçekliği olarak, kimilerinin hala delil peşinde koşmasının aksine kanımızı donduracak cinsten bir işkence metodu olarak yaşanmaktadır. Devletin en sık ve etkin kullandığı silahlardan biri olan hapishaneler, bir teslim alma aracı olarak kullanılmaktadır. Yakın bir süreçteki yansımalarıyla **Riha cehennemi** de bunun bir örneğidir.

Hatırlanacağı gibi siyasi çocuk tutsaklara yönelik taciz ve tecavüz, Pozantı Hapishanesi ile gündeme taşınmış; birçok çocuğun birebir ifadesinden TC’nin hapishaneler gerçeğini dinlemiştik.

Taciz ve tecavüzün ortaya çıkarılmasının ardından serbest bırakılanlardan çoğu yeniden gözaltına alınıp tutuklanmış, diğerleri de sürekli gözaltına alınarak “**gözümüz üzerinizde**” algısı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Mersin’de yaşayan ve geçtiğimiz ay içerisinde yeniden gözaltına alınan 4’ü önceden Pozantı Hapishanesi’nde kalmış olan 5 çocuk İHD Mersin Şubesi’ne başvurarak devletin kendilerine **ajanlık teklifinde** bulunduğunu söyledi.

7 Ekim’de çarşıda gezerken gözaltına alınan ve hiçbir delil olmaksızın tutuklanarak Pozantı Hapishanesi’ne gönderilen çocuklardan birisi çıktıktan sonra TEM tarafından sürekli taciz edildiğini ve neticede de evi basılarak gözaltına alındığını anlatıyor ve “*Bu sefer de 7 kişinin ölümüne tam teşebbüs, 11 aracın kundaklanması, işyerine*

bomba atılması suçlamalarıyla 4 gün nezarethanede sorgulandım. Nezarethanelerde tek kişilik hücrelerde kalıyorduk. Oradaki polislerin uyguladığı psikolojik baskı çoktu. Ajanlık tekliflerinde bulunuyorlardı. Buna rağmen serbest kaldım, ancak Türk medyası bu sefer bize saldırmaya başladı. Sanki biz yapmışız gibi yansıttı” diyor.

En ufak bir muhalefet gösteren herkes yoğun bir devlet terörü ile “terbiye edilmeye” çalışılmaktadır. Hapishaneler de dahil devletin her türlü saldırı politikalarına, “taş atan çocuklar”ın cevabı “*Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; bize ‘burada kalmayın’ diyorlar. Kendilerinin bize bıraktığı tek seçenek dağa çıkmaktır*” oluyor. Çaresizliğin tersine çare arayışının en net ifadesi olarak ortaya konan bu duruşun TC’nin onlarca yıllık faşist karakterine yönelik bir karşı koyma eylemi olduğu açıktır.

Onu bu denli korkutan, çileden çıkartan da bu karşı koyuş eylemindeki kararlılıktır. Devlet, kendinde hiçbir zaman olamayacak bir gücü karşısında görmenin hele bir de çocuk yaştakilerden görmenin korkusuyla karşı karşıyadır ki bu denli saldırmaktadır. **Uğur Kaymaz** bunun en net ifadesidir. **Ceylan Önkol, Mazlum Akay** ve daha adını sayamayacağımız onlarca Kürt çocuk, hatta bebek bu durumun kanıtı niteliğindedir. Solin bebeğin 6 aylık yaşını bu durumu belgelemektedir.

Serhıldanların baş aktörlerinden olan Kürt çocuklarının da söylediği gibi “**dağa çıkmaktan başka çarenin kalmaması**” durumu devletin her geçen gün daha da korkulu düşler görmesine vesile olmaktadır. Biz de bu kor-

kulu düşlere vesile olanın bilgisiyle her geçen gün daha da yoğrulacak ve bu korkuyu neticeye ulaştıracak, düşlerin gerçeğe dönüşme sürecini hızlandıracamız!

(Bir ÖG okuru)

Gebze’de kadın tutsaklara yeni keyfi uygulamalar

Gebze M Tipi Kadın Hapishanesi’nden gazetemize ulaşan TKP/ML tutsağı Fadime Özkan, hapishane müdürünün değişmesinin ardından yaşananları aktardı. Yeni müdür ilk geldiğinde bakanlıklarının da sorunların diyalogla çözümünden yana olduğu belirtse de ilk açılışı ek sorunlar gündeme getirmek biçiminde olduğunu ifade eden Özkan, ilk sorunun hastane ve mahkemelere giderken, hapishane çıkışında asker nezaretinde üst araması dayatması olduğuna dikkat çekiyor. Özkan; “Bunun tamamen keyfi bir tutum olması, hapishanedeki sorunlarda muhatabımız hapishane idaresiyken askerin de devreye sokulmak istenmesi ve daha da önemlisi hastanede tedavi hakkımızın engellenmesi gibi altında farklı planlar var. Nitekim burada da son 3-4 aya kadar hastaneye götürüldüğümüzde asker muayene esnasında dışarı çıkmadığı için tedavi olamıyorduk. Son 3-4 aydır hastanede muayene olabileceğimiz, onların deyimleriyle ‘korunaklı oda’ ayarladıklarından bu sorun çözülmüştü. Şimdi hapishanede kadın asker nezaretinde üst araması dayatmasıyla birlikte hastaneye götürülüşümüz yine sorun olmaya başladı. Bu uygulamayı TKP/ML, MKP ve DHKP-C tutsakları olarak kabul etmediğimiz için bir süredir hastane ve mahkemelere götürülmüyoruz. Böylece tedavi ve savunma hakkımız engelleniyor” dedi.

Yaşanan bir diğer sorunu ise Özkan şu şekilde aktarıyor: “İlgili yönetmeliklere göre hapishane içinde yapılan mektuplaşmalar ücretsiz olarak ‘iç posta’yla iletilmekte. Bu bir hak. Ama son süreçte burada ‘iç posta’ hakkımızı da engellemeye başladılar. Gerekeceği kadar personel yetersizliğini bahane ediyorlar.”

Abdullah Öcalan’ı ve Ortadoğu’yu ağır tecrit ve esaret altında tutup Kürt halkını da kültürel soykırımla yok etmeyi önüne koyan ırkçı, sömürgeci zihniyetine karşı meşru savunma temelinde sonuna kadar direnceğiz” dedi.

TKMP: “Adli Tıp, tutsakları ölüme terk ediyor”

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) tutsakların tecrit edilmesinde ve hasta tutsakların hapishanelerde ölüme terk edilmesinde Adli Tıp Kurumu’nun rolüne dikkat çekmek amacıyla Yeni-bosna’da bulunan Adli Tıp Kurumu (ATK) önünde bir eylem düzenledi.

Burada yapılan açıklamayı platform adına **Esra Çakmak** okudu. Açıklamada **Hediye Aksoy**, **Ramazan Özalp**, **Abdulsamet Çelik**, **Halil Güneş**, **Abdullah Kalay** gibi

yüzlerce hasta tutsağın Adli Tıp Kurumu tarafından ölüme terk edildiği vurgulandı.

Türkiye'nin şahidi, sanığı ve mahkûmu; **Ape Musa**

Tarihte bazı günler vardır; bu günler devrim ve demokrasi mücadelesi için ya da devrim ve demokrasi için mücadele edenler için üzücü, aynı zamanda edilmiş devrim yemininin bilene günüdür. Bu günler bazen bir katliam, bazen bir tutsaklık, bazen de "faili meçhul" bir cinayettir.

Bu günler aynı zamanda faşizmin teşhiri ve hesabı sorulacaklar listesine atılan birer çentiktir. **20 Eylül 1992** tarihi de bu günlerden birisidir. 20 Eylül bu günlerden birisidir çünkü Kürt ulusunun haklı mücadelesine gönül vermiş, bu uğurda bedeller ödemiş bir aydın, bir gazeteci, Ape Musa katledilmiştir. Ape Musa 20 Eylül 1992'de faşist devletin gerçek kimliğine uygun bir şekilde, Amed'de katledilmiştir.

"Denilebilir ki Musa sen kim, bu anılarında geçen zatlar kim! Amma bence bu soru yerinde değildir. Çok kere fakir bir adam bir define bulur veya Loto-Toto'dan para kazanır ve aniden zengin olur. İşte ben de Zıvıng'ın mağaralarından aleme çıkınca o fakir gibi tesadüfen ve de şans mahsulü değerli şahsiyetlerle tanıştım. İşte bu anılarım, bulduğum bu definelerin mahsulüdür."

Ape Musa Anılarım adlı kitabında anıları için yukardaki değerlendirmeyi yapmıştır. Şüphesiz Kürt halkı da özgürlüğünün olmadığı, yok sayıldığı, her gün her dakika asimilasyon saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı, kültürünün yok olmaya yüz tuttuğu süreçlerde ya da on binlerce şehit verdiği mücadele tarihinde birçok define bulmuş ve mahsul almıştır.

İşte Ape Musa bu definelerden biri-

sidir, yaşam pratiğiyle ardıllarına bıraktığı mizah, edebiyat anlayışı, kullanılan dil ve halkların kardeşliği için verilen mücadele de mahsulüdür.

İşte bu yüzdendir ki Ape Musa, faşizmin hedefi olmuş, katledilmiştir. Yaşam pratiğinde halkla iç içe olduğu gibi ortaya çıkardığı eserlerinde de halkın dilini kullanmış, halkın acılarını işlemiştir. Ne var ki Newala Qesaba (Nevala Kasaba) adlı şiirinde işaret ettiği "faili meçhul" cinayetlere kendisi de hedef olmuştur.

İlk ıslık ilk gözaltı

Ape Musa onunla sohbet edenler, bir şekilde tanışanlar tarafından mizahi dili ve hoş sohbeti ile tanınır. Evinin bahçesinde bulunan koca çınar altının her gün sohbetlerin olduğu "kahvehaneye" dönüşmesinin sebebi de bundandır.

Bu sohbetlerde, toplumsal sorunlar tartışılır, dönemin hükümeti eleştirilir, çeşitli deneyimler paylaşılır. Ama ille de Türk devletinin acizliği, Kürtlere yönelik geliştirdiği politikalar, saldırılar mizahi bir dille konuşulur. Ape Musa, 1943 yılında yaşadığı bir gözaltıyı şöyle anlatır. *"Komiser sordu; 'Hain oğlu hain, suçunu bilmiyor musun?' 'Yok dedim. Komiser; 'Radyonuz yok mudur?'. 'Var' dedim. 'Peki, plak, pika-bınız yok mudur?'. 'O da var' dedim. Komiser; 'Peki it oğlu it. Bu kadar güzel Türkçe plak varken ne bok yemeye Kürtçe ıslık çaluyorsunuz?' dedi."*

Yaşamı boyunca 11.5 yıl tutsaklık yaşayan Ape Musa, ilk gözaltısını Adana'da lise okuduğu süreçte yaşadı. '38 Dersim isyanının yaşandığı bu süreçte

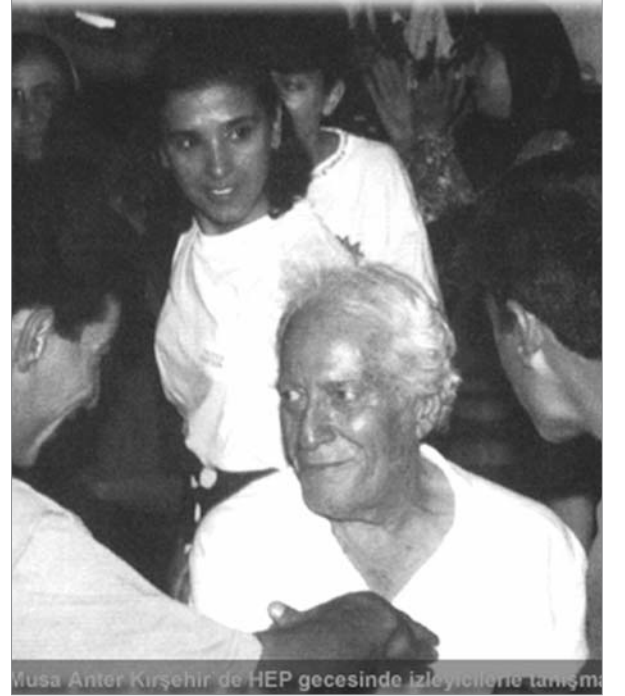
bir öğrenci Seyit Rıza'ya ve Dersim isyanına dair gerici ithamlarda bulunur. Bu duruma tepki gösteren Musa Anter ise Kemalizm'in gerçek yüzünde cisimleşen '38 katliamına dair öğrenciyle tartışır. Okul idaresinin şikâyeti üzerine gözaltına alınır ve 45 gün gözaltında kalır.

Hayatı ve eserleri

"Eskiler" çocuklarının, torunlarının doğum tarihini pek bilmez, dönemin çarpıcı bir olayını örnek vererek doğum tarihini belirlemeye çalışır. Ape Musa'nın doğum tarihi de ailesinin verdiği bilgilere göre **"Berfa Sor"** veya **"Ermeni Katliamı"** (1915-1917) zamanına denk gelir. Fesla isimli annesi bir yandan çocuklarını yetiştirirken bir yandan da köy muhtarlığını yapar. Annesi, Ape Musa'yı Türkçe öğrenmesi ve kendisine tercümanlık yapması için okula gönderir. Mardin'de yatılı ortaokulu bitirir ve liseyi okumak için Adana'ya gider. Bu tarihler 1938 Dersim Katliamı sürecindedir. Lisenin ardından üniversite sınavlarını kazanarak İstanbul'a edebiyat okumaya gider fakat arkadaşlarının ısrarı üzerine hukuk okur.

Ancak okulu 3. sınıftan sonra bırakır. Üniversitenin ardından **Şark Postası** ve **Dicle Kaynağı**'nda yazılar yazmaya başlar. İlerleyen süreçte **"İleri Yurt"** gazetesini çıkarır. Gazetede seneler sonra Kürtçe olarak yazdığı **Qimil** şiiri gerekçe gösterilerek 1959 senesinde tutuklanarak Harbiye Hapishanesi'ne konulur. Böylece tarihte 49'lar olarak geçen dava başlamış olur. 50 kişilik gruptan Emin Batu hayatını kaybedince 49 kişi kalırlar ve dava bu isimle anılır. İdamla yargılanırlar ancak 27 Mayıs Darbesi sürecinin ardından serbest bırakılırlar.

Hapishanede, Birina Reş tiyatro eserini ve Kürtçe-Türkçe, Türkçe-Kürtçe sözlüğünü yazdı. Hapishaneden

Musa Anter Kirşenir de HEP gecesinde izleyicilere tanıştı

çıktıktan sonra Deng dergisini Medet Serhat ve Ergün Koyuncu ile beraber çıkardı. **Barış Dünyası** ve **Yön**'de yazmaya başladı. 1963 Haziran'ında tekrar hapse girdi ve 23'ler davası başladı. Mamak, Sultan Ahmet ve Balımlıca hapishanelerinde yattı. Hapishaneden çıktıktan sonra Türkiye İşçi Partisi'nin çalışmalarına katıldı. 1965 seçimlerinde Mardin'den aday oldu ama son anda aday değişikliği yüzünden bağımsız olarak seçime girdi.

1967'de ilk hükmü gerçekleşti ve Çanakkale'ye bir yıllık sürgüne gönderildi. 12 Mart 1971'de tekrar hapse girdi ve Seyrantepe Askeri Hapishanesi'nde 3 yıl kaldı. 1980 AFC'sinde kısa bir süre hapishanede kaldı. Tewlo, Azadiye Welat, Rewşen ve Gündem dergi ve gazetelerinde Kürtçe, Türkçe makaleler yazdı. 1988'de kurulan Halkın Emek Partisi ve 1990'lı yılların başlarında kurulan Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) ve Kürt Enstitüsü'nün kurucuları arasında yer aldı.

Ape Musa'nın katledildiği yıllar faşist TC'nin Türkiye Kürdistanı'na sistemli bir şekilde saldırdığı, bu saldırılarda köy yakmalarından, faili meçhul cinayetlere hiçbir katliamdan geri durmadığı bir süreçtir. Bugün her ne kadar ileri demokrasi naraları atılsa, failer yargılanıyor denilse de asıl gerçek devletin değişmeyen faşist yüzüdür.

(Bir ÖG okuru)

Ape Musa'nın katledildiği yıllar faşist TC'nin Türkiye Kürdistanı'na sistemli bir şekilde saldırdığı, bu saldırılarda köy yakmalarından, faili meçhul cinayetlere hiçbir katliamdan geri durmadığı bir süreçtir.

Tarihten kısa kısa...

14/09/1867: Karl Marks'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.

23/09/1969: Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi **Taylan Özgür** İstanbul'da polis kurşunuyla katledildi. Aynı gün Deniz Gezmiş tutuklandı.

12/09/1970: FHKC gerillaları, ABD, İsviçre, İngiltere ve Alman-

ya'ya ait dört uçağı kaçırdı. Gerillalar uçaklardan üçünü Ürdün çölünde havaya uçurdular.

11/09/1973: ABD destekli askeri cuntanın yönetime el koymasına direnen Şili Cumhurbaşkanı Salvador Allende 1973'te öldürüldü.

16/09/1972: Mahsuni Şerif başbakanı hakaret ettiği iddiasıyla yargılandı.

24/09/1973: Şilili şair Pablo Neruda yaşamını yitirdi.

16/09/1976: DİSK üyesi işçiler genel greve gittiler. İşçiler, Milliyetçi Cephe hükümetinin çekilmesini istediler. Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni protesto için genel yas ilan ettiler.

12/09/1980: Gelişen devrimci harekete ve toplumsal muhalefete

karşı kapsamlı bir hareket olarak başlatılan 12 Eylül Askeri Faşist Cunta döneminde onbinlerce insan gözaltına alındı, fişlendi, işkenceden geçirildi, katledildi, idama mahkum edildi. Bu faşist darbe, günümüzde hala özünü sürdürmektedir.

17/09/1989: Mardin, Silopi'de 6 köylü PKK militanı oldukları iddiasıyla öldürüldü.

Evrensel Bakış Egemenlerin yaşadığı "hayal kırıklığı"

Türk egemen sınıflarının, bu aralar birbirleriyle de bağları güçlü olan iki temel gündemi var. Bunlardan birincisi malum, Kürt hareketinin Suriye Kürdistanı ve Türkiye'deki Kürt coğrafyasında attığı askeri/siyasi adımların yükselttiği Kürt gündemi... İkinci olarak da Suriye gündemi...

Suriye konusunda uzun zamandır avucunu kaşıyarak eline fırsat geçirmek isteyen TC, büyük umutlarla gittiği Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden eli boş döndü. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun, katıldığı toplantının sonucunda yaşamış olduğu "hayal kırıklığını" yansıtan sözleri ise oldukça dikkat çekiciydi: "Anlaşılan, yanlış bir beklenti içindeymişim."

Bu sözlerin anlamı, kendi çıkarlarını emperyalistlerin çıkarına bağlayan Türk egemen sınıflarının süreç içerisinde çuvalladığıdır. AKP dönemini ele aldığımızda, emperyalistler ve egemenler açısından başarılı bir dönem olarak ifade edildiğini biliyoruz. Ancak bu ifadelerdeki başarı vurgusunun anlamı, AKP'nin iç politikada, emperyalistlerin politikalarını yaşama geçirirken, açığa çıkan toplumsal krizi yönetebilmesine dairdir. Yoksa bölgesel politikalarda Türkiye'nin bütün çabalarına, gerçeği çarpıtmalarına karşı çuvalladığını görebiliyoruz.

AKP'nin temsil ettiği egemen sınıfların, Türkiye modeli "bölgesel liderlik" üzerine kuruluydu. Bütün politikalarını bunun üzerine kuruyorlardı. Elbette bir parantez açarak belirtmemiz gerekiyor ki AKP'nin geçmiş dönemdeki hükümet partilerinden farklı olarak bölgesinde lider ülke söyleminin nesnel nedeninin ABD'nin Ortadoğu'yu önem sırasında ikinci sıraya yerleştirmesi ve buradaki çıkarlarını uşakları vasıtasıyla yaşama geçirmek zorunda kalmasının sonucuydu.

Gökten kemik yağmışçasına sevinen AKP, bulduğu fırsatı değerlendirmek için harekete geçmişti. Türkiye'nin bölgedeki jandarma rolünün algılarda silinmesi için uğraştılar. Elbette en büyük "değeri" ordu olan bir ülkenin jandarma rolünden vazgeçmesi düşünülemez. Zaten TC'de üzerinden yükseldiği temeli değiştirmeden birkaç düzenlemeyle "komşularla sıfır sorun" politikasını ortaya attı. Teorinin mimarını da dış politikada bakan olarak görevlendirdiler. Ancak aradan geçen birkaç yıl içerisinde "kavga edilmeyen" bir sınır ülkesi kalmadı. Bugün teorinin yerinde yeller esiyor.

Libya krizinde de TC, süreci okuma kapasitesinin ne kadar olduğunu gösterdi(!) "NATO'nun orada ne işi var" çıkışı "yalamak" zorunda kalan AKP, Suriye konusunda atak davranmak istedi. Kraldan çok kralcı davranarak, Esad'ın devrilmesi çabalarına dahil oldu. Bütün planlarını ABD emperyalizminin Suriye'ye müdahale etmeye karar vereceği üzerine yapan TC'nin, ABD'den beklediği yeşil ışık bir türlü gelmedi. Beklentisi şimdilik boşa çıkan TC süreci okumakta, efendisinin kudretini ölçerken ölçüyü tutturamadığını anlamaya başlıyor.

Sürecin başında TC avantajlı gibi görünüyordu. "One minute" çıkışıyla Ortadoğu'da Erdoğan posterleri eylemlerde taşınır olmaya başlamıştı. Benzer döneme denk gelen "Stratejik Derinlik" politikasıyla ABD'nin problemleri olduğu devletlerle, tabii ki ABD'nin yönlendirmesiyle de ilişkilenebilir, onları kendi efendisinin yanına çekmeye çalıştı. Ancak süreç tersine dönmeye başladı. Çünkü efendisi Ortadoğu politikalarında çuvallamaya başlamıştı. Irak'taki bataklıktan çıkamayan ABD, Suriye konusunda Türkiye'yi ön plana sürmeye çalışmıştı. Ancak ABD'nin de hesapları emperyalistler arası çelişkilere takıldı. Aynı İran konusunda "stratejik müttefik" İsrail'le ayrı telden çalmak zorunda kalması gibi, bu konuda da Türkiye'nin hedeflediği, arzuladığı politikalara tam anlamıyla yeşil ışık yakmayıp, sürecin olgunlaşmasını bekliyor.

Bu süreçte, olan Türk egemenlerine oluyor. Büyük bir insanlık trajedisi yaşanırken, kendisine yabancı olan insani ve demokratik değerler üzerinden Suriye'ye askeri müdahalenin yapılmasını savunan Türkiye'nin politikalarına meşruluk kazandırdığı temel erimeye başlıyor. Bütün bu süreç bir kez daha göbekten bağlı olma durumunun somut yansımalarını gözümüzün önüne getiriyor.

Gıda krizi değil, gıda tekellerinin yarattığı kriz

Artık alışkanlık oldu(!) Her yılın yaz ayları burjuva-feodal basında gıda krizinin kapıda olduğuna yönelik haberler gözümüzün içine sokuluyor. Gıda arzının yetersizliğinden dem vurulurken, her nedense herhangi bir bilimsel veriyle desteklenmeyen, önümüzdeki yıl da kuraklık beklenildiği yönlü spekülasyonlarla temel gıdalara yapılan zamlarla halk bu sistem içinde buralık sağlıklı beslenmeyi karnını zar zor doyurur duruma getirildi.

"Petrolü denetlerseniz ülkeleri, gıdayı denetlerseniz insanları denetlersiniz." Bu söz zamanın ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissenger'e ait. Dünya halklarını denetim altında tutmak için gıdanın denetlenmesi gerekliliğini ifade edenler, bunu da gıda piyasasında hâkim olan uluslararası tekeller eliyle gerçekleştiriyor.

Yaratılan düzen gıda fiyatları üzerinden spekülasyon yapılarak büyük vurgunlara yol açarken, bir yandan gıda fiyatları yükseliyor, bunun sonucu olarak da halklar açlıkla terbiye edilmeye çalışılıyor, öte yandan kelimenin gerçek anlamıyla bir avuç vurguncu zenginleşiyor. İşte bu zenginleşen vurgunculardan birisi, karşımıza burjuva basın tarafından ünlü emtia yatırımcısı olarak çıkartılan Jim Rogers bütün bir yaz boyunca "aç kalacağız" diye feryat figan ortalıkta dolaşırken, "yatırımlarını" bor-

sada gerçekleştirilmesi sonucu, kendisine ait gıda emtia indeksinin 1998 yılından bu yana yüzde 250 prim yaptığını utanmadan açıklayabiliyor.

Emperyalistler açısından gıda piyasasının denetlenebilmesi açısından bütün nesnel veriler uygun görünüyor. Bir kere gıda mallarının üretiminde devasa gıda tekellerinin oluşması, dünyadaki gıda üretiminin esasını ellerinde bulundurmaları istedikleri spekülasyonu yapmalarına olanak sağlıyor. İstedikleri zaman üretilen gıda maddelerini depolayarak, kuraklık bahanesine sığınarak piyasaya sürdükleri maddeler üzerinden büyük kârları ceplerine indiriyorlar.

Bir parantez açmak gerekiyor ki, tarımsal ürünlerin üretimindeki teknik temelin gelişmişliği, dünyanın açlık sorununu çözecek düzeyde.

Ancak tarımsal ürünlerin üretimindeki özel mülkiyetin varlığı ve bu alanda üretim yapan burjuvazinin derdi açlığın önlenmesi olmayıp, kâr etmek olduğu için açlık sorunu çözülüyor. Bununla birlikte bir yandan açlık sorunu artarken, buna paralel, küçük üretim yapan köylülüğün tasfiyesiyle birlikte, hem ekolojik dengenin daha fazla bozulmasına ve hem de açlık safalarının büyümesine yol açıyor.

Samir Amin'in bu konudaki şu sözleri oldukça çarpıcıdır: "... Dünya nüfusunun

yarırsı kırsal kesimde küçük çiftçilikle geçiyor. Sistem, bunların ürettiği tarımsal üretimi

30 milyon dev tarımsal işletmelerle karşılayarak köylü tarımını tasfiye etmek istiyor. Ancak, elli yıllık bir zaman dilimi içinde (dünyada), yılda yüzde 7'lik bir büyüme hızı gibi hayalci bir hipotez gerçekleşse bile, bu rezervin (yani kentlere gelen üç milyar insanın) üçte birini bile emmeyi beceremez. Yani kapitalizm (dev kapitalist işletmeler) doğası gereği, köylü sorununu çözemez ve ortaya koyduğu perspektif, gecekondulaşmış bir dünya ve beş milyar fazla insandır."*

Emperyalizm aşamasına gelen kapitalizm insanlığın açlık sorunlarını çöz(e)mez. Somut veriler de bunu gösteriyor. Dünya genelinde 500 milyonun üzerinde köylü açlık çekiyor. Gün geçtikçe fakirleşen, toprağını kaybeden köylüler arasında intiharlar sürekli artan bir oran izliyor. Örneğin, sadece Hindistan'da bile son 15-20 yıl zarfında on binlerce köylü intihar etmiştir. İngiltere'de en yüksek intihar oranı da köylülerde görülüyor. Türkiye de bu trendin içinde girme yolunda.

Kapitalizmin egemenliği altında dünyada her yıl 140 milyon hektar tarım toprağı yok oluyor. Gıda tekellerinin egemenliği altında var olan topraklar birbir yok olurken, ekosistem bozuluyor. Dünyada köylülük her geçen gün yok oluyor. Özellikle Afrika'da karşımıza çıkan ancak hemen hemen bütün yerlerde gözlemediğimiz köylülerin topraklarına zorla el konulma süreci bütün hızıyla işliyor.

Dünya halklarının en temel besin kaynaklarına ulaşımı her geçen gün daha da zorlaşıyor. Evet, dünyada bir kriz var. Ve bu emperyalist tekellerin yarattığı kriz. Krizden kurtulmanın yolu da bu belayı başımızdan def etmektir.

*<http://www.mucadele.com.tr/haber/okuyucudan/gida-fiyatlarinda-spekulasyon-kimin-isine-yariyor-2/38608>

Tunus'ta OHAL bir kez daha uzatıldı

Arap coğrafyasındaki isyan dalgasında ilk kıvılcımın tutuşturulduğu Tunus'ta Olağanüstü Hal uygulamaları bitmiyor.

Devrik Tunus diktatörü Zeynel Abidin Bin Ali dönemi uygulamalarını aratmayan uygulamalarla OHAL yasası bir ay daha uzatıldı. Tunus egemenlerinin kendi aralarındaki görüşme trafiğinin ardından anlaşıldıkları en önemli konu OHAL yasasının uzatılması oldu. Öyle ki Tunus Cumhurbaşkanlığı Divan Başkanı İmad ed-

Daymi yasanın uzatılmasının nedenini açıklarken, ders yılının başlangıcı, turizm mevsimi gibi nedenler öne sürdü. Düşünebiliyor musunuz, okullar açılıyor o halde OHAL'i biraz daha uzatılm. Bu tarz trajikomik bahanelerle Tunus'taki OHAL 2011'in Ağustos'unda diktatör Bin Ali'nin devrilmesinden beri sürüyor.

Tunus halkı ise, ülkenin yoksul kalmasının nedenleri arasında gördüğü yolsuzluk dosyalarının bir an önce sonlandırılmasını istiyor. Bu talep ekseni eylemlilikleri de devam ediyor. Eylül ayının ilk günlerinde Kasbah Meydanı'nda yapılan gösterilerde, Abidin döneminde yolsuzluk yapan bürokratların yargılanması talebini bir kez daha dile getirdi.

Kriz günlerinde açığa çıkan fırsatlar

5 yıl oldu, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizinin başlangıcından bu yana. Dünyanın "efendilerinin" huzurunu kaçıran, içinde bulunduğu kabus-tan bir türlü kurtulamamasına sebep olan krizin etkileri bir türlü engellenemiyor. Örneğin ABD'de dayanıklı tüketim malları 2000 yılı veri alındığında 2007 yılında yüzde 10 üzerinde seyrederken, 2009 yılında ise yüzde 25 gerilediği biliniyor. Güncel oranların da ABD açısından iç açıcı olmadığı malumunuz.

Elbette krizin en büyük faturasını, kapitalizmin ekonomik krizlerinde hiç payı olmayan emekçi halkın ödediği de bilinen bir gerçektir. Emekçi halk açısından krizin anlamı, daha fazla yıkım, yaşam koşullarının çok daha fazla kötüleşmesi, ayakta kalma koşullarının erimesidir. **Bu anlamda emekçi halk açısından kapitalizmin krizinin tek bir anlamı vardır: felaket...**

Ancak kapitalistler açısından krizin iki türlü anlamı vardır. Ekonominin tekrar düze çıkması, yeniden dengelenmesi için özellikle küçük kapitalistler batarken, büyük kapitalistlerin bir kısmı daha da büyür ve bir kısmı da büyüklüğünü muhafaza eder. Bu anlamda kriz kapitalistler açısından bir yandan yıkımken öte yandan fırsatlar silsilesinin ortaya çıktığı bir süreçtir. Egemenler açısından krizin tarihsel tanımı/anlamı da bu yöndedir. Bu yüzden kriz Latince'de aynı zamanda fırsat anlamına gelir.

Her krizde olduğu gibi bu krizin de fırsatçıları kendisini gösteriyor. Halkın

geçim araçlarına ulaşımı zorlaşırken, bunları alacak paradan yoksunken, emperyalistler uşaklarına silah satarak krizi fırsata çevirecek adımlar atarlar.

Somut örnek: ABD emperyalizmi

En somut örnek küresel krizin merkez üslerinden ABD'nin durumudur. ABD silah sanayisi kriz döneminde tarihsel büyüklüklere ulaşmıştır. ABD silah sanayisi, savunma mallarının ihracatında 2000 yılı baz alındığında 2007 yılında yüzde 50 artış göstermiş, 2009'a gelindiğinde ise yüzde 125'lik bir artış düzeyine ulaşmış bulunuyor.

Bu veriler savunma mallarına yönelik verilerdir, yoksa ABD'nin silah ihracatının tamamının verileri değildir. ABD Kongresi'nin yayımladığı bir raporda, ülkenin silah ihracatının 2011'de bir önceki yılı göre yüzde 300 arttığı belirtiliyor. Ki bu oranın ABD açısından bir rekor olduğu da ayrıca belirtilmelidir. Kaldı ki bir önceki tarihsel rekorun kırılma yılı da 2009'dur, o yıl da bir önceki yıla göre artış oranı yüzde yüzün biraz üzerindedir.

Bu oranların tek başlarına bir şey ifade etmediğinin farkındayız. ABD, silah sanayisinin gelişmişliğinden kaynaklı dünyada her zaman, özellikle 1. ve 2. Dünya Savaşları'ndan sonra, silah ihracatında bir numara olmuştur. Geline nokta ise emperyalistler arasındaki dengelerin bile bozulduğunu gösteriyor. ABD'nin 2009 yılında silah ihracatın-

daki geliri 31 milyar dolarken, 2011 yılında 66.3 milyar dolara çıkarak, 85.5 milyar dolarlık pazarın üçte ikisine ulaşmış durumda. Diğer rakipleri ise kalanını paylaşıyor. Diğer emperyalistlerin paylarını somut olarak yazarsak Rusya 5.6, Avrupa'nın tamamının payı da 7.2 düzeyinde kalmıştır. ABD'nin silah pazarında payı artarken, Avrupa kıtasının 2010 yılında yüzde 12.2'den yüzde 7.2'ye düştüğünü bir kenara not düşelim.

ABD'nin yaptığı ihracatın büyük bir kısmının uçaklarla, füze savunma sistemleri içerdiğini görüyoruz. Özellikle Ortadoğu'ya, Körfez ülkelerine yönelik bir satış gerçekleşmiş durumda. Örneğin Suudi Arabistan bu zor dönemlerde ABD'ye "arka çıkma" kapsamında 84 yeni F-15 satın alırken, halihazırda 70 F-15 uçağının sistemlerini de yeniledi. Birleşik Arap Emirlikleri de yaklaşık 5 milyar dolarlık füze savunma sistemi ile 16 tane Chinook helikopterini askeri envanterleri kapsamına aldı.

Hafif silahlar kapsamında yapılan satışlar ise bütün dünyada artmış bulunuyor. Bütün devletler ve çeşitli karşı-devrimci gruplar silahlanma yarış içerisinde. 2006 yılından bu yana yapılan hafif silahların satışları yüzde yüzün biraz üzerinde artarak 8.5 milyar dolara ulaşmış durumda. Bu alanda yıllık 100 milyon dolardan fazla ihracat yapabilen ABD, İtalya, Almanya, Brezilya, Avusturya, İsviçre, Rusya, Fransa, Güney Kore, Belçika ve İspanya gibi ülkeler pa-

zardaki egemenliklerini korumak için uluslararası silah ticaret anlaşmasını uzun zamandır engelliyorlar.

1997'deki Asya krizinin somut yansımasını Kosova savaşları, Afganistan, Irak işgalleri izlemişti. 2007'den bu yana devam eden kriz de Libya'nın işgali, Suriye gündeminin sıcak tutulmasıyla devam ediyor. Emperyalistler ve uşakları krizlerin halk kitlelerinde oluşan öfkenin kendilerine dönmelerini engelleyemeyeceğinin farkında olarak bir yandan halka karşı silahlanırken, kendileri arasında olası çıkar çatışmalarının savaşlara dönüşmesi karşısında da harıl harıl silahlanmaktadırlar. Emperyalist kapitalizm büyük bir silahlanma içerisine girerken, aynı zamanda kendi sonunu da hazırlıyor.

Göçmenler Londra'da faşizme geçit vermedi

Londra: Londra'da göçmenlerin en yoğun yaşadığı bölgelerden biri olan Walthamstow bölgesinde ırkçı ve faşist EDL (İngiliz Savunma Birliği) bir yürüyüş yapmayı planlıyordu. Ancak göçmen kurumları; faşist EDL'ye karşı örgütlediği bir eylemle faşizme geçit vermedi ve EDL hedeflediği güzergâhta, hedeflediği eylemi yapamadı.

EDL'nin bu yürüyüşüne karşı "**Faşizme Karşı Birleşim İnişiyatifi**" ve "**Walthamforest Biziz Grubu**" bir eylem örgütlemeye başlayarak birçok yerel göçmen inanç ve toplum kurumlarının da yer aldığı bir çalışma başlattı. 1 Eylül günü Walthamstow Pazarı'nın girişindeki ilçe meydanında toplanan kitle, ilçenin en yoğun caddesinde yürüyüşe geçti.

Polisin hesapları ve planı önce göstericileri yürütmek ve peşinden kesişen Dört yol ağzından faşistleri yürütmektir. Ancak bu plan ve çaba nafileydi. Bell Corner olarak bilinen Dört yol ağzına gelindiğinde göstericiler oturma eylemi yaparak yolu kapattı ve caddeyi işgal etti.

Burada 5 bine yakın gösterici "**NO PASARAN**" sloganlarını hep bir ağızdan haykırdı. Çevik kuvvet yine İngiliz polisinin meşhur yöntemi olan "ketle", yani

göstericileri kordona alarak tüm giriş çıkışları kontrol altında tutmaya çalıştı.

Göstericilerin oturma eylemi sırasında, EDL de dört yola ulaştı. Buradan geçit veremeyeceğini haykırarak göstericiler, oturma eylemini sürdürerek EDL'nin anma yürüyüşünü engellemeyi başardı.

EDL ise çevik kuvvet ve özel isyan polisleri tarafından yoğun bir güvenlik altında arka sokaklardan belediye binası önünde korunan bölgeye götürüldü. Oturma eylemi yapan eylemciler elde ettikleri başarının ardından, EDL'nin bitiş noktasında yapmayı planladığı mitinge de izin vermeyeceklerini söyleyerek çemberi yarı ve farklı sokaklardan belediye binası önüne gelerek, söz konusu mitinge engellemeyi başardı.

Eyleme **Partizan**, **YDG**, **Gik-Der** ve **Day-Mer** de katıldı.

UFO sendikası Lufthansa şirketini "uyardı"

4 Eylül günü greve çıkan Lufthansa hava yolu işçileri aynı gün Frankfurt, Münih ve Berlin'de de iş bıraktı.

Ağustos'un son haftasında, Bağımsız Kabin Görevlileri Örgütü (UFO) sendikası, işçilerin gerek maaşlarının yükseltilmesi gerekse de çalışma şartlarının düzenlenmesi konularında hava yolu şirketiyle görüşmelere başlamıştı. Ancak görüşmelerden istenilen sonucun çıkmaması sonucu süresiz greve başladıklarını açıklamıştı.

31 Ağustos Cuma günü Frank-

furt'ta yapılan 8 saatlik iş bırakmanın sonucu olarak 200 civarında uçuş ve 26 binin üzerinde yolcu etkilenmişti.

4 Eylül günü iş bırakan işçiler, eylemlerine Frankfurt Havalimanı'nda sabah 6'da başlarken, eylem 8 saat sürdü. Berlin'de sabah 5'te başlayan eylemi 6 saat sonra sonlandıran işçiler, Münih havalimanında öğlen 1'de başlayan eylemi 9 saat sonra bitirdiler.

Lufthansa, kabine çalışanlarının gerçekleştirdiği 24 saatlik grev sonunda geri adım attı. Şirket, işçilerin taleplerinden biri olan "geçici çalışanlarla sürekli kontratı" imzalamayı kabul etti.

Mısır'da protestolar sürüyor

Mübarek rejimine karşı büyük bir isyan gerçekleştiren Mısır halkının mücadelesi durmuyor. Eylül ayının ilk günlerinde Mısır'da binlerce kişi, gerek Mübarek karşıtı gösterilerde gerekse de sonrasında gerçekleştirilen eylemlerde tutuklananların serbest bırakılmasını istemişti. Mısır'ın egemenleri her ne kadar ilham kaynaklarını Tahrir Meydanı'nı mesken eyleyen halktan aldığını iddia etse de "devrim" sonrası tutuklananların sayısı 30 bini geçmiş bulunuyor. Binlerce kişi Cumhurbaşkanı

Muhammed Mursi'yi, Müslüman Kardeşler'i ve ekonomik sorunları protesto etmek için bir araya geldi.

Göstericiler, eylemlerinde ülkedeki en yüksek maaşın, 1500 cüneyh olan (yaklaşık 250 ABD doları) asgari ücretin 10 katı ile sınırlandırılmasını istiyor. Ayrıca eylem yapan halkın dile getirdiği talepler arasında temel gıda maddelerinin tek merkezden fiyatlandırılması ile IMF'den kredi alınmaması var.

Aynı zamanda isyan sırasında ölümlerden sorumlu tutulan Yüksek Askeri Konsey görevlilerinin de artık devlet eliyle korunmamasını istediler.

"Rojava'da Kürt Devrimi!"

Suriye üzerine çok şey yazıldı, çizildi, tartışıldı. Bu konuların en önemlilerinden biri de kuşkusuz ki Suriye Kürdistanı'nda bölgedeki Kürtlerin belirli şehirlerde yönetime el koyması ve burada "Demokratik Özerkliği" hayata geçirme çalışmalarınıdır. Bu gelişmelerin ülkemizde yaşanan Kürt ulusal sorunuyla birebir ilişkisi kuşkusuz bizim de bu konuya ilgisimizi artırmıştır.

Bu ilgisimizin bir sonucu olarak, aşağıda, merkezi Amed'de bulunan ve tüm çalışmalarını Kürt kadınların gerçekleştirdiği JİN Haber Ajansı (jinhaber.com) tarafından hazırlanan "**Rojava'da Kürt Devrimi**" isimli dosyadan bir derleme hazırladık. Bu yazının en önemli ve özgün yanı, söz konusu röportajların direkt bölgeye gidilip, muhataplarıyla gerçekleştirilmiş olmasıdır. İlgili okuyacağımızı düşünüyoruz. (**Özgür Gelecek**)

HABER: HAZAL PEKER – JINHA

ROJAVA - Tarih 19 Temmuz 2012, saat 01.00'ü gösterdiğinde Kobanê halkı, örgütlü bir şekilde, öncelikle şehrin çıkış yolu üzerinde bulunan devlete ait bütün mamullerinin bulunduğu satış noktasına el koydu. Halk tarafından oluşturulan silahlı güçler (YPG) şehrin giriş ve çıkışını kontrol altına aldıktan sonra, halk devlete ait birçok kurumu denetimi altına aldı. Merkez Seqafi adı verilen Kültür Merkezi ve sırasıyla Baas Partisi, halk halı kursu merkezleri, Mahkeme Binası ve pek çok kurumun tamamı barışçıl yöntemlerle Rojava halkının kontrolüne geçti.

"Biz Kürtler Suriye'de 3. büyük gücüz"

Suriye'deki mevcut savaş, savaşın orada yaşayan halklara etkisi ve bölgedeki Kürtlerin durumuna ilişkin Yüksek Kürt Konseyi Üyesi **İlham Ahmet** sorularımızı yanıtladı:

- **Halk, kendi kendini yönetmek istediğini açıkladı. Kürtlerin bu durumu, ne tür siyasal sonuçlar doğuracak?**

- Yapılan mücadele gösterdi ki, biz Kürtler Suriye'de 3. büyük gücüz. Birinci hat, dışarıdaki güçler. Bir diğeri de iç

muhalefet. (...) Biri de Kürtler. Biz Kürtlerin yürüttüğü mücadele doğru bir çizgidir. Sistem de muhalefet de kanlı bir yol izledi. Ama Kürtlerin yürüttüğü mücadele barışçıldı. Demokratik Suriye'yi esas aldık. Biz Suriye devletini ortadan kaldırmak istemedik. En baştan beri "Silahlarımızı alıp, sisteme doğrultalım" demedik. Çünkü barışçıl yollarla haklarımızı almak istiyoruz. (...)

Suriye devleti, bu siyasetimizi kabul etmedi. Bize yaklaşımları her zaman korkulu ve şüpheliydi. "Kürtler, Suriye'yi parçalayacak ya da bölecek" diye düşünüyordu. Türklerle aralarındaki ilişki iyi olsun diye, insanlarımızı tutukladılar, zindana attılar. İşkence yaptılar. Birçok kişi zindanda şehit oldu. Halk tarafından "Biz hakkımızı istiyoruz" denildi diye, halkımıza baskı ve işkence yapıldı.

- **Rojava Bölgesindeki Kürtler ne istiyor? Bağımsızlık mı, federalizm mi, özerklik mi?**

- Şimdi bizim Batı Kürdistan'da oluşturulmaya çalıştığımız şey, **Demokratik Özerklik**'tir. Devrimin başlamasıyla eş zamanlı, halkın örgütlenme çalışmaları da hız kazandı. (...) Dışımızda bazı farklı görüşler tartışılıyor. Mesela federalizm olsun ya da farklı yönetim şekilleri denensin isteniyor. Ama Kürtlerin eğilimi nettir.

- **Peki Kürt halkı olarak, talep ettiğiniz Demokratik Özerklik sisteminin alt yapısını oluşturduğunuz mu?**

- Evet, oluşturulmaya başlandı. Meclislerin oluşumundan tutun kadın meclislerine, çok sayıda sivil toplum örgütüne, doktorlar, mühendisler, öğretmenler, işçiler birliğine kadar, toplumun her alanındaki insanlar örgütlerini oluşturdu. Birliklerini kurdular. Ekonomi konusunda, Ekonomi Komiteleri oluşturuldu. (...)

Önümüzdeki dönemde koşullar oluşunca, bu kez de ekonomiyi gündemimize alacağız. Zaten halkın ekonomi konusunda kendi kendisini, öz gücüne dayanarak nasıl idare edeceği noktasında projelerimiz

hazır. Uygulamaya geçireceğiz. Sonuç olarak şunu ifade edebilirim ki, şu anda Demokratik Özerklik için gereken tüm alt yapı Kürt illerinde oluşturulmuş durumda.

- **Bildiğiniz gibi statü kazanmaya başlayan bir Batı Kürdistan bölgesi, hem Türkiye hem de bazı Arap ülkelerinde panikle karşılandı. Bu yeni durum bölgenin diğer güçlerini nasıl etkileyecek?**

- Yani dış güçler neden Kürt bölgesinin özgürleşmesinden korkuyor? Aslında Türkiye, Batı Kürdistan'ın da güneydeki Federal Kürdistan Bölgesi gibi bir konuma geleceğinden korkuyor. Mesela şimdi Federal Kürdistan Bölgesi ile Türkiye hükümeti arasında görüşmeler var. Oysa en başta Federal Kürdistan Bölgesi oluştuğunda, Türkiye ciddi tepki gösteriyordu.

Türkiye yakın sürece kadar Güney Kürdistan'da bulunan Kürtleri resmi anlamda tanıymıyordu. Türkiye'nin oradaki Kürtlerin statü kazanmasını kabul etmesine ne neden oldu? Güney Kürdistan'ı kabul edip, onu, diğer bölgelerdeki Kürtlere karşı kıskırtmayı hedefledi.

Bunda diğer bir etken de, Kuzey Kürdistan'daki Kürtlerin mücadelesiydi. PKK'nin mücadelesinin etkisi büyük önem arz eder. Kuzey Kürdistan'daki direniş olmasaydı, Güney Kürdistan'ın kazanmış olduğu statü de Türkiye tarafından o kadar kolay kabul görmeyecekti. Bunun için Türkiye, Kobanê ilinde başlayan devrime korkuyla yaklaştı. (...)

Mesela burada önemli bir halk oluşumu olan TEVDEM bayrağı yükseldiğinde, hemen ayağa kalkıyor diyor ki "Bu PKK bayrağıdır." (...) PKK, bir zamanlar buradaydı, doğrudur. Burada güçlü bir mücadele ve örgütlenme zemini yaratıldı. Binlerce ailenin şehidi var. Bunların hepsi mirastır. (...) Adana'da Suriye ve Türkiye arasında gerçekleştirilen ittifak zamanında, burada birçok PKK kadrosu vardı. Bunların birçoğu Türkiye'ye teslim edildi. Bir diğer şey de burada çalışan PKK'lileri ya zindanlara attılar ya da sürgün ettiler. Suriye, Türkiye'yi memnun etmek için Kürtlere çok zulüm yaptı.

Burada oluşturulan var olma mücadelesi ve yaşanan örgütlenme, PKK tarafından değil, toplum tarafından gerçekleştiriliyor. TEVDEM adıyla bir örgütlenmemiz var. Biz Kürtler, burada

örgütlülüğümüzün zirvesindeyiz. (...) Türkiye'nin Batı Kürdistan'ın oluşumundan bu kadar korkmasının en önemli nedeni, "Bugün Batı Kürdistan'da yaşanan gelişme, yarın denetimimizde bulunan Kuzey Kürdistan'a yansıtacak" düşüncesidir.

- **Suriye'deki Kürt Bölgesinde bulunan tüm Kürt partileri, birlikte hareket etme kararı aldı. Neden böyle bir birliğe ihtiyaç duyuldu?**

- Devrimin başında tüm Kürt siyasi parti temsilcileri biraraya geldi. Burada 15-16 Kürt partisi bulunuyor. Birlikte hareket etmemiz gerekiyordu. Dış güçler her bir Kürt partisini etkisi altına almaya çalıştı. Oysa Kürt iradesinin ortaya çıkması gerekiyordu. Şu anda burada halk tabanı en yüksek olan siyasi parti PYD'dir. (...)

İdeolojik olarak birliktelik sağlanmaz ama siyasi hedefimizde sözümüz bir olmalıydı. Bu amaçla Qamişlo'da bir toplantı yaptık. Bu toplantıda birlikte hareket etme kararı aldık. (...) Şu anda yaratılan **Konseya Kurdiya Bilind** (Yüksek Kürt Konseyi) çok iyi bir sonuç aldı. Ne zaman **Meşa Yekiti** (Birliktelik Yürüyüşü) olsa, halk müthiş heyecanlanıyor. Kürt tarihinde geçmişte ilk kez, 12 Mart'ta Batı Kürdistan'da partiler eşliğinde değil, halk "Biz Kürdüz" diyerek sokağa çıkmıştı. Şimdi de ikinci kez Batı Kürdistan bu olaya tanıklık ediyor.

- **Kürt partileri arasındaki anlaşmada "güvenlik" konusu nasıl ele alınıyor? Olası bir saldırı için hazırlığınız bulunuyor mu?**

- Evet, 2004 yılından bu yana 12 Mart tarihinde, sistemin Kürt halkı üzerine saldırmasından sonra, Kürtler kendi savunma güçlerini oluşturmaya başlamıştı. Ama bu son süreçte Kürt illerinde yönetim halkın eline geçtiğinde, savunma gücümüzün olduğu ilanını resmi olarak yapmış olduk. Adı **Yekitiya Parastina Gel** (YPG-Halk Savunma Birlikleri).

- **Güneyde federal bir yapı bulunuyor. Şimdi de Batı Kürdistan'da yaşanan gelişmeler var. Bu durum, Kürtlerin yaşadığı diğer bölgeleri nasıl etkileyecek?**

- İlk defa Kürdistan'ın bir bölümünde böyle bir örgütlenme gerçekleştiriliyor. Bu kültürel anlamda çok etki yaratacak. Şimdiden etkisini görüyoruz.

Kuzey Kürdistan'daki halkımızın sınıra kadar gelip Batı Kürdistan'daki halkımızın devrimi gerçekleştirmesini, şölen ve etkinliklerle karşıladı. (...)

Buradaki örgütlülük derecesi ve bilinci, kazanılan tecrübe ve geçilen sınavdaki gelişmeler, direkt diğer parçalara da yansiyacak. Özellikle de Türkiye sınırları içerisinde bulunan Kuzey Kürdistan'a. Halbuki şunu da söyleyebiliriz ki, Kuzey Kürdistan halkının tecrübesi, buradaki halkımızdan daha fazladır. Özellikle örgütlülüğünde en üst düzeyde. (...) Batı Kürdistan'daki bu devrim, tüm parçalar üzerinde moral ve heyecan yarattığı gibi, Kürtlerin her anlamda statü kazanması için de ön açıcı olacaktır.

Kürt gençleri: "Ülkemi korumak için buradayım"

Basil Ahmed: Biz Kürt gençleri olarak halkımızın güvenliğini sağlamakla görevlendirildik. Böylesi güzel ve özgür-

lüğe doğru ilerlediğimiz günlerde, biz de onurlu bir duruş sergilemek istiyoruz. Çelebi Asayişine gidip halk için bir iş yapmak istediğimizi söyleyip adımızı yazdırdık. Şimdi de burada yol güvenliğini sağlamak için görev alıyoruz. Çok heyecan verici bir iş yapıyoruz. Bize ait topraklarda, kendi halkımızın refahını sağlamak için çabalyoruz. Umarız bu günler giderek daha da güzelleşir.

Ahmed Mustafa: Suriye'de zamanında Kürt halkının yokluğuna ve hiçliğine dair siyaset yürürken, şimdi biz Kürt halkı olarak buradayız. Halk devrimini ilan edip, günden güne büyütüyoruz. Artık herkes bizim var olduğumuzdan haberdar oldu. Ülkemi korumak için buradayım. Bunları yaşamak çok güzel.

Birahim Bozan: Kendimi bildim bileli kendi topraklarımızda tutsak hayatı yaşıyoruz. Ama şimdi birçok şeyin değişmesi gerekiyor. Bu topraklar bizim. Başkasının bizi yönetmesine artık izin vermeyeceğiz. Burada halk devrimi yapıyoruz. Özgür yaşamak için elimizden geleni yapacağız.

Mihemmed Kobanê: Artık hiç kimse halkımıza kötülük yapamayacak. Hiç kimse gelip topraklarımızda hüküm süremeyecek. Biz halk olarak buna asla izin vermeyeceğiz. Her şeyi kendi elimize aldık. Eski kötü günler artık geride kaldı.

Karakollar Kürtlerin denetiminde

Yakın zamanda Suriye'de Baas rejiminin baskı aracı olan ve binlerce Kürdün sistematik işkenceye tabi tutulduğu karakollarda, artık bugün Kürt asayiş güçleri bulunmakta. Bu karakollar, halkın güvenliği adli, idari, siyasi kararları yerine getirmek için hizmete başlamış görünüyor. Karakolun girişinde bulunan TEVDEM bayrağı, üzerlerinde sarı-kırmızı-yeşil armalar olan yelekleriyle dikkat çeken asayiş görevlileri, bizi kapıda karşılıyor. Objektiflerimize sık sık zafer işaretleri yaparken yansıyan güçlerin ellerinde kalaşnikof silahlar bulunuyor. Şimdi, bizleri çok sıcak bir şekilde karşılayan, karakoldaki tutukevine kadar tüm odaları gezdiren görevli asayiş güçleri ile yaptığımız görüşmeyi aktarıyoruz:

Nurettin Abdullah: Arapların yerini alıp, onların kötü sistemlerini yıkıp, yerine gelmekten oldukça mutluluk du-

Fakat diğer siyasi partiler de, PYD de kendi aralarında oluşturduğu Yüksek Kürt Konseyi'nin aldığı kararlara bağlı olarak hareket ediyor. Cuma akşamları yapılan Özgürlük Yürüyüşlerinde, çok sayıda siyasi parti amblemi görmek mümkün. Bu siyasi partiler içerisinde yer alan **Partiya Demokrat a Pêşverû Kurd li Suriyê** (PDPKS-Suriye Kürtleri İlerici Demokrat Partisi)'den siyasetçi **Selman Huso**, partinin kadın üyeleri **Şehnaz Abbas** ve **Nezire Melek** ile devrim sürecine ilişkin görüştük:

"Kimliği yok sayılan her halk, başkaldırıya hazırdır"

PDPKS'li siyasetçi **Selman Huso**, Suriye'deki iç çatışmalarda Kürt bölgesinin öne çıktığını belirterek, bunun nedeninin Kürt sorununun sadece Suriye'yi değil, tüm Ortadoğu'yu ilgilendirdiğini söyledi. Kürtlerin özgürlük mücadelesinin, büyük bir sorun olduğuna işaret eden Selman Huso, halkın adım adım özgürlüğe yürüdüğünü ifade etti.

Baas rejimi tarafından uygulanan baskılar sonucunda Kürt halkının tahammülünün kalmadığına dikkat çeken Selman Huso, "Suriye rejimi Rojava'da bulunan Kürtleri çok sömürdü. Topraklarımızı ellerimizden aldılar. Kimliğimizi yok saydılar. Yok etme politikaları uyguladılar. Bu yüzden Rojava Kürtleri başkaldırmaya hazır. Böyle bir iç sorun da Kürtlere zemin hazırladı" dedi.

"Kürtler, Suriye yasalarında 'beyanı'"

Suriye'de Arap, Türkmen, Ermeni, Süryani ve Kürtler gibi birçok halkın yaşadığını dile getiren Selman Huso, Suriye'ye acı çekmiş birçok halkın sığındığı söyledi. Bu halkların Suriye'de kendileri "misafir" olarak tanımladığını belirten Selman Huso, Kürtlerin bunu yapmasının imkansız olduğunu kaydetti.

Kürt halkının Suriye'de kimliksiz yaşadığını ve yasalara göre "beyanı" (yabancı) sayıldığını söyleyen Selman, "Kürtlerin, bu topraklarda bir tarihi var. Biz buraya sürgün edilerek gelip yerleşmedik. Zaten bizim olan topraklar, diğer güçler tarafından parçalara ayrıldı. Bunun için mücadele etmemiz çok olağan" dedi ve ekledi:

"Burada ölümlere tanıklık etmeden, barışçıl yollarla özgürlüğümüzü kazanmayı başardık. Bu dünya tarihi açısından da, bizim için de, büyük anlam ifade ediyor. Bu sürecin, gelecekte de kan dökülmeden devam etmesini

umuyoruz. Ama öyle olmasa da, biz hiçbir şekilde geri adım atmayacağız. Biz, devrim sürecindeyiz. Ne olacağı bilinmez. Suriye rejiminin bizim için ne düşündüğünü de bilemeyiz. Ama ne olursa olsun, geri çekilmeyeceğiz. Halk birlik içerisinde. Her Cuma günü yaptığımız Özgürlük Yürüyüşlerimizde de bunu gösteriyoruz. Kürtlerin içinde 'yekiti' (birlik), devrim ile başladı. (...) Kürtler, özgürlüklerini tam olarak ellerine aldı diyemem ama sağladığımız bu birliktelik ruhu, bizi özgürlüğe götürecektir. Kobanê'den Derik'e kadar her yerde devlet binaları boşaltılıp halk yerleşiyor. Bu, başarıyı gösteriyor. Kürt toplumu Rojava'daki birlikten çok memnun. Farklı görüşlerde olan binlerce Kürt, yürüyüşlerde birliğini gösterip 'Buradayız, Biz varız ve Birlikteyiz' dedi. Fakat birçok arabozucu bu işten hiç memnun değil. Arayı bozmak için ellerinden geleni yapıyor. Buna ne biz siyasetler izin vereceğiz, ne de halk buna müsaade eder."

"Kürt Baharı, Kürt kadınının devrimidir!"

PDPKS üyesi **Şehnaz Abbas:** "Kürt baharı, en çok da Kürt kadınları için bir devrim niteliğinde oldu. Kürt devrimi sayesinde hem Kürt halkı olarak haklarımızı elde etmede, hem de Kürt kadının gelişimi ile çok büyük değişimler yaşandı. Umut ediyoruz ki böyle devam eder. Biz Kürt kadınları olarak başımız dik ve onurluyuz. Çünkü halkımızın mücadelesinde en önde yer alıyoruz."

PDPKS üyesi **Nezire Melek:** "Topraklarımızda çok şey değişti. Çocuklardan tutun da, toplumun her kesimindeki insanlarda büyük değişimler yaşandı. Biz Kürtler, kendi kendimizi yönetmek istiyoruz. Bir halk için bu istekten daha doğal ne olabilir ki? Kürtçe eğitim almak, kültürümüzü, sanatımızı geliştirmek, asayişini ilgilendiren bir sorumuz olduğunda, kendi insanımızın çözüm üretmesini istiyoruz. Evet, bunu başardık. Hızla geliştiriyoruz."

Pusulula

Özeleştiriyi vermeyi öğrenelim

Günlük devrimci yaşamın pratiği içinde çok zaman okumaya, incelemeye, bilgilenmeye ve bilgilerimizi tazelemeye, devrimci pratiğimizi çok yönlü sorgulayıp değerlendirmeye yeterli vakit ayrıl(a)maz. Devrimci faaliyetleri dönemseller ve süreçle ilgili bütünlüklü ve çok yönlü neden ve sonuçları içinde kapsamlı bir şekilde sorgulamak, değerlendirmek için tartışmalar yürütmede, fikir alışverişinde bulunmada yeterli zaman ayırmakta da sorun olabiliyor. Zaman bulamamak, biraraya gelme olanakları yaratamamak gibi gerekçeler görevlerin önüne geçebiliyor. Ancak, unutmamak gerekir ki, bilginin derinleşmediği yerde pratiğin gelişimi olmaz. Aynı zamanda pratiğin tekrar ettiği yerde, bilginin derinleşmesi ve gelişimi de olmaz. **Devrimci mücadelede düşünsel ve pratiksel her tekrar ölümdür.**

Devrimci teorinin eğitimciliği kadar devrimci pratiğin öğreticiliği tartışma götürmez düzeyde gerçektir. Öğrenmesini bilmek, pratikten dersler çıkarılmasını öğrenmek ancak güçlü iddiası olanların işidir. İddiası olanın devrimci çabası güçlü olur. Kendi pratiğini sürekli bir şekilde yoldaşlarının, halkın ve dostlarının eleştirisine sunanlar gelişim dinamiklerini yakalar. Özeleştiriyi vermeyi bilmeyen, eleştiriye kapalı, eleştiriye karşı akıl almaz bir inat ve kibirle karşı koyanlar sonuçta başarısızlıktan ve yenilgiden kurtulamaz.

Her eleştiri farklı bir fikirdir. Doğru ve bilimsel fikirler olduğu gibi bilimsel olmayan fikirler de vardır. Keza çok yönlü sorgulatan, düşündürten gerçeğin farkına varılmasını sağlayan devrimci eleştiriler olduğu gibi gerçekliği göremeyen, kavramayan, sonuçta katkısı olmayan eleştiriler de olur. Ancak eleştirileri sabırla dinleyebilmek, yanlış düşünceler bile olsa tahammül gösterebilmek devrimci olgunluk meselesidir. Kendini, pratiğini sürecini sürekli değerlendirip sorgulamayan, kendisine sorular sormayan, farklı fikir ve düşüncelere kapalı olanlar gelişimin kapısına kilit vurmuşlar demektir. O kapının içerisi zamanla toz ve kir tutar, canlı ve diri olan her şeyi önce kirletir sonra da çürütür.

Devrimin temel meselelerinde dönem dönem savrulma, uzaklaşma yaşanabilmektedir. Temel ilkeler sürekli bir şekilde hatırlanmalı, işlenmeli ve yeniden pratiğimizin önüne konulabilmelidir. **En temel mesele halka hizmet meselesidir.** Ve bununla birlikte **özeleştiriyi vermeyi öğrenme meselesi gelmektedir.** Bugün sınıf bilinçli proleterlerin başına en büyük bela bu iki temel konuda gelmektedir. Eleştiri yapmaktan çok özeleştiriyi vermek devrimci yaşamın günlük, doğal ve olağan bir parçası haline getirildiği oranda devrimci pratikte büyük bir atılım ve sıçrama yaşanır. Özeleştiriyi vermeyi mutlaka günlük devrimci yaşamın vazgeçilmez olağan bir parçası ve kabulü haline getirmeliyiz.

Gerilla savaşı sınıf mücadelesinin en ileri en gelişkin çatışması olduğu kadar aynı zamanda bir yenilenme hareketidir de. Düşünsel, pratik, örgütsel moral değerleri olarak her yönüyle bir yenilenme ve devrimcileşme hareketidir. Bunun çok önemli bir yerinde **özeleştiriyi silahı** gelmektedir. Gerilla savaşı, bir özeleştiriyi hareketi olmayı başardığı oranda hem kendi içindeki gericiği hem de kendi dışındaki gericiği alt edebilir. Gerilla savaşı dışındaki düşmana olduğu kadar içindeki düşmana (idealist-metafizik-bencillik-bireycilik kısaca burjuva dünyaya ait olan ne varsa) karşı amansız bir savaş hareketidir.

İçindeki düşmanı yenilemek için öncelikle onun farkında olunmalı ve onu tanımalıyız. İdealizme-metafiziğe burjuva ve küçük burjuva dünyaya ait olan düşünce-yaşam-alışkanlık-bağlar-tavır-tutum ne varsa savaşılması yıkılması ve alt edilmesi gereken düşmanlar olarak görülmelidir. Devrimci yaşamın her alanında ve anında içteki düşmanla sürekli bilinçli, örgütlü mücadele edildiği oranda egemenlere karşı güçlü ve etkin mücadele edilir. İçindeki düşmanı yaşatarak, var ederek dıştaki düşmana karşı savaşamaz. Bunun için devrimci bilinç, sorgulama, değerlendirme, yanlışla doğruyu, haklıyla haksızı, bilimsel olanla bilimsel olmayanı ayırtmak, sınıflandırmak ve sürekli ve sistematik olarak mücadele etmek gerekir.

Bu savaşım iki alanda bir bütün olarak büyütülüp geliştirilip derinleştirildiği oranda adımlarımızın hızı artacaktır. Devrimin politik görevlerini yerine getirmede gücü artacaktır.

“Her şey, düşlerimiz ve umutlarımız içindi”

Resimde sol baştaki Süleyman Cihan

Evet, geleceğe dönük güzel umutlarımız, hayallerimiz vardı. Gençtik, dolu doluyduk. İçimizi dolduran gençlik enerjisinin ateşi ile sarıldık kızıl rengimize, düşlerimize ve düşüncelerimize...

İnsanı ayakta tutan yaşama ve geleceğe bağlayan şey düşleri ve umutlarıdır. Bunu kaybeden insanlardan normal bir davranış, yaşam ve hayat beklemek mümkün değildir. İnsanlığını, onurunu kaybeder; sıradanlaşır ve sistemin yarattığı bir robot olarak ve onun emir-komutası altında hastalıklı bir ruh olarak yaşamın sürdürür. İnsan olarak sistemin bizlere dayattığı bu olumsuzluğu ret ederek yola çıktık...

Evet, geleceğe dönük güzel umutlarımız, hayallerimiz vardı. Gençtik, dolu doluyduk. İçimizi dolduran gençlik enerjisinin ateşi ile sarıldık kızıl rengimize, düşlerimize ve düşüncelerimize...

Siyasi gelişmelerin son derece hızlandığı 1979'da yaşıyoruz. İstanbul'da sıkıyönetim kararı alınmış, her tarafta arama noktaları oluşturulup sokaklarda askerler devriye geziyor. Ben gizli bir parti evinde, Partinin basım-yayın işlerini yürütmek için görevlendirilip, bir kadın yoldaş ile tanıştım ve onunla işe koyulduk.

İlk işimiz semtlerden birinde bir apartman dairesi bulmak oldu ve eski basım evini taşıyıp, kısa süreli hazırlıktan sonra evi basım faaliyetleri için hazır hale getirdik. Apartmandaki komşulara evli olduğumuzu ve benim de çalıştığımı söylemiştim. Bu arada sorumlum değişmiş ve yeni bir yoldaşla (**Süleyman Cihan**) tanışmıştım.

Kadın yoldaş ile aramda yaş farkı vardı ve ben kendimi yaşlı göstermek için çaba harcıyordum. Bu durumu yoldaşa anlatıp tedirginliğimi belirtmiştim. Bu konularda tecrübeliydi ve ustaca anlatımlarıyla beni ikna edip sakinleştiriyordu. Güçlü bir ikna ve yönlendirme kabiliyeti vardı. Her konuşması bana cesaret ve güç veriyordu. Çeliş-

kilerimi, tedirginliklerimi, eksikliklerimi çabuk kavramıştı ve bu yönlerimle ilgili her görüşmemizde beni ikna edip rahatlatıyordu.

Evde basım faaliyeti yürütüyorduk ve bunun için odalardan birisini kamufleli bir şekilde hazırlamıştık. Özellikle daktilo ve teksir makinesi sesinin duyulmaması için özel çaba harcıyorduk.

Apartmanda bir polis ailesi oturuyordu. Bu polis nedeniyle apartmanın önüne bol bol ekip otosu gelip gidiyor ve bizim faaliyetlerimiz sırasında sık sık gelen polis araçları ve kısa süreli siren sesleri bütün dikkatimi alt üst etmeye yettiği gibi hemen işi bırakıp, pencereden polisleri takip ediyordum.

Bir ara kadın yoldaşla birlikte sorumlu yoldaşla buluşmak için dışarı çıktık. Randevu yerine gelip yoldaşla buluştuk ve üçümüz beraber hızla ara sokaklara dalıp, hem konuşmaya ve hem de dolaşmaya başladık. Biz tam konulara dalmış tartışırken gelen gidenlerin pek farkına varmadık. Tam da o sırada ikisi silahlı 4 genç etrafımızı çevirip durmamızı söylediler. Silahlı kişiler silahlarına mermi sürüp üzerimize doğrulttu. Önce kendilerinin Dev-Sol'un silahlı mahalle birimlerinden olduklarını ve üst araması yapacaklarını söylediler. Başta sorumlu yoldaş olmak üzere hepimiz bu duruma tepki gösterip üst aramasına karşı çıktık.

Bu arada en yakın duran silahlı genç sorumlu yoldaşa yaklaşmıştı ve üstünü aramak için hamle yaptı, diğer silahlı kişi de silahını sorumlu yoldaşa doğru yöneltip yaklaştı. Bu durumda sorumlu yoldaş gelen genci iterek arama yapmasına izin vermedi. Vururuz tehditleri, üst arama çabaları yönlü didişmeler birkaç dakika kadar sürdü.

Bu sırada sorumlu yoldaşın üzerinde gizli bir yayın vardı onu ele geçirdiler ve baktıklarında ne olduğumuzu anladılar ve yumuşamaya başladılar. Bu da bizim bu olaydan kurtulmamızı sağladı. Aksi halde her tarafta asker ve polis devriye gezdiği, pek çok noktada ve bütün yollarda arama yapıldığı bir ortamda gereksiz bir olay yüzünden yakalanmak işten bile değildi. Fakat burada takdire değer olan sorumlu yoldaşın tavır ve cesaretiydi.

Bu olaydan sonra, biz görüşmelerimize kaldığımız yerden devam ettik. Bu arada sorumlu yoldaş bizlere döndü ve ekledi "İstesem üzerime gelen gencin silahını alırdım" deyince ben biraz şaşırıp ve aynı zamanda yoldaşın cesaretine hayran kaldım. Yoldaşın bu söylemi benim kafama takıldı. Çünkü böyle bir şey yapsaydı neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordum. Daha sonraki görüşmede bu konuyu kendisine açıp sordum. "Gerçekten böyle bir şey yapar mıydın?" diye. Eğer ortam kötü olmasaydı yapabileceğini, bu ortamda ise silah almanın ciddi olumsuzluğa sebep olabileceğini söyledi.

Bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum, Süleyman Cihan olduğunu ise çok sonraları öğrenecektim. Aslında Süleyman Cihan yoldaşın ölümünü öğrendiğimde İstanbul'da Gayrettepe'de gözaltındaydım. Bizim dahil olduğumuz operasyonun devamında yakalanmış ve işkenceyle öldürüldüğünü orada öğrenmiştik. İşkence ortamında bu haberin duyulması aynı ortamda bulunan tüm yoldaşları derinden sarsmıştı. Yakalandığına ve öldürüldüğüne bir türlü inanmak istemiyorduk. Üstelik genel sekreter sıfatıyla ölümü moralleri büyük ölçüde bozmaya yetmişti. Emniyetten kurtulup hapishaneye götürüldükten sonra olayın gerçekliği anlaşılacak ve yürekler şiddetle acıyacaktı.

(Bir ÖG Okuru)

FARKLILIKLARI KAVRAMAK (4)

Farklılıklar her daim olacaktır. Önemli olan, amaç merkezli farklılıklara nüfuz edebilmektir.

Esas yoğunluğu ortak amacı kavramadaki derinleşmeye, birlikteliği ve ilişkileri bu derinlik içerisinde sürekli olarak yeniden tanımlamaya vermeliyiz.

Her insan farklılıklarıyla vardır. Bizler bu farklılıklarla birlikte mücadele içindeyiz. Olumlu-olumsuz, doğru-yanlış her ne biçimde olursa olsun, insana dair, yaşama dair her şeyi anlamaya çalışarak ele almak gerekir. Gerçekliği reddeden, görmezden gelen, yok sayan, ondan kaçınan ya da onu farklılıklarıyla dışlayan yaklaşımlar, yaşamın devindirici gücü olan öznellik rolünü oynayamazlar. Küçülen dünyaları içinde, olguları, gerçeklikleri de aynı çerçevelerin içine sokmaya çabalarlar. Halbuki, yaşamın büyüklüğünde gizlidir birçok şeyin gerçek anlamı; bizlere düşen de bu sırlara ulaşabilmektir.

İşte tam da bu noktada yaşamı ve mücadelesiyle Kaypakkaya, cüretkar ve mütevazı bir örnektir. Amacını arayan, aradıkça derinleşen, derinleştikçe gerçeğe daha yakın olan ve ulaştığı noktayla kendini sınırlamayan bir düşünce yapısına, yöntemine sahiptir. Onun felsefesinde bilginin kendisi, sürekli olarak aranması gereken, üzerine

gidilmesi zorunlu olan ya-

şamın derinliği idi. Farklılıklardan doğruya yönelmesi bundandır. Çünkü biliyordu ki, kavrayabildiği ölçüde insan doğruya yaklaşabilirdi. Kavramak ise bilinmeyene, farklı olana, bir ölçüde ihtiyaç duyulana yönelmekle mümkündür. Gerçekliğe vakıf olmanın arayışı bu açıdan önemlidir. İnsan ancak bu şekilde mücadelenin gerçek dinamiği olabilirdi.

Kaypakkaya, durmak bilmeyen arayışında farklılıkların özünü ulaşabilmeyi başardığı için mücadelenin gerçek dokusuna etkide bulunabilecek bir güç olabildi. Cesurdu, cüretkardı, kararlıydı ve bir o kadar da mütevazıydı. Çünkü, gerçeklere ne amaçla bakması gerektiğini biliyordu. Sahip olduğu düşünsel yöntem onun karakterini şekillendirmişti. Şunu gösteriyordu; bir amacın olması önemlidir ama mevcut amaçlar bile süreklileşen arayışlarla derinlemesine kavranabilirdi. Yetinmek, idare etmek, sınırlanmak amaçları için yola düşenlerin özelliği olmazdı. Araştıran, derinleşen, vakıf olmaya çalışanlar ancak istikrarlı olabilirdi. Zaten, devrimci

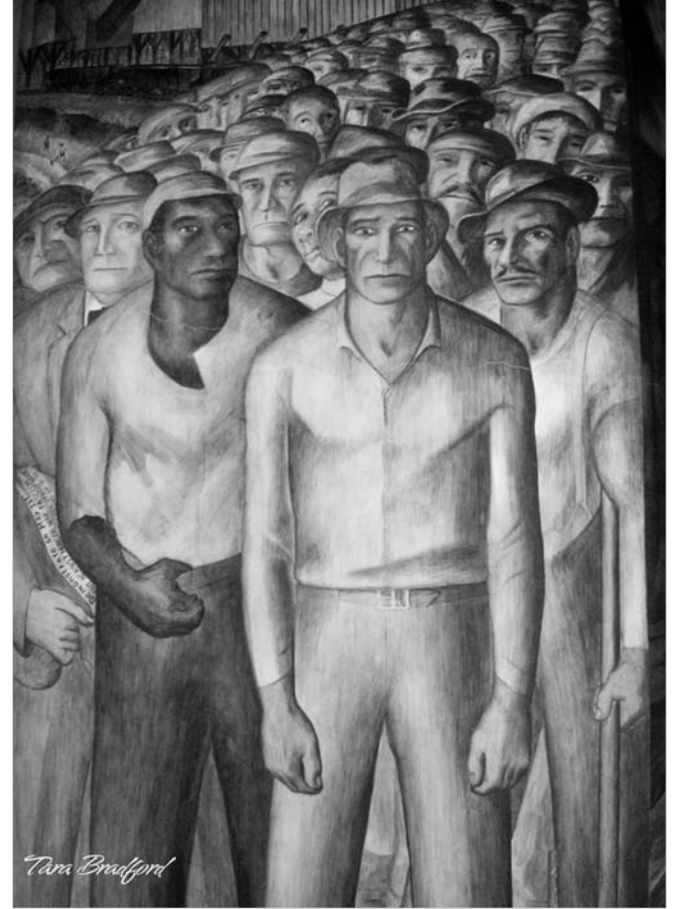
mücadelenin gerçek öznelere böyle yaşam bulabilirdi. Kaypakkaya, bunu fırtınalı yaşamın içinde başarabilen istisna bir kişiliktir.

Onun cüreti, cesareti, enerjisi gerçe-

ğe yönelmesinden geliyordu. Düşünsel evrimine bakıldığında çok somut görülebilir. Öne çıkan politik kimliği onun arayışının ana eksenidir. Büyük düşler kurmak kadar büyük adımlar atabilmenin içsel bütünlüğünü kavramıştı. Farklılıklar, onun için düşünsel kaynaktı. İdeolojik-politik eleştirilerine konu olan çevrelerin düşüncelerini derinden kavraması ve köklü, temelli bir şekilde onları hak ettikleri tozlu raflara kaldırması en somut göstergesidir. Farklı olan, onu heyecanlandırıyordu. O yüzden, üzerine gidebilmeyi bir görev olarak önüne koyabiliyordu.

Bu konu bağlamında Kaypakkaya'dan öğrenilmesi gereken öncelikli nokta; yaşamını ve mücadelesini devrim amacıyla harmanlamış olmasıdır. Amacına yoğunlaştığı için arayışı, ilişkileri, adımları da ona paraleldi. Yani her açıdan politik bir duruşa sahipti. Hayatı, olguları algılayışı da bu ekseliydi. Önceliği her daim devrimci mücadelenin ruhuna hayat veren amaçlarıydı. Küçük şeyler o yüzden hakim hale gelmiyordu, zemin de bulamazdı zaten. Çünkü yönü de, yolu da netti.

Bugün ihtiyacımız olan da budur. Daha fazla politikleşme ve daha fazla bu merkezli arayış. Ancak o zaman dünden farklı adımlar atabiliriz. Darlaşmamızın sınırlarını kırabiliriz, küçük meselelerden uzaklaşıp asıl yoğunlaşılması gereken halkayı yakalayabiliriz. Amaca yoğunlaştığı sürece ve o doğrultuda adımlar atılabildiği oranda üzerine konuşulacak, tartışılacak şeyler de farklılaşacaktır. Zaman, emek ve enerji daha verimli kullanılacaktır.

Farklılıklar her daim olacaktır. Önemli olan, amaç merkezli farklılıklara nüfuz edebilmektir. Esas yoğunluğu ortak amacı kavramadaki derinleşmeye, birlikteliği ve ilişkileri bu derinlik içerisinde sürekli olarak yeniden tanımlamaya vermeliyiz. Amaçtan kopuk ya da uzaklaşmış düşüncülerle hareket edildiğinde varılacak yer kaçınılmaz olarak değişmeyen ya da değiştiremediğimiz gerçekliktir, gerçekliğimizdir.

Son olarak; politik kimliğe derinlik kazandırıldıkça, farklılıkların hem yaşamın hem de değişimin, gelişimin bir dinamiği olduğu görülecektir.

Unutulmamalıdır ki, farklılıklar, yeterince kavranılmayan yaşamın gerçekleridir. Yani her farklılık bir çelişkidir. Hangi koşulda nasıl ele alınıp işleneceği ile çelişkinin özgünlüğüyle ilgilidir. Her çelişki bütünü içindeki yerine göre öncelik-sonralık kapsamında işlenmek durumundadır. Bunun yolu da her koşulda derinlemesine kavrayıştan geçer.

(Bitti) (Bir ÖG okuru)

Kavgada ölümsüzleşenler

Hasan Saz

1940 Maraş doğumlu Hasan Saz, 1969'da yurtdışında PDA'nın düşünceleri etrafında örgütlenme çalışması yürüttü. Bu düşünceler ile çelişki yaşayan Saz, 1974 yılında Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Yurtdışında PP'nin düşüncelerinin filizlenmesine yönelik çalışmalar yaptı. 22 Eylül'de geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Sırma Boyoğlu

1958 Erzingan Refahiye doğumlu Boyoğlu, ailesinin yaşadığı ekonomik zorluklar nedeniyle göç ettiği İstanbul'da Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışır. 14 Eylül 1978'de Tuzla'da

bildiri dağıtan faşist gruba müdahale eden Partizanların içinde Sırma boyoğlu da vardır ve çıkan çatışmada ölümsüzleşir.

Engin Altın

1954 doğumlu Altın, TKP/ML safalarında aktif faaliyet yürütürken 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Domal ilçesinde sivil faşistler tarafından katledildi.

Hıdır Yeter

Emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Hıdır Yeter, Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştıktan sonra aktif çalışmalara başlar. 1982'de gerillaya katılan Yeter, Erzingan Bölge Sorumluluğu görevini yürüttü. 1986 yılında Erzingan Tercan'a bağlı Yollarüs-

tü Karakolu baskını sırasında yaralı yakalanan Yeter, işkencede direnerek ölümsüzleşti.

Behzat Firik

1981'in Eylül ayında TİKKO gerillası Pir Hasan Kulaç'ın şehit düşmesinin ardından bölgede başlatılan operasyonlarda gerillaların yerini öğrenmek isteyen TC güçleri Behzat Firik'i ormanlık bir araziye götürerek burada ağır işkencelerden geçirdi. İstediklerini elde edemeyen düşman Firik'i kurşuna dizerek katletti.

Ahmet Şahin

1965 Elbistan doğumlu Ahmet Şahin, Ankara'da tıp öğrencisi iken Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışır.

Atılganlığı ve inisiyatifli duruşu ile öne çıkan Şahin, TMLGB'nin inşa görevini üstlendi. Birçok askeri eyleme katılan Şahin, Osmaniye Karakolu baskını sırasında yaralı yakalanarak işkencede katledildi.

Bektaş Daşgöl

1945 Sewaz doğumlu Bektaş Daşgöl, Berlin'de Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. ATİF'te aktif olarak çalıştı. Yakalandığı akciğer kanseri sonucu 16 Eylül günü hayatını kaybetti.

Zühre Dersim

TKP/ML taraftarı olan Zühre Dersim, 14 Eylül 1988'de İsveç'te yakalandığı kanser hastalığından dolayı hayatını kaybetti.

“Yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim!”

Kampanyasından...

* AVRUPA YAKASI

İstanbul Avrupa yakasında “Yıkımlara Karşı Birleşelim, Örgütlenelim” Partizan imzalı afişleme çalışmaları yoğun olarak yapılıyor. Yürüttüğümüz kampanyanın bir ayağı olan broşür ve bildiri dağıtımını halkın yoğun ilgisiyle karşılıyor. Dağıtım esnasında yapılan birebir söyleşilerde halkın “kentsel dönüşüm” saldırısından kaynaklı evlerini terk etmek zorunda bırakılmaktan ve sonrasında nasıl yaşam sürdüreceklerinden kaygı duydukları görülüyor.

Çalışmalarımızda yıkımları engellemenin tek yolunun konut hakkımıza sahip çıkmak ve fiili meşru mücadeleyi büyütmek olduğunun vurgusunu yapıyoruz. Halkımızı yıkımlara, yaşam alanlarımızın gaspına ve yok sayılmaya karşı Partizan saflarında mücadeleye çağırıyoruz.

Bu kapsamda **Bayramtepe** ve **Filistin** Mahallesi civarında bildiri ve broşür dağıtımını, afişleme çalışmaları; **Esenyurt Depo** ve **Yeşilkent** mahallelerinde broşür ve bildiri dağıtımını; **Avcılar Merkez**, **Kıraç**, **Yeşilkent**, **Depo**, **Örnek**, **Okmeydanı** ve **Nurtepe** mahallelerinde afişleme çalışmaları, **Gazi Mahallesi**'nde pazar ve evlere yönelik broşür ve bildiri dağıtımını ve yaygın biçimde afişleme çalışmaları yaptık. Yine bu kapsamda **İkitelli Parseller**'de afişleme çalışmaları yaptık.

* GÜLSUYU

Gülensu Mahallesi'nin Emek Caddesi kısmında “Yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim” yazılı Partizan imzalı afişlerimizi yaptığımız esnada polis engeliyle karşılaştık.

Zırhlı araçtan ellerinde sopalarla inen polislere, onların anladığı dilden cevap vermek kaçınılmazdı. Biz de sloganlarımızla geri çekilerek sokağın girişine barikat kurduk. Barikatı aşmaya çalışan polis aracına taşlarla karşılık verdik. Kısa süreli çatışma, polisin geri çekilmesiyle son buldu.

Kampanyamızın başından beri düşmanın engeliyle her defasında karşılaşmaktayız. Çalışmalarımız bu tür saldırılara rağmen devam edecektir. (**Gülensu Partizan**)

* 1 MAYIS MAHALLESİ

Sokak sokak afiş ve pullama çalışmalarımıza Pir Sultan ve Çatışma bölgesinde yoğun bir şekilde devam ettik. İbrahim yoldaşın afişlerini de tekrar yaparak yeniledik. Afiş çalışmamız sırasında halkla sohbet edip “kentsel dönüşüm” saldırısını teşhir ettik. Festival gündemiyle iç içe geçirdiğimiz çalışmalarımız önümüzdeki günlerde de artarak sürecek.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

“2 Eylül, barınma için bedel ödeme tarihidir”

Kartal: 2 Eylül 1977'de bir direniş örüldü 1 Mayıs Mahallesi sokaklarında. Gecekondularına sahip çıkan halk ve devrimciler, üzerlerine yağın kurşunlara karşı bir direniş barikatı ördüler. Kadın, erkek, genç, yaşlı, işçi, öğrenci... Barikatın ardında direniş büyüyordu. Aynı yılın 1 Mayıs'ında onlarca kişiyi katleden ve Taksim'i kan gölüne çeviren devlet, '77 2 Eylül'ünde bu kez 12 kişiyi katlediordu. Bir takvim yaprağı daha direniş ve katliamın rengine bürünüyordu.

Yaşanan bu direniş ve katliam, ne devrimciler ne de halk tarafından unutuldu. Bu direniş ve katliamı anmak, 1 Mayıs Mahallesi'nin devrimci geçmişini ve devletin muhalif semtlere dönük saldırgan politikalarına karşı örgütlü mücadeleyi diri tutmak için son yıllarda “2 Eylül Kuruluş Festivali” düzenleniyor.

“Emperyalist Saldırganlığa, Yıkımlara ve Asimilasyona Karşı 77 Ruhuyla Emek ve Özgürlüğümü Sahipleniyoruz” şiarıyla düzenlenen festival, bu yıl da 31 Ağustos-2 Eylül tarihleri arasında gerçekleşti. Festival “2 Eylül Kuruluş Festivali Platformu” adı altında bir araya gelen **HDK Ataşehir**, **Partizan**, **DHF**, **Köz**, **TKP**, **Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi**, **Anadolu Yakası Dersimliler Derneği**, **Site ve Esenevler Mahallesi Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği**, **2 Eylül Kültür ve Dayanışma Derneği**, **1 Mayıs Mahallesi Yıkımlara Karşı Mücadele Platformu**'nun çalışmaları ile gerçekleştirildi.

1 GÜN: “77 ruhuyla mücadeleye devam”

Festival, Deniz Gezmiş Parkı'nda devrimci, demokrat ve yurtsever kurumların stant açmalarıyla başladı. Festivalin ilk günkü programı “**AKP İktidarı Ekonomi Politikaları ve Halkların Demokratik Mücadelesi**” konulu forumla başladı. Forumda “**Ezilen İnançlar, Alevilik**” başlığı altında Pir Sultan Abdal Derneği Ümraniye Şubesi'nden **Tayfun Budak**, “**Kadına Yönelik Şiddet**” başlığı altında Avukat **Merve Çakmakçı**, “**Eğitim Sistemindeki Dönüşümler**” başlığı altında Eğitim-Sen 2 Nolu Şube'den **Hasan Toprak** sunum yaptılar.

Akşam programı 1 Mayıs Mahallesi halkının verdiği mücadelede, devrim ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Festival Tertip Komitesi tarafından açılış konuşması ya-

pıldı. 2 Eylül 1977 tarihinde, 1977 1 Mayıs'ında ölümsüzleşenlerin ardından 1 Mayıs Mahallesi halkı ve devrimcilerin verdiği mücadeleyle ve 12 kişinin ölümsüzlüğe uğurlanmasıyla mahallenin kurulduğu hatırlatıldı. “1 Mayıs halkı, 2 Eylül 1977 ruhuyla mücadele emek ve özgürlük mücadelesini sürdürmeye devam edecektir” denildi. Konuşmanın ardından **Mehmet Ekici**, **Taylan Yıldız**, **Pınar Aydınlar** ve **Grup İsyen Ateşi** sahne aldılar.

2 GÜN: “Halk bu ülkenin gerçek sahibi olduğunu göstermelidir!”

İlk olarak “**Kentsel Dönüşüm ve Yıkımlar**” üzerine bir panel gerçekleştirildi. Panelde Mimarlar Odası, Şehir Plancıları Odası, avukatlar, Gülsuyu Gülensu Derneği ve Site ve Esenevler Mahalle Derneği tarafından konuşmalar yapıldı.

Mimarlar Odası İstanbul Şubesi'nden **Burak Yılmazsoy** “kentsel dönüşüm” projesiyle bir yandan emekçi mahallelerinin talan edildiğine, diğer yandan mahallede yıllardır ikamet eden emekçilere “misafir” muamelesi yapıldığına dikkat çekerek; mahalle halkının ve kentsel dönüşüm tehdidiyle karşı karşıya olan diğer bölgelerdeki emekçilerin mahallelerin, kentlerin ve ülkenin gerçek sahipleri olduklarını göstermeleri gerektiğini belirtti. Festival konser

ve halk oyunları gösterimi ile devam etti.

3. GÜN: “Yaşasın 2 Eylül direnişimiz!”

Bu yıl 10.'su düzenlenen festivalin 3. günü mahallede yapılan yürüyüşle başladı. Cennet Düğün Salonu önünde bir araya gelen devrimci yapılar ve mahalle halkı “**2 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür**”, “Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz”, “**Yıkımlara karşı tek yumruk, tek barikat**” sloganlarıyla Son Durak'a yürüdü.

Buraya gelindiğinde ilk olarak saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından kitle adına basın açıklamasını 2 Eylül 1977'de şehit düşen Hüseyin Aslan'ın oğlu **Metin Aslan** okudu. Aslan, “Yıkımlara, 'kentsel dönüşüm' politikalarını boşa çıkartalım, daha güçlü bir şekilde örgütlenelim” çağrısı yaptı.

Yürüyüşün ardından “**Ortadoğu'daki Genel Siyasi Durum**” başlıklı panel düzenlendi. DHF, HDK ve Köz tarafından bu panelde yapılan konuşmalarda Suriye'ye yönelik emperyalist saldırılara ortak olan hükümetin işbirlikçi politikalarını hayata geçirmek için Suriye'ye yönelik saldırısına değinildi. T. Kürdistanı'ndaki mücadele, Şemzînan'daki savaş ve Suriye'deki Kürt mücadelesi üzerinde durulan konular oldu.

Festival konser ve halaylarla sona erdi.

"Kazanırsak hep birlikte kazanacağız!"

Dersim'in Nazımiye ilçesinde yapımı devam eden Pembelik Barajı, onurlu bir direnişe tanıklık ediyor. Barajın inşaatına başlanmasıyla birlikte devrimci, demokrat ve ilerici köylülerin geliştirdiği direniş Limak şirketine zor günler yaşattı.

Fiili direnişle birlikte hukuki süreci de başlatan ve "Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi" adı altında biraraya gelen bölge halkı, yaptıkları eylemlerle toprağına, doğasına sahip çıktı. Limak şirketine kol kanat geren devletin tepki gösteren köylülere yanıtı Özel Harekatçıların devreye sokulması ve baraj bölgesinin adeta OHAL'e çevrilmesi oldu. Barajı korumak üzere silahlı, tam teçhizatlı özel güvenlikçilerin bulunduğu bir karakol inşa eden devlet, buna rağmen köylülerin öfkesinden kurtulamadı. Barajın yapıldığı bölgeye direniş çadırı kuran köylüler, tüm baskılara rağmen mücadeleyi sürdürdü.

Hatırlanacağı üzere bu mücadele çerçevesinde 26 Temmuz günü baraj şantiyesine yürünmüş, köylüler şantiyeyi ateşe vermişti. Olayın hemen arkasından devlet, direniş çadırına saldırmış ve yedi köylüyü gözaltına alarak tutuklamıştı. Geçtiğimiz günlerde serbest bırakılan köylülerden Özgür Köylü Hareketi temsilcisi **Özkan Arslan**'la son gelişmeler üzerine kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Siz yeni serbest bırakıldınız, gözaltına alınma, tutuklanma ve sonraki süreci anlatır mısınız?

- Gece yarısı apar topar evlerimizi basıp bizi gözaltına aldılar. Şirketin talimatıyla yapılan bir operasyondur. Biz gözaltına alındığımızda bile bize söylenen yukarıdan baskı olduğuydu. Şirket yöneticilerinin Valiyle yaptığı görüşmeden sonra baskılarda artış oldu. Vali bu görüşmeden sonra "ne olursa olsun barajı yapacağız" açıklaması yaptı. Düşününün bir iş makinesini

50 tane Özel Harekatçı getiriyor. Festival sürecindeki yürüyüşten sonra gerçekleştirilen operasyonların ardından devlet tüm gücü ile çadırı yıkmaya geliyor. Tabii orada bulunan kadınlar buna engel olmaya çalışıyorlar ama engelleyemiyorlar. Zaten gece geliyorlar yıkmaya.

Daha sonra herkes karakollara çağrılıp, "daha fazlasını yapacağız" diye sindirilmeye çalışılıyor. Daha sonra bölgeye Özel Harekatçılarla askerler getiriliyor. Giriş çıkışlar yasaklanıyor. Zaten çadır bölgesi de yıkıldı aynı zamanda. Çevresindeki ormanlar yakıldı.

Bunun hemen ardından bizim hapis-haneden çıkmamızla birlikte çadırı tekrardan kuracağımızı duyunca, çadırın etrafına kanallar yaparak çadırı adaya çevirdiler. Sonra o kanallar patlayınca bütün tarım alanları sular altında kaldı. Bu bölge daha istiklak bile edilmiş durumda değil.

Zaten bu süreçten sonra burası adeta OHAL bölgesi ilan edildi. Valilikten kaymakamlığa, askeriyesine tüm devlet güçlerinin tehdidi altındayız. Sanki bütün güçlerini buraya sevk etmişler. "Ne olursa olsun bu barajı yapacağız" diyor devlet. Biz de birkaç kişi çadır bölgesine gittik. Baktık ki Özel Harekatçılar burayı kontrol altına almışlar.

- Buna karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Biz de bu süreçten sonra burada belediyelerden demokratik kitle örgütlerine kadar Dersim halkı ile köylülerle birlikte oraya gideceğiz, amacımız oradaki Özel Harekatçıları çıkarmak. Bu topraklar resmi olarak da köylülerin. Askerler dozerlerini koymuşlar, almışlar oraları. Şu anda çadırın olduğu yere geçiş yok. Çadırın etrafı su içinde kaldı.

Zaten şu an baraj suyunun yönünü çadıra doğru verdikleri için çadır bölgesine

tam anlamıyla bir giriş yok, sadece belli bir yere kadar yaklaşabiliyoruz. Ama biz yine de başka bir yerde çadır girişiminde bulunduk. Yakında çadırımızı kuracağız. Ancak askeri bölge olduğu için baskılar da buna paralel artıyor.

Devlet, bölge halkı üzerinde baskı uygulayıp halkı sindiriyor. Biz de buna karşı mücadele ediyoruz ve sonuç olarak çadır kuracağız. Orada kitlesel bir şekilde bekleyeceğiz.

- Bildiğimiz kadarıyla baraj yapımı hakkında devam eden hukuki bir süreç de vardı. Bunun yanı sıra köylülerin moral, motivasyonu nasıl?

- Zaten hukuksal süreçte Danıştay baraj ile ilgili durdurma kararı vermesine rağmen mahkeme, buraya çok zarar verilmiş, bu ÇED raporu iptal edilemez kararı verdi. Şirket zarar gördü gerekçeyle tüm hukuk yollarını kapattılar. Yani anlayacağımız mahkemeler de onlardan yana tavır aldı.

Direnin ardından köylüler baskı altına alınarak sindirildi diyebiliriz. Zaten direnişin ardından gözaltılarla birlikte köylü üzerinde baskı mekanizmaları oluşturuldu. Bunun sonucunda köylüler yürüyüşe hatta çadıra gelmeye bile korkar hale geldi. Örneğin geçen gün köylüler su altında bırakılan yerlere gitti, bütün bölgeyi bombaladılar. Tam köyün ortasına karakol yapılıyor. Karakolun temelleri atıldı. Adeta askeri bir abluka ile karşı karşıyayız. Bu da köylüleri korkutmuş durumda. Desteğe gelen kurumların yolları kesiliyor, geçişe izin verilmiyor.

- Kamuoyuna dönük bir çağrınız var mı?

- Biz bu konuda tüm kamuoyuna dayanışma çağrısı yapıyoruz. Devletin 1938 ve 1990'larda yürüttüğü imha ve inkâr politikaları bugün de devam ediyor. Bizim açımızdan devam eden bu baskıları püskürtmek esastır. Devletin askerine, Özel Harekatçı'sına karşı devrimci ve demokrat insanların oluşturduğu "Özgür Köylü Hareketi"nin mücadelesi sürecek. Kazanırsak hep birlikte kazanacağız, kaybedersek birlikte kaybedeceğiz. Direnişi tekrar örmeye devam edeceğiz. Zaten buradaki direnişin tek amacı baraj değil. Direnişin esas amacı devletin tüm baskı aygıtlarını buradan sürmek. Bu baskılara karşı direnen onurlu insanlar yalnız kalmamalı. Bunu yazılı ve görsel medyada iyi işlemek ve yansıtmak için elimizden geleni yapacağız.

"Direnenler kazanacak!"

Dersim: Peri Vadisi üzerinde yapılmakta olan baraja karşı mücadele eden Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi üyesi 7 köylü bir aydır süren tutukluluk sonrasında serbest bırakıldı.

25 Temmuz günü Nazımiye Belediyesi'nin festivali Nazımiye Kaymakamlığı ile ortak düzenleyerek, Peri Vadisi'nde süren direnişle ilgili hiçbir etkinliğe festival programında yer vermemesi üzerine Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi tarafından alternatif festival düzenlenmişti. Sonraki günlerde ise Karakoçan'da bulunan mahkeme tarafından Xarik (Aşağıdoluca) köyünde gerçekleşen festival ve baraj şantiyesine yapılan yürüyüş nedeniyle saldırıya uğrayan 7 köylü hakkında tutuklama kararı çıkartılmış, Kolluk güçlerinin köy baskını sonucu köylüler gözaltına alınmış daha sonra çıkartıldıkları mahkeme tarafından tutuklanarak Elazığ Hapishanesi'ne götürülmüştü.

Geçtiğimiz gün yapılan ara mahkeme sonucu tutuklu köylülerin tamamı serbest bırakıldı. Serbest bırakılan Özkan Arslan, Deniz Gül, Zülfü Artak, Mustafa Artak, Zülfikar Çiçek, Mustafa Akça ve Murat Altay'ı köyde kalabalık bir kitle karşılayarak sloganlar ve halaylar eşliğinde geç saatlere kadar Peri Suyu kenarında eylem yaptı. Serbest bırakılan köylülerden Özkan Arslan ile yaptığımız görüşmede Arslan; "Kaldığımız yerden mücadeleye devam edeceğiz, en kısa sürede de direniş çadırını aktif hale getireceğiz. Şu an da özel güvenlikçiler geri çekildi, onların yerine özel hareket timleri çadır etrafına yerleştirildi ve ormanlık alan ateşe verilerek yakıldı" dedi.

Ayrıca 31 Ağustos Cuma günü köylüler direniş çadırının da yer aldığı alanda bulunan ormanların asker ve özel hareket timleri tarafından yakılmasına karşı Nazımiye Savcılığı'nda suç duyurusunda bulundular.

"Oğlum bak git!"

H. Merkezi: Gümüşhane'nin Torul ilçesine bağlı Musalla vadisinde yapılması planlanan 5 Hidro Elektrik Santraline (HES) karşı yöre halkı protesto eylemi yaptı. 500 kişilik bir kitle ile "Artabel'e

saygı yürüyüşü" gerçekleştiren yöre halkı toprağına suyuna sahip çıkacağını vurguladı. Oldukça mizahi ve dikkat çeken "Oğlum bak git, Artabale HES olmaz", "Oğlum bak git, bu vadiye HES olmaz" şeklinde pankartlar açan köylüler, "Amacımız toprağımızı ve suyumuzu, dolayısıyla yaşam hakkımızı

savunmaktır" dedi. Can suyunun önünün kesilmesi halinde zaten geçim zorluğu çeken halkın daha da yoksullaşarak göç etmek zorunda kalacağını belirten köylüler, vadede arıcılık, balıkçılık, meyve-sebze yetiştiriciliği gibi pek çok alanı etkileyeceğini, bunun vicdansızlık olduğunu söylediler.

Dağların havasını kentlere taşıyan bir ozan:

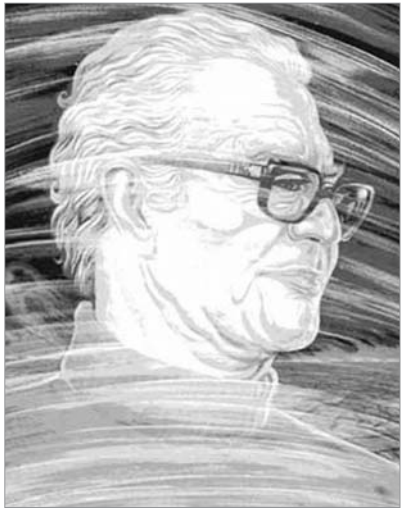
RUHİ SU

Adına Anadolu denilen ve tarih boyunca birçok savaşa-direnşe tanık olmuş, birçok kültüre ev sahipliği yapmış bu coğrafyada şüphesiz ki bu savaştaki direnme kültüründen beslenmesini bilen, halkın acılarını yansıtan sanatçılar, aydınlar yetiştirmiştir. İşte Aşık Veysel'in "dağların havasını kentlere taşıyan yorumcu" dediği **Ruhi Su**, bu mirasın dün, bugün ve yarın diyalektiğini kurabilmiştir. Yüzlerce yılın yarattığı kültürel mirası derleyip yorumlamış, toplumsal bellekte tozlanmış, unutulmaya yüz tutmuş, kültürel şekillenişin adına müzik denilen alanında geçmişle bugün arasında köprü olmuştur. Ortaya koyduğu sanatsal üretimini hayatın içinden çıkartmış, halkın acılarına kulak vermiş, onların sanatsal üretiminden yararlanmış, bu amaçla sürekli halkın içinde olmuştur.

"Sanatçı kimliğimi türkülerde buldum"

Ruhi Su 72 yıllık hayatı boyunca Pir Sultan olup düzene başkaldırmış, Karacaoğlan olup sevdayı anlatmıştır. Ağıtlarla, türkülerle ağlayıp, ağlatıp; halaylarla gülmüş, güldürmüştür. Doğduğu tarihten ölümüne kadar geçen süreçte sanatçı olabilmek, sanatçı kalabilmek için mücadele etmiş ve ölümünün ardından 27 yıl geçmesine rağmen direnenlerden ve kazananlardan olmuştur.

Ruhi Su'nun bu mücadelesi 1912'de Wan'da doğduktan kısa bir süre sonra ailesini 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda kaybetmesiyle başlamış ve Adana'da yoksul bir aileye "evlatlık" olarak verilmiştir. Çuku-

rova o süreçte İngiltere ve Fransa emperyalizminin işgali altındadır. Emperyalizmin azgın saldırısından kaçan Çukurova halkı "kaç kaç" olarak adlandırılan Toros dağlarına yerleşmiştir.

Henüz çocuk yaşta ilk türkülerini burada öğrenen, burada söyleyen Ruhi Su'nun 1952 yılına kadar süren opera sanatçılığı Konsolos Operasının provasında gözaltına alınması ve tutuklanmasıyla

EDEBİYATIN BÜYÜSÜ

Edebiyat ve büyü iç içe geçmiş, biri diğerinin içinde erimiş ve bütünleşmiştir. Edebiyat, kelimelerle somutluğa bürünürken; büyü, kelimeleri oluşturan harflere varlık kazandırmıştır. Bu sayede olayın geçtiği yer, kahramanlar zihinde gerçeklik oluşturur.

Edebiyat birçok alt dallara ayrıldığı için biz sadece roman ve öykü üzerinde durmak istiyoruz.

Çoğumuzu etkileyen, mücadeleye katılmamızda önemli yeri olan romanlar ve öyküler değil midir? Okumak denildiğinde sıkıldığımız, sonunu getiremeyeceğimizi düşündüğümüz kalın kitapları, roman ve öyküler sayesinde okuma alışkanlığı ediniriz.

İşte o anda gerçek bir büyüciyle tanışırız; **Yaşar Kemal**. Eline hiç kitap almamış bir işçi ya da ev emekçisi kadın o güne kadar tatmadığı yemeğin kokusunu alır onun eserlerinde. İnce Memed gibi 4 ciltlik serüvenin içinde Memed'le o köy senin bu köy benim, kâh at sırtında kâh yayan dolanır, soğuk gözelerden su içer, düşmanla amansız çatışmalara girer, soluklanırız. O romanda biz Memed oluruz, Memed de biz.

Binboğalar Efsanesi'nde hiç şiir okumamış olanlar bile şiirle tanışır. Birbirinin peşi sıra akıp giden kelimeler görmediğimiz Koçerlerin yaşamının son buluşuna dehşet içerleriz.

Anda var olmayan, satırların içerisinde gizli kelimelerin büyüsi zihnimizi ele geçirir. Bedenimize inat, ruhumuz yolculuğa çıkar.

Yolumuz **Aziz Nesin** ve **Muzaffer İzgü**yle kesiştiğinde şaşırıp kalırız. Acı-

son bulur. Bu tarihe kadar radyo programından koro çalışmasına kadar birçok çalışma yapan Ruhi Su en verimli dönemini hapishanedeyken geçirir.

Yaşamı boyunca birçok haksızlığa uğrayan, TKP üyesi olduğu gerekçesiyle 5 yıl tutsaklık yaşayan, işkence gören Ruhi Su opera sanatçılığı, tiyatro, resim, şiir gibi sanatsal üretimlerde bulunmuştur. Ancak asıl "sanatçı kişiliğimi buldum"

ların, ayrılıkların, zulmün, yoksulluğun, ağlarken güldürebildiğine öğreniriz.

Fakir Baykurt'un Kaplumbağalar romanında susuz, kıraç bir köyde iki göz odalı evlerinde sefalet içinde yaşayan köylülerin umutsuzluğuna ışık olan bağ dikimindeki kolektivistliğe şahitlik eder, parmak başı kadar üzümünü bağ bozumu yer, pekmezine ekmek banarız.

İçimizde tarih üzerine okuyan azdır değil mi? Malazgirt Meydan Muharebesi, Dandanakan Savaşı içimizi kurutup bezdirdiği için "aman eksik olsun" deriz. Oysa **Erol Toy**'un Kuzgunlar ve Leşler, Azap Ortakları'nı okudukça resmi tarihin tersine Osmanlı'nın farklı ulus ve milliyetleri dünden bugüne nasıl katlettiğini öğreniriz.

Ülkemiz edebiyatçıların izinden dünya edebiyatına yelken açarız. **Dostoyevski**'nin insanın karmaşık ruh hallerini nasıl detaylı ve çıplak sergilediğini, **Tolstoy**'un Anna Karanina'daki gibi canlı ve güçlü kadın karakterini nasıl in-tihara sürüklediğini tartışırız. Sayısız dünya klasikleri ahir ömrümüzde gidip göremeyeceğimiz ülkelerin yaşam biçimlerini, devrim mücadelelerini öğrenme fırsatı verdiği gibi deneyimlerinden de faydalanırız.

Şimdi soruyorum size, günlük işler, görevlerin içinde edebiyatla ilişkilenmenin neresindeyiz?

Ruhumuzun ihtiyaç duyduğu büyük iksirin gizli olduğu romanları ne kadar okuyoruz?

Pek fazla vaktim olmuyor mu diyoruz?

İnternete girip zamanın nasıl aktığını

bilmediğimiz değerli vaktimizi edebiyattan mahrum bırakıyoruz.

Edebiyat sadece okuma alışkanlığı kazandırmanın ötesinde ülkemizin ekonomisini, tarihini, kültürel özelliklerini yani halkın yaşam mücadelesini ve iktidar erklerinin bastırma, sömürü üzerine kurulu düzenini de anlatır.

Yazı yazarken zorlanıyor, sürekli benzer ve kalıplaşmış uzun cümleler kurduğumuz vurgulanıyorsa roman, öykü okuma zamanımızın geldiği hatta ihmal edildiği söylenebilir.

Hani bildik bir söylem vardır; Bir dil bir insandır diye. Edebiyat için de aynı şey geçerlidir. Roman ve öykülerin büyüdü dünyasından uzaksak, okumuyorsak; sadece gördüklerimizle algılayabildiğimiz dar bir dünyada yaşamaya kendimizi mahkum ederiz.

Mahkumiyet, özgürlüğün sınırlanmasıysa eğer; olabildiğince özgür olabilmek için edebiyatın büyüdü iksirini kana kana içmeliyiz.

(**Sincan Kadın Hapishanesi'nden bir ÖG okuru**)

AÇLIK ve ÖFKE

*Elveda,
elveda çiftliğine,
fethettiğin gölgeye,
o berrak dala,
kutsanmış toprağa,
öküze,
elveda esirgenen suya,
elveda bayırlara,
yağmurla gelmeyen müziğe,
o kupkuru ve taşlı sabah
kızılığının solgun kemerine.*

Demiryolu işçisi bir ailenin çocuğu olan **Pablo Neruda**, 1945 yılında Şili Komünist Partisi'ne katılarak yıllarca ülkesindeki ve İspanya'daki faşizme karşı mücadele etmiştir. 24 Eylül 1973'te kalp yetmezliği sonucu yaşamını yitiren Neruda'yı ölümünün 39. yılında saygıyla anıyoruz.

"Benim için önemli olan halk bu türkülerini niçin söylemiş? Bu türkülerin içeriği nedir? Bunu anlamak, buna göre söylemek. Bundan dolayı biz 'halk gibi söylüyoruz', 'falan halk gibi söylemiyor' lâflarını çok mühimsemiyorum. Türküler ne istiyor, türküler nasıl söylenmeli, onu daha çok önemli buluyorum." (1975 yılında Antalya Şenliklerinde türküler üzerine konuşmasından...)

dediği türkülerine önem vermiş, bu alanda özgün eserler üretmiş, türkülerine dair dönemin siyasi iktidarına muhalif bir anlayış ortaya koymuştur. Ruhi Su, **20 Eylül 1985** tarihinde 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın tedavisini engellemesi sonucu yaşamını yitirmiştir.

O, gönüllerde taht kurmuştur çünkü kendisinin de ifade ettiği gibi halkın niçin ve ne söylediğini önemsemmiştir.

Denizlerde av yasağının kaldırıldığı 1 Eylül'den itibaren

ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALIYOR?

Yaşamın suda başlayıp önce karaya, sonra tüm dünyaya yayıldığını söylüyor bilim insanları.

Suda başlayıp milyonlarca yıl süren yaşamın bugün gelinen aşamada yine öncelikle ve ağırlıklı olarak suda yok olması da yine bilim insanlarının çığlık çığlığa haykırdığı bir gerçek.

Dünyada var olan tüm canlı ve cansız organizmalar, organik olarak birbirine bağlı ve bu bağlılık temelinde oluşan bir dengelenme halindedir. Doğada yaşamın başladığı andan itibaren oluşan denge her bozulduğunda pek çok canlı türü yok olup gitmiştir. Dolayısıyla canlı ve cansız organizmaların oluşturduğu denge, bu organizmaların birinin yok oluşuyla birlikte bozulmakta ve gelişimi doğasal dengeleri bozduğu gibi çevresel kirlenmeyi beraberinde getirmektedir.

Kapitalizmle birlikte hızla kirlenen ve ısınan alanların birisi de **denizlerdir**. Denizlerdeki bu kirlenme ve ısınma aynı zamanda bu alanlardaki yaşamın geleceğini tehdit eden duruma gelmiştir. Balık ve diğer canlı türlerinin çeşitliliğindeki azalma, gerek denizlerde ve gerekse karalardaki çeşitliliğin azalması dünyadaki yaşamla ilgili çanların çalmaya başladığı anlamına gelmektedir.

1 Eylül tarihinde yasağın kaldırılması ile denize açılan tekneler her sene azalan av miktarlarıyla geri dönerken denizlerde canlı çeşitliliğindeki tükeniş yalnızca balıklarla sınırlı değil aynı zamanda; midye, çeşitli deniz yosunları ve değişik pek çok kabuklu ve kabuksuz deniz canlısı, tükenen veya azalan canlılar arasındadır.

Türkiye'de en hızlı kirlenen ve canlı çeşitliliği azalan deniz Karadeniz'dir. Karadeniz için elde ettiğimiz veriler dikate alındığında tehlikenin boyutlarının ne kadar ciddi olduğunu görebilmekteyiz. Bilindiği gibi Karadeniz'in büyük

denizlerle bağlantısı yoktur, yalnızca boğazlarla Marmara'ya bağlanmaktadır. Dolayısı ile Karadeniz kapalı bir deniz konumundadır. Avrupa Kitası'nın üçte birlik kesiminin atıklarının yanı sıra, Karadeniz'i çevreleyen 7 ülkeden 160 milyon insanın attığı Karadeniz'i kirletmektedir. Eldeki verilere göre son 50 yıllık süre içerisinde balık çeşitlerinde %

50'lik bir azalma vardır. 50 yıl önce Karadeniz'de 52 olan balık çeşidi günümüzde 26'ya düşmüştür. Bu anlayışla baktığımızda, bundan sonraki süreçte kirlenme geçmişe göre daha fazla olacağı için, daha kısa süre içerisinde Karadeniz'de canlı varlık kalmayacaktır.

Denizlerdeki bu tehlikeli gidişat Karadeniz kadar olmasa bile diğer denizler

için de geçerlidir. Genel olarak balık çeşitleri azalırken, boyutlar da küçülmektedir. Bunun nedeni ise yeterince avlanıp beslenemeyen balıkların kendi yavrularını yemeleridir.

Çeşitliliği azaltan nedenler arasında aşırı avlanmayı da sayabiliriz. Avlanma derinliğinin az olması, bilinçsiz avlanma ve tirol gibi dip kazıyıcı (yasak) ağların kullanılması, aşırı avlanmaya bağlı olarak yakalanan fazla miktarın yağ, yem ve gübre gibi ürünlerin üretiminde değerlendirilmesi de çeşitliliği azaltan nedenler arasında sayılabilir.

Deniz sularının ısınması balık sürülerinin yaşam alanlarındaki dengeyi bozduğu için, soğuk denizlere göçmelerine neden olmaktadır.

Balık üremesini etkileyen önemli nedenlerden birisi de, kapitalizmin rant amaçlı ve turistik amaçlı kıyı talanları veya benzer projelerle yapılan dolgu yollar gibi faaliyetlerle kıyılar, koylar ve kumsallar yok edilmekte, dolayısı ile üreme amaçlı kıyılara yaklaşıp yumurtlayan balıkların yumurtlama alanları (yuvaları) dağıtılıp yok edilmektedir.

Bu durumu en açık biçimde Karadeniz sahil yolu olarak yapılan ihanet projesinde görmek mümkündür. Turgut Özal'lı yıllarda başlayıp, AKP hükümeti döneminde tamamlanan, oldukça uzun bir süre, pek çok yandaş müteahhitin, taşeron firmanın ihya edildiği, Samsun'dan Sarp Sınır Kapısına kadar, sayısız koy ve kumsalın doldurulup üzerinden yol geçirildiği ihanet projesi ile sahil yok edilip, balık üreme alanları tahrip edilmiştir.

Bütün bu anlatımlardan anlaşılacağı gibi yeni av sezonunun başladığı 1 Eylül tarihinden itibaren denizlerdeki yaşamın çığılığı ve isyanı zamanla yaşamın tüm alanlarında hissedilecektir.

(Bir ÖG okuru)

“İş var, çalışan yokmuş!”

Geçtiğimiz günlerde Bursa'da bir konuşma gerçekleştiren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**, Türkiye'de işsizliğin azaldığını, hazırda 100 bin iş olduğunu ve fakat işsizlerin iş beğenmediğini iddia etti.

Kültürpark'ta gazetecilerin sorularını yanıtlayan Bakan Çelik; “Türkiye'deki tüm illerde toplam 100 bin istihdam edilecek iş varken, buraya eleman bulmakta zorlanıyoruz. İş var çalışan yok. Üstelik meslek danışmanlarının yönlendirmesiyle isteyenleri meslek sahibi yapıyoruz, üste para veriyoruz” diye konuştu.

Emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı krizin artık reddedilemez boyutlara ulaştığı ve buna paralel olarak da işsizliğin de ayyuka çıktığı bir süreçte; “çalışacak işçi yok” söyleminin neye tekabül ettiğini de yine kendi sözleri ile Çelik deşifre etmiştir aslında.

Hiç de yabancı olmadığı bir

tartışmadır bu. Bologna Projesi ve mesleki dönüşüm

saldırıları ile birlikte de tartıştığımız, ucuz ve nitelikli işgücü yaratma projelerinin karşılığı olan bir çabadır. Yani bir yandan milyonlarca işsiz vardır ama diğer yandan da çalışacak işçi yoktur! Yani; kapitalistlerin ihtiyaçlarını karşılayacak nitelikte ve ucuzlukta işçi yoktur. Zaten bu durumdan kaynaklıdır ki; Faruk Çelik de konuşmasında “Sanayicimiz, aranan nitelik ve vasıfta elamanın olmayışından yakınıyorlar. İş ve meslek danışmanlarımız bütün işsizlerimizin emrinde. Bütün sivil kuruluşlarımız bu konudaki taleplere cevap bulma konusunda büyük bir çaba içerisindedir” diyerek devamla da; işsizlere günlük ücret ödeyerek kurs verdiklerini anlatmıştır.

Türkiye'yi diğer ülkelerle kıyaslayan bakan Çelik; işsizlik rakamlarının gerilediğini ifade ederek; “İnanıyoruz ki işsizlik oranı daha da düşecek. 2013

yılında işsizlik yüzde 8'ler dolayında kalacaktır. Şu anda gelişmeler bu istikamette. Avrupa ülkelerine bakarsanız genç işsizliğin Yunanistan'da, Portekiz'de, İspanya'da ve belli ülkelerde yüzde 50'nin üzerine çıktığını görüyoruz. Türkiye'deki genç işsizlikte de düşüş var. Rakamlar olumlu seyrediyor” dedi.

Söylemlerin özünde basit bir çoban-sürü ilişkisi var aslında. Çoban'ın “Kriz teğet geçti” dediği yerde sürüden de “zaten işsizlik de yok” nidaları hiç yadırganacak bir durum değil. Ama tablonun diğer yanında ise; atanamayan yüzbinlerce öğretmen aday, mezun olup iş bulamayan binlerce genç, neredeyse her sanayi bölgesinde süren işçi direnişleri vardır...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanının en kötürümleştirdiği noktalardan biri de iş beğenmeme söylemidir: “Bir meslekçilik sorunu var. Ki, işsizlerimiz uzun süreli bir çalışma eğiliminde değiller. Bir taraftan iş arıyorsunuz.

Meslek sahibi olduysanız 'Buyurun size uzun süreli iş var'. İşsizler, bir yerde kalmaktan ziyade sürekli iş değiştirme, bir kaç ay çalışıp yeni iş arama şeklinde bir yaklaşım sergiliyorlar ki ben, bunun doğru olmadığını söylüyorum.”

Bakan Çelik'in bu cümleleri, kendisinin bu ülkede yaşayıp yaşamadığını dahi sorgulatır niteliktedir. Zira özellikle son dönemde kıdem tazminatı hakkı ile ilgili yasal değişiklikler ve yine sendikalar üzerine yapılan yasal düzenlemelerle iyice kölelik koşullarında çalıştırılan işçiler, neredeyse ülkemizin her sanayii bölgesinde irili-ufaklı birçok direniş sergilerken ve bu koşullarda dahi işlerini geri isteme çabasına düşerken, bakanın söylemleri güldürücü olmanın ötesine geçemez. Antep organizelediği direnişten, Savranoğlu'na, Togo'ya kadar birçok pratik bu durumu da doğrular niteliktedir.

(İzmir'den bir ÖG okuru)

Antakya, Mülteciler, Mezhep Çatışması...

Suriye'de gelişen rejim karşıtı hareketin, sınırın bu yakasında en önce ve en fazla etkilediği bölgelerden biri Antakya'dır. Suriye ile uzunca bir sınırı olmasının yanı sıra, bölgenin bu ülke halkıyla sosyal, kültürel anlamda geçmişe dayanan zengin bağları bulunuyor. Sınır bölgelerinde Sünni Arapların çoğunlukta olduğu Antakya'nın en önemli toplumsal güçlerinden birini ise Nusayriler (Arap Alevileri) oluşturuyor.

Baba Esad'ın iktidarı ele geçirmesiyle birlikte hem Nusayriler hem de Türk devleti açısından dengelerin değiştiği Antakya, Suriye ile ilişkiler açısından geçmişten bugüne önemli bir alan oluşturageldi. Antakya, Esad karşıtı muhalefetin gelişmesiyle birlikte kendini doğrudan olayların içinde buldu.

Yoğun bir mülteci akımının yanında kent in ekonomisi dibe vurdu. Uluslararası nakliyatın, narenciye ticaretinin oldukça gelişmiş olduğu Antakya'da, çatışmalar arttıkça ekonomik göstergeler de düşüşe geçti. Bugün binlerce insan işsiz durumda. Bölge halkı önemli bir gelir kaynağından mahrum kalmış. Basına çok yansımayan bu gerçekle örülü Antakya, Apaydın kampıyla bir kez daha gündeme geldi. Kent, ekonomik darboğazla boğuşurken, Esad'ı devirmeye kararlı görünen emperyalistlerin, körfez ülkelerinin, TC'nin ve onların desteklediği Selefi grupların üssü haline gelmiş durumda.

“Türkiye hükümetiyle işbirliği içerisinde çalışıyoruz”

CHP'li milletvekillerin Apaydın kampına girmek istemesi sonrası yürütülen tartışmalarla daha geniş bir kesimin gündemine giren Antakya'da “mülteci” varlığı tartışılmayı hak ediyor. Her şeyden önce dile getirmek gerekir ki mülteci kampları büyük oranda Suriye'yle sınırı olan **Reyhanlı** ve **Yayladağ** bölgelerinde bulunuyor. Birçoğu sınıra sıfır noktada kurulan bu kamplarda kalanlar, Esad zulmünden kaçan Sünni inancına mensup yoksul halk. Bu kesim egemen sınıf basınının yansıttığının aksine oldukça kötü koşullarda yaşıyor ve kötü muameleye maruz kalıyor.

Bir de bugün tartışma konusu olan, inancı ve milliyeti ne olursa olsun tüm bölge halkının rahatsız olduğu çoğunlukla Antakya merkezde ev kiralayan “mülteciler” bulunuyor. Dolmuşlarda para vermeyen, esnafı tehdit eden ve Nusayriler başta olmak üzere bölge halkına hakaret edenler esas olarak bu kesimler. Bunların içinde zengin Suriyeliler olsa da çoğunluğu Selefilere ve El Kaide vb. örgütler için faaliyet yürüten militanlar. Sözü ettiğimiz rahatlığın nedeninin ise devletin doğrudan desteği ve koruması olduğunu söylemeye gerek yok.

Bölge Afganistan'dan Pakistan'a, Libya'dan Tunus'a İslamcı militanların üssü durumunda. Özgür Suriye Ordusunun internet sitesinde iletişim adre-

sinin Antakya olması da bunu anlatıyor. **Bianet**'ten **Ayça Söylemez**'e, Apaydın kampı hakkında konuşan 50 kişilik birliğin komutanı **Ebu Hüseyin**'in “Türkiye'ye gününbirlik gelip gidiyoruz. Sınırın hemen diğer tarafındaki çadır kampta kalıyoruz. Sabah savaşa gidiliyor, akşamüstü de kamplara geri dönüyoruz... Lojistik desteği bize Türkiye sağlıyor. Yiyecek, ilaç ve ilaç ihtiyacımız Türkiye tarafından karşılanıyor. Bize diğer ülkelerden de yardım geliyor. Şimdiki amacımız sınıra yakın bir bölge olan İdlib'de tampon bölge oluşturmak” sözleri de bu gerçeğin bir yansıması.

Bianet'e konuşan (Hatay'dan Suriye'ye bakmak-2. 28 Ağustos 2012) ve 30 yıldır ABD'de yaşayan ve kendini Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) “siyasi liderlerinden” biri olarak tanıtan **Haitham Qdemathi**'nin “Türkiye hükümetiyle işbirliği içerisinde çalışıyoruz. Sınırın Suriye tarafındaki kontrolü biz sağlıyoruz. Bu herkes için 'kazan-kazan' durumu... ÖSO'da Suriye'nin dışındaki ülkelerden gelen El Kaide üyelerinin olduğunun farkındayım. Ancak ben şahsen onlardan biriyle tanışmadım. Ama bizimle savaştıkları için hepsine minnettarız” demeci yaşananları kısaca özetliyor.

Bugün Suriyeli mültecilerin en yoğun yaşadığı bölgelerden biri Reyhanlı. Buraya daha çok Halep ve İdlib'ten mülteciler geliyor. Bölge halkı mezhepsel düzlemde olmasa da İslamcı militanların tavırlarından rahatsız. İlçe yaralıların gelip gittiği, sürekli mühimmatın taşındığı, çeşitli devletlerden muhaliflerin giriş çıkışı yaptığı bir coğrafya olarak adeta savaşın içinde. Suriye'ye geçişlerin en yoğun olduğu yerlerden birkaçı Bükülmez, Akkaya, Bellene köyleri, sınıra en yakın yerleşimlerden. Reyhanlı sınırları içinde bulunan Cilvegözü sınır kapısının Suriye tarafı muhaliflerin elinde. Türkiye ile Suriye arasında bulunan tampon bölgede TC bayrağının yanında ÖSO bayrağı dalgalanıyor. Tek başına bu bile TC'nin inkârına karşın ÖSO'yla yakın ilişkisini anlatıyor.

Mezhep Farklılıkları Derinleştiriliyor

Suriye'de rejim karşıtı muhalefetin başlamasıyla Arap Alevilerin tüm dikkatleri kısa sürede buraya çevrildi. Esad'ın Alevi kimliği yanı sıra TC'nin Nusayrilere yönelik süregelen inkâr ve asimilasyon politikası bunun nedenlerinden. Önemli bir nüfusu bulunmasına karşın Arap Alevilerinin dilini ve kültürünü resmen yaşatabileceği yer neredeyse yok. Arap Alevileri bu yüzden doğal muhalif durumunda. Devrimci, ilerici düşüncelere yakınlıkları da devlet için tehdit algısını güçlendiren bir faktör.

Çatışmalar başlamadan Samandağ Kaymakamlığının MİT'e gönderdiği ve basına yansıyan raporda (25.05 2010) Alevilerin tehdit olarak görüldüğünün

açıkça dillendirilmesi de devletin bakışını gösteriyor. Özetle Nusayriler özellikle de AKP'yle daha fazla öne çıkan mezhepsel baskılanmaya tepki olarak Esad'a daha fazla yaklaştı. Çatışmaların şiddetlenmesi, Esad karşıtı muhalefetin mezhepsel bir zeminde yol alması buna paralel mültecileri de değişik biçimlerde etkileyen ve Selefi gruplarda en çarpıcı halde açığa çıkan Alevilere dönük öfke bu düşüncüyü geliştirdi. Malatya'da ve İstanbul'da Alevilere dönük saldırıların bunun üzerine benzin döküğü söylenebilir.

Kuşku yok ki tüm bunlara karşın Arap Alevilerinin Esad'a sempatisi yanlıştır. Nusayriler, Erdoğan'a karşılık Esad'ı tercih etmemelidir. Bir diktatöre karşılık başka bir diktatör tutumu yanlıştır. Bu ülkenin ezilenleri olarak Arap Alevilerinin, mezhepsel bir bakış açısıyla Esad'ı desteklemeleri eleştirilmesi gereken bir konudur. CHP'nin öncülüğünde mültecilerin sınırdışı edilmesi amacıyla başlatılan imza kampanyası ve birçok kurumun bu konuda yanlış yaklaşımları da bu sorunlu yaklaşımı derinleştirmektedir. Kuşku yok ki belirleyici olan mezhep değil sınıfsal pozisyonudur. Ülkemizde Sünni Erdoğan'ın yaptıklarını Suriye'de Alevi Esad yapmaktadır.

Öte yandan devletin bölgede Alevi-Sünni ayrımını derinleştirmek adına sistemli bir politika uyguladığı dikkatlerden kaçırılmamalıdır. Alevi bölgelerinde “Sünniler silahlanıyor” dedikodularını yayan devlet, Sünni köylerinde de tersi bir propaganda yürütüyor. Sünni Arapların Esad'a tepkilerini tüm Alevilere yöneltmesi ne kadar yanlışsa Nusayrilerin Erdoğan'dan hareketle tüm Sünnilere tepki duyması da o kadar yanlıştır. Mezhebi ne olursa olsun işçi ve emekçilerin, ezilen yığınların düşmanı ortaktır.

Baba Esad'ın iktidarı ele geçirmesiyle birlikte hem Nusayriler hem de Türk devleti açısından dengelerin değiştiği Antakya, Suriye ile ilişkiler açısından geçmişten bugüne önemli bir alan oluşturageldi. Antakya, Esad karşıtı muhalefetin gelişmesiyle birlikte kendini doğrudan olayların içinde buldu.